

Giới thiệu Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi

Câu chuyện Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi thật nhẹ nhàng miêu tả đúng tâm lý của con người trong cuộc sống thực tế. Tuy có những hiểu lầm và xung đột nhưng đều được giải quyết.

Cách đối chất và xử lý tình thế thể hiện rõ tính cách của nhân vật chính rất thẳng thắn, hợp tình hợp lý, thể hiện một người phụ nữ cá tính hiện đại thông minh và cũng rất nội tâm.

Nam chính là một người sống có trách nhiệm, biết kìm chế bản thân, nên mới có kết cuộc viên mãn như vậy, nếu đổi lại là n người đàn ông khác, họ sẽ không ngần ngại lên giường vui vẻ với loại phụ nữ chủ động quyến rũ mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mở đầu

“Khương tiểu thư, vị này là luật sư Tống Tử Ngôn, hiện tại anh ta làm chủ một văn phòng luật. Luật sư Tống, vị này là Khương Hiểu Nguyên tiểu thư, người phụ trách công ty “Cổ vấn hôn lễ Hoa Dạng” (chỗ này tên công ty mình không hiểu lắm), hai vị đều là những nhân vật xuất sắc trong ngành, nam thông minh, nữ xinh đẹp...”

Bà mối liên tục giới thiệu.

Khương Hiểu Nguyên nhìn người đàn ông trước mắt, cô là người con gái hiện đại, nữ tính, có sự nghiệp riêng của mình, căn bản không che dấu vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn của mình, huống hồ người đàn ông này có khả năng trở thành chồng mình, cho nên đương nhiên phải xem xét anh ta tỉ mỉ.

Tống Tử Ngôn có đôi con ngươi đen sâu sắc như ngọc, đường cong khuôn mặt thể hiện đây là người cương quyết, thân hình mặt mũi tuyệt đối có thể làm cho phụ nữ tìm đập thính thích, tiền nhiều, có địa vị xã hội, cho dù không hay tươi cười, nhưng mà không phải phụ nữ đều yêu đàn ông lạnh lùng sao, này chỉ có thể thêm điểm, cô không hiểu lấy điều kiện như vậy, anh ta tại sao phải đi xem mặt để kết hôn?

“Tống tiên sinh chưa có người yêu sao?” Khương Hiểu Nguyên đưa ra nghi vấn.

Tống Tử Ngôn nhìn người phụ nữ trước mắt, cô tự tin xinh đẹp, hai mươi tám xuân xanh, cũng đã có sự nghiệp của mình, có lẽ chỉ là phòng làm việc quy mô nhỏ, bất quá căn cứ vào tư liệu của công ty mai mối mà phán đoán, nhất định có cơ hội phát triển trong tương lai. Đây chính là một người phụ nữ có thể chống đỡ nửa bầu trời, cô có thể tự mình làm được, không cần dựa vào việc coi mắt kết hôn.

“Vậy Khương tiểu thư có người yêu rồi sao?” Anh đưa ra nghi vấn tương tự.

Khương Hiểu Nguyên gờ cao hai tay làm sáng tỏ. “Tuyệt đối không có, đi xem mặt là bởi vì người lớn trong nhà bức hôn, nhưng là tôi cũng không ghét việc xem mặt kết hôn này, bớt việc lại rất tiện lợi, vậy còn anh?”

“Lý do của tôi cũng giống Khương tiểu thư.”

Cái này gọi là chí lớn gặp nhau? Bởi vì hai người đều bận rộn lo cho sự nghiệp, cũng vừa đến tuổi thích hợp để kết hôn, bị người lớn bức hôn là điều khó tránh khỏi, hai người không hẹn mà cùng đến chỗ giới thiệu mai mối tốt nhất, cho nên đều nhanh chóng đồng ý chuyện “kết hôn” này.

Hai người xa lạ ở buổi xem mặt này xác định rõ toàn bộ hợp đồng hôn nhân.

Bọn họ quyết định sau một tháng nữa sẽ kết hôn.

Sau khi cưới sẽ ở tại một căn nhà ở đường Tín Nghĩa phía nam.

Đàn gái cần chỗ đậu, vị trí xe của cô thì do nên nam phụ trách giải quyết.

Thỏa thuận trước hôn nhân, tài sản sở hữu của hai bên đã được luật sư Tống công chứng.

Đồ dùng trong nhà do anh phụ trách, cô chỉ phụ trách quỹ nuôi dưỡng đứa nhỏ mỗi tháng -- bọn họ ngay cả chuyện đứa nhỏ cũng đã suy nghĩ thật chu toàn.

Bởi vì không rảnh cho nên không hưởng tuần trăng mật.

Không kiểm soát công việc, không tham gia vào cuộc sống người kia, nhưng là không thể phá hoại hoặc phản bội hôn nhân, ví như: ngoại tình, hồng hạnh xuất tường

Tình yêu phát triển tự nhiên, không bắt buộc đối phương nhất định phải yêu mình, nếu yêu, liền thuận theo tự nhiên (trên đây là những điều kiện cô đưa ra, về mặt của hấn thì không cho là đúng)

Nếu tương lai thật sự tìm được người yêu chân chính của mình, trước tiên phải nói cho người kia biết, sẽ thành toàn cho đối phương (trên đây là những điều cô đưa ra. Anh nghĩ cô điên rồi, hấn bẽ bộn nhiều việc, lui tới chẳng qua là phụ nữ làm bạn giường trong thời gian ngắn, bởi vì muốn kết hôn, mới tìm đối tượng xem mắt)

Cũng nhắc đến cả vấn đề tiền bồi thường hàng tháng sau ly hôn.

Còn chưa kết hôn liền đề cập việc ly hôn? Thật xứng đáng là luật sư, Khương Hiểu Nguyên cũng coi như được mở rộng tầm mắt.

“Cứ như vậy?”

“Cứ như vậy.”

Trên đây là hộp đồng hôn nhân, giấy trắng mực đen, xác nhận xong

Chương 1

“Buổi sáng tốt lành, bữa sáng hôm nay là cháo.”

Khương Hiểu Nguyên chào buổi sáng, đứng dậy cầm chén, múc một chén cháo to đặt trước mặt anh.

“Chào buổi sáng.”

Tổng Từ Ngôn ngồi vào bàn, thuận tay cầm lấy tờ báo ngay bên cạnh, mở ra, tầm mắt chỉ dừng lại trên người bà xã một giây.

“Hôm nay trứng ốp lếp ăn ngon không?” Anh thích bên ngoài hơi cháy, lòng đỏ trứng chín hẫ, độ lửa vừa đúng, người đàn ông này rõ ràng rất kén chọn.

“Ừ, ăn ngon lắm.”

Khương Hiểu Nguyên mỉm cười, hai vợ chồng im lặng ăn cơm.

Nàng phát hiện bên cạnh anh có túi hành lý, đó là đồ chỉ xuất hiện khi anh đi công tác.

“Anh muốn đi công tác?”

“Đúng vậy.”

“Đài Trung.”

“Ừ.”

“Anh vừa mới đi Đài Trung gần đây mà?”

“Ừ.”

Khương Hiểu Nguyên đứng dậy, cô ăn no rồi. “Hôm nay em cũng phải đi Đài Trung.”

Cô dường như nhìn Tổng Từ Ngôn rồi dừng lại một chút, anh giải thích: “Mới có một vụ án ở Đài Trung”

Anh lại khôi phục thái độ yên lặng khi nãy, tất cả chú ý đều dồn vào tờ báo. “Ừ.”

Nàng nhún vai. “Em ra ngoài trước đây, tạm biệt.”

Khương Hiểu Nguyên đem chén của mình vào phòng bếp, rửa sạch rồi đặt về vị trí cũ, còn thức ăn còn lại trên bàn sẽ có di giúp việc đúng giờ thu dọn. Cô cầm lấy túi xách chuẩn bị đi làm, bỗng nhớ đến một chuyện, lại trở lại phòng ăn, từ túi xách lấy ra một vật trang trí vàng tinh tế, một cái C, một cái S. C là viết tắt cho họ của cô, S là của hấn, còn có một đôi gấu bông đang tựa vào nhau.

Cô đưa cho anh, có hơi ngượng ngùng, dù sao cũng đột nhiên đưa cho hấn chút lễ vật. “Ách, gần đây mọi người đang thịnh hành loại trang sức này, em làm hai cái, một cái cho anh, có thể làm móc treo chìa khóa... Ách, có phải rất đáng yêu không?”

Tổng Từ Ngôn nhận lấy. Nhìn đôi Tiểu Hùng nương tựa vào nhau, anh không bình luận gì, đem dây trang sức đặt bên cạnh. “Cảm ơn.”

Không trả lại chính là biểu hiện tốt, đàn ông thường không thích mấy vật trang trí đáng yêu, Khương Hiểu Nguyên lại cảm thấy ngược ngược. “Em đi làm đây, tạm biệt.”

Đây là hôn nhân của cô. Kết hôn đã ba tháng, hai người gặp, nói chuyện với nhau từ trước đến nay đều không dài dòng ướt át, không như những đôi vợ chồng khác ngẫu nhiên xảy ra một vài tranh cãi nhỏ, hai người dường như hoàn thành kế hoạch “hôn nhân” trên danh nghĩa này. Đương nhiên cô biết nấu ăn, hai người bọn họ cùng nhau ăn cơm, ngẫu nhiên cũng nói chuyện như tụ họp gia đình cũng sẽ cùng nhau tham gia, cũng có quan hệ thân mật, nhưng tất cả tâm trí của cả hai đều dồn vào công việc, sau một ngày bận rộn, buổi tối chỉ muốn ngủ, số lần nói chuyện với nhau tự nhiên cũng rất ít.

Đây là hôn nhân của cô, không có cái gì là hài lòng hoặc không hài lòng, mỗi ngày đều trôi qua yên lặng như vậy, bên cạnh dư ra một người đàn ông cũng không có gì phiền phức, bóng đèn hư có người đổi, hoặc coi phim kinh dị, có người ngồi bên cạnh ngủ. Tổng hợp lại xem ra, cô phát hiện mình hoàn toàn thích hợp với cuộc sống sau hôn nhân này. Vậy tình yêu đâu? Cô không ghét anh, thỉnh thoảng có quan hệ thân mật cũng làm cô mặt đỏ tím đập, tình cảm yêu mến cũng giống như nguyên lý nước sôi, ban đầu nước lạnh rồi chậm chậm tăng nhiệt độ, có một ngày, chờ nước sôi, bọn họ có lẽ đã yêu đối phương sâu sắc...

Sau đó, cô cùng năm người đồng nghiệp lên tàu không ngừng nghỉ đi đến Đài Trung. Đài Trung có một đơn đặt hàng tiệc cưới, tổ chức tại tư gia, địa điểm mời khách là tại vườn hoa một khu nhà cao cấp ở Đài Trung, bên cạnh một casino Đài Trung.

Vừa đến phía sau hội trường, năm người lập tức phân ra mỗi người một việc, Khương Hiểu Nguyên điều chỉnh tai nghe, đem bộ đàm giấu ở thắt lưng. Cô mặc đồng phục “Hoa Dạng”, mặc một cái quần dài mới, mái tóc dài buộc cao, trên mặt trang điểm thích hợp, cả người toát lên vẻ chuyên nghiệp mà tự tin.

Cô trước tiên đi tìm đầu bếp, xác nhận thực đơn trong tiệc cưới, tiếp theo kiểm tra việc bố trí hôn lễ, thiết bị âm thanh cùng những hạng mục khác, trước khi bắt đầu hôn lễ, dù chỉ là một bông hoa trang trí, đều phải đặt ở vị trí thích hợp hoàn hảo nhất, không thể qua loa.

“Chị Hai, nếu sau này em kết hôn cũng muốn tốt chức hôn lễ như thế này!” Trợ lý Giai Giai vui vẻ kêu, mỗi lần cô cảm thấy hôn lễ lãng mạn thì đều sẽ nói như vậy.

Khương Hiểu Nguyên cũng rất vui vẻ. Hội trường hôn lễ lãng mạn này chính là do cô tổ chức, đương nhiên cũng bởi vì yêu thích mới có thể làm công việc thiết kế này. “Tôi cũng cảm thấy không tồi, chẳng qua em phải chuẩn bị tâm lý, quy mô lớn như thế này đài tề không thể ít được.”

Chú rể cũng là người có mặt mũi trong giới thương nhân ở Đài Trung, tổ chức hôn lễ đương nhiên là không nhỏ.

“Giai Giai, diễn tập một lần nữa đi.”

Trước khi hôn lễ bắt đầu, Khương Hiểu Nguyên kiểm tra cẩn thận mọi thứ một lần nữa, chính bởi cô luôn cẩn thận, nhiệt tình, “Hoa Dạng” mới có thể trong ba năm ngắn ngủi danh tiếng lan rộng như vậy.

Khi hôn lễ sắp bắt đầu, Khương Hiểu Nguyên dặn dò chú ý các công việc còn lại, sau đó đến phòng bếp xác nhận thực đơn một lần nữa.

Giai Giai đi theo bên cạnh cô, cô ấy giống như miếng bọt biển, liều chết hấp thu học tập từ chị hai.

Dưới một bóng râm giữa hoa viên, một đôi nam nữ tựa sát vào nhau làm nụ cười rạng rỡ của Khương Hiểu Nguyên trong nháy mắt cứng đờ.

Giai Giai kịp thời phản ứng trước, cô tròn mắt há mồm “Chị, chị, chị Hai... kia, kia, không phải luật sư Tổng sao?!”

Đứng vậy a, người đang dựa sát vào mỹ nhân, cao lớn tuấn tú kia chính là ông xã của cô, người có tên trong ô phối ngẫu trên chứng minh thư của cô - Tổng Từ Ngôn.

Cô không khóc, nhưng Giai Giai dường như sắp khóc. “Sao lại như thế...” là ngoại tình sao? Nhưng bọn họ kết hôn đến nay nghiêm túc mà nói còn chưa tới ba tháng a!

“Im lặng.”

Khương Hiểu Nguyên ngăn Giai Giai làm ồn, cô hướng bóng râm nhẹ nhàng đi tới, muốn cẩn thận nghe xem họ nói cái gì. Cô không xử sự giống những người vợ bình thường khác, lập tức xông lên tàn bạo đánh ghen với “tiểu tam”.

Bởi vì như vậy không phù hợp với nguyên tắc làm việc của cô, huống hồ đánh nhau cũng không thể giải quyết được vấn đề, và quan trọng nhất là, nhân vật chính hôm nay là người khác, không phải cô.

Sau khi thông thả đến gần, âm thanh nói chuyện của hai người càng rõ ràng -

“Em nhớ anh, Từ Ngôn, rất nhớ anh...”

“Tú Thanh, đừng như vậy, em như vậy làm sao tôi yên tâm rồi đi?”

“Không cần, tất cả mọi người đều rời khỏi em, ngay cả anh cũng muốn rời khỏi em...”

“Tú Thanh...”

Đầu óc cô như sắp nổ tung, cô không biết rằng tiếng nói lạnh lùng trầm thấp của ông xã cô cũng có thể trở nên dịu dàng như vậy? Dịu dàng đến mức vắt ra nước!

Lúc này, chú rể đã đi tới, vỗ vai Tổng Từ Ngôn, cái này Khương Hiểu Nguyên cũng phải khâm phục ông trời thật khéo sắp xếp, khó trách người xưa thường nói: “Giấy không gói được lửa”, ai dự đoán được rằng ông xã cô hôm nay lại là một trong số khách dự hôn lễ! Hân cùng Tiểu Tam cũng đúng lúc có mặt ở đây.

“Tú Thanh, Tú Viện tìm chị.”

Tú Viện là tên cô dâu. Chú rể đuổi “Tiểu Tam” đi rồi, chỉ còn hai người đàn ông mặt đối mặt.

“Anh dự định như thế nào với Tú Thanh?”

“Đáng ra anh phải nói tôi biết hiện giờ cô ấy không tốt.”

“Sau đó thì sao? Anh cùng bà xã hiện giờ ly hôn, sau đó vội vàng đến Mỹ cứu vãn hôn nhân không hạnh phúc của bạn gái trước sao? cho dù cô ấy là chị gái Tú Viện, tôi cũng không thể đem cuộc hôn nhân hiện tại của anh xem như trò đùa!”

Câu trả lời đơn giản của chú rể ngay lập tức giải thích rõ mối quan hệ của bọn họ.

“Nếu anh bảo vệ hôn nhân của tôi, thì không nên tìm “Hoa Dạng” cố vấn hôn lễ cho các người. Cô ấy rất thông minh, tôi với Tú Thanh có quan hệ, cô ấy có thể lập tức nhìn ra.”

““Hoa Dạng” là do Tú Viện mời đến, cô ấy cơ bản không biết người phụ trách “Hoa Dạng” chính là bà xã của anh, cho dù sau đó tôi biết Tú Viện chọn “Hoa Dạng”, tôi cũng không nói ra. Anh với Tú Thanh đã là chuyện quá khứ, đã kết hôn ba tháng, anh còn muốn như thế nào nữa?”

“Anh cho rằng tôi sẽ như thế nào?”

“Tình cũ còn kéo dài a bạn học, tôi rất rõ ràng, năm đó anh cùng Tú Thanh yêu nhau sâu đậm.”

Tổng Từ Ngôn trầm mặc, nhìn theo phương hướng bạn gái cũ biến mất, vẻ mặt nặng nề.

Anh nghĩ như thế nào? Khương Hiểu Nguyên rất muốn biết.

“Bạn học, anh nếu muốn rời đi trước, tôi sẽ thông cảm.”

Chú rể vỗ vỗ vai Tổng Từ Ngôn, xoay người rời đi.

Khương Hiểu Nguyên đã hiểu, nội dung vở kịch này so với phim lúc tám giờ cầu huyết giống nhau.

Sau đó thì sao?

Tổng Từ Ngôn rời đi trung tâm vườn hoa, tiến vào bên trong.

Khương Hiểu Nguyên rời đi theo hướng ngược lại, đi được một lúc, cô lấy điện thoại di động ra, mở khóa bấm số điện thoại. Sau ba tiếng chuông lập tức có người nhận ---

“Từ Ngôn?” Cô ngọt ngào gọi.

Cô cảm nhận rõ ràng đầu bên kia di động quả nhiên cứng ngắt. Là vì cô ít khi làm nũng? Hay là vẫn lo lắng không yên?

“Đang làm việc sao?”

“Anh đang họp.”

“Họp” Quả nhiên là đàn ông, giỏi nhất là “che dấu việc ngoại tình”

“À, vậy anh chờ họp xong lại gọi cho em.”

“Không cần, có gì em cứ nói.”

“Ừ, em đang ở chỗ tổ chức lễ cưới, bọn Giai Giai muốn đi ăn cùng bạn học, em không muốn đi, anh có đi công tác gần chỗ này không?”

“Có.”

“Đêm nay cùng nhau ăn cơm được không?”

Anh do dự ít nhất ba giây. “Được.”

“Tốt, em khoảng năm giờ thì xong việc, lúc đó em sẽ gọi điện cho anh.”

“Ừ.”

Theo thường lệ trả lời “ừ”, bọn họ hẹn nửa tối gặp nhau.

Giai giai nhìn chị Hai ra vẻ im lặng, cô càng im lặng càng đáng sợ, bởi lẽ cá tính của cô không hay nhẫn nhục chịu đựng, vả lại, luật sư Tổng thể hiện rõ đối với bạn gái trước tình cũ chưa dứt...

“Chị...”

“Làm việc.” Khương Hiểu Nguyên cầm lấy bộ đàm “A Kiệt, tình huống bên cậu thế nào rồi?”

Khương Hiểu Nguyên bắt đầu làm việc, nụ cười trên mặt không thay đổi, nhiệt tình không giảm, dường như cô chưa từng thấy ông xã thay lòng đổi dạ vậy.

Hôn lễ chính thức bắt đầu.

Khác với kiểu hôn lễ truyền thống trung Quốc, hôn lễ Phương Tây có vẻ tự do thoải mái hơn rất nhiều, tiệc cưới cuối cùng kết thúc trong không khí vui mừng, tiễn bước khách mời xong, cô dâu vui vẻ kéo tay Khương Hiểu Nguyên, xúc động cảm ơn sự giúp đỡ của “Hoa Dạng”. Tiểu tam đứng ở phía sau cô dâu, nằng tào nhả hiên thực, màu da trắng nõn, mái tóc thẳng đen nhánh, là kiểu mẫu đàn ông gặp đều yêu thích, hơn nữa đôi mắt ướt ướt như mới khóc nhàn nhạt có nét ưu sầu, dù ai thấy cũng muốn đem cô ta nâng niu trong lòng bàn tay.

Chú rể cảm ơn theo phép tắc, nét mặt có chút lạ đứng bên cạnh cô dâu.

Khương Hiểu Nguyên nhiệt tình tươi cười, đáp lại lời cảm ơn của mọi người, cũng cảm ơn khách hàng đã cho “Hoa Dạng” cơ hội phục vụ, cũng thay “Hoa Dạng” tuyên truyền.

“Chờ trở về sau tuần trăng mật, chúng tôi nhất định đến Đài Bắc mời Khương tiểu thư ăn cơm.”

Nếu khi đó chuyện chị gái cô ấy cùng ông xã cô lộ ra, còn có tâm trạng ăn cơm sao?

“Tốt, không thành vấn đề.” Khương Hiểu Nguyên đáp lại.

Đã xong, nên đi đến chỗ hẹn bữa tối với ông xã, cô đặc biệt tìm bạn giới thiệu nhà hàng ở Đài Trung, đồng thời nhắn tin hẹn anh địa điểm gặp mặt. Cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, không yêu cầu anh tới đón, à, cô có thể là bà xã lý trí nhất trên toàn thế giới.

Nhờ A Kiệt đưa cô đến nhà hàng, cô rất cảm kích trước sự lo lắng của Giai Giai. “Chị Hai...”

Ngược lại là bọn A Kiệt âm thầm muốn luật sư Tổng mời ăn cơm, nhưng Khương Hiểu Nguyên vẻ mặt nghiêm túc, cô vỗ vỗ vai A Kiệt, trực tiếp đi vào nhà hàng. Ngoại trừ Giai Giai, ba người khác không hiểu ra sao.

“Chị Hai làm sao vậy? Mỗi lần một dự án kết thúc, cô ấy đều rất vui a?”

Giai Giai giọng than thở. “Mọi người đi ăn cơm trước đi, tôi ở đây chờ chị ấy.”

“Đừng đi, vợ chồng người ta ăn bữa tối lãng mạn dưới nến, cô còn ở đây canh giữ nha? Giai Giai, cô như vậy rất kỳ quái nha!”

“Đi đi, tôi không đói bụng, cho nên ở chỗ này chờ chị Hai là tốt rồi.” Ai biết được chị Hai cùng luật sư Tổng sau khi nói chuyện sẽ xảy ra việc gì? Cô ở bên ngoài chờ đợi, ít nhất có thể đứng lúc an ủi trái tim bị tổn thương của chị Hai, chị ấy cũng thật thích cây mạnh...

“Được rồi, các người đi ăn cơm trước, tôi gọi điện thoại, một lát nữa chúng ta còn phải về lại Đài Bắc a!”

“Chị Hai không cùng luật sư Tổng quay lại Đài Bắc sao?”

Giai Giai trừng mắt liếc nhìn A Kiệt. “Hai vợ chồng bọn họ đi một mình cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.” Có phải chính vì hay đi một mình, mới làm cho tiểu tam có cơ hội chen vào?

Bọn A Kiệt đi ăn cơm, Giai giai bất an chờ đợi ngoài nhà hàng.

Tiến vào nhà hàng, Khương Hiểu Nguyên bình tĩnh ngừng lại nhìn Tổng Từ Ngôn đang ngồi chờ.

“Hôm nay thuận lợi không?”

“Ừ” Tổng Từ Ngôn trực tiếp gọi món ăn, không hỏi qua ý kiến của bà xã. Khương Hiểu Nguyên khẽ cười. “Anh thật nôn nóng, làm em còn nghĩ lát nữa anh có hẹn.”

Tổng Từ Ngôn ngẩn ra, nhanh chóng trở lại bình tĩnh. “Anh không có hẹn. chính là em từ trước đến giờ luôn gọi mấy món này.”

Đó là bởi vì cô lười, cho nên quần áo, giày dép đều lựa chọn theo một kiểu, kem dưỡng da và đồ trang điểm cũng không thay đổi, thậm chí đồ dùng vệ sinh cũng vậy. Cô rất trung thành, không hay thay đổi, bao gồm cả việc anh có thay lòng đổi dạ hay không, có thể rời đi hay không, ông xã của cô cũng chỉ có một người là anh, cô không có khả năng chủ động tiến tới một cuộc hôn nhân khác. Chỉ là nếu Tổng Từ Ngôn muốn chấm dứt, vậy thói quen trong cuộc sống của cô sẽ phải có thay đổi lớn, không thể xem phim kinh dị, bóng đèn hù phải tự mình đổi, quan trọng là cô phải chuyển đi đâu? Về nhà mẹ đẻ làm cho người lớn trong nhà mỗi ngày đều lo lắng? A, trên lầu công ty có căn phòng đang cho thuê, có lẽ cô có thể xem một chút...

“Đúng rồi, hôm nay anh họp ở ngoài sao? Lúc gọi điện hình như là đang ở bên ngoài.”

“Ừ.”

Bởi bàn đưa thức ăn tới.

“Hiện tại ngay cả luật sư cũng đi họp ở bên ngoài?”

“Ừ.”

“Công việc tốt lắm nha, “Hoa Dạng” ngoài cổ vấn hôn lễ, gần đây còn phát triển bố trí hội trường, nếu có cơ hội, anh sẽ giúp em giới thiệu chứ?”

“Ừ.”

Câu trả lời của anh rất ít khi vượt quá hai chữ, là do tính anh lạnh lùng hay do lười cùng cô nói chuyện?

Cô chưa từng nghiêm túc suy nghĩ, người đàn ông này đến cùng đối với hôn nhân của bọn họ như thế nào? Cho dù là đi xem mắt kết hôn, cố gắng làm bà xã đạt yêu cầu, còn anh? Anh có nghĩ tới phải làm đúng trách nhiệm của người chồng sao?

“Em cũng tò mò nội dung công tác hôm nay của anh?”

Anh buông dao nĩa. “Không phải mọi lần đều giống nhau?”

Cô cười. “Vậy cũng như mọi lần em hỏi anh công việc thuận lợi không anh đều trả lời “Ừ”, hoặc là “đều giống nhau”, em cũng không rõ nội dung công việc của anh, không phải công việc của luật sư đều là như vậy?”

“Ừ.”

Cô cúi đầu nhìn đĩa salad trên bàn, phát hiện hôm nay ăn không có khẩu vị, đồ ăn trên bàn cũng không biết ngon. “Đúng rồi, chú rể hôm nay cũng là luật sư, anh ta rất lợi hại nghe nói có quan hệ rất tốt với giới thương nhân ở Đài Trung, họ Trương, Trương Cảnh Nghi, anh có quen không?”

“Ừ.”

“Thật sao?”

“Có gặp qua.”

Tránh né, có phải anh đang do dự hay không? Khương Hiểu Nguyên nhìn kĩ ông xã. “À, đúng rồi, phu nhân của luật sư Trương rất đẹp, hôm nay phù dâu cũng rất xinh đẹp, nghe nói là chị gái cô dâu.”

Anh lần thứ hai buông dao nĩa. “Em muốn nói với anh cái gì?”

Cô muốn ngả bài nhưng không có đầy đủ chứng cứ, cô không muốn mình như chó điên cắn bậy, nhưng sự nghi ngờ cùng lo lắng lại không ngừng cắn chặt lòng cô. “Em muốn nói gì? Em có ý gì? Em chỉ muốn chia sẻ công việc với anh.”

Trong lời nói của bà xã hình như có điều gì đó, chẳng qua cô là người ngay thẳng, cơ bản không kiềm chế được, hoặc có thể do anh nghĩ nhiều.

Tú Thanh hẹn anh tối nay gặp mặt. Ban ngày gặp nhau quá vội, anh biết cô hôn nhân không suôn sẻ, rốt cuộc hôn nhân của cô xảy ra chuyện gì? Anh vẫn phải gặp Tú Thanh nói chuyện.

Tổng Từ Ngôn đứng dậy. “Anh có việc đi trước, tiền ăn anh đã thanh toán, em từ từ ăn.”

“Đi công tác mà vẫn phải làm thêm sao?”

Tổng Từ Ngôn chưa kịp “Ừ” một tiếng, đã xoay người rời đi.

Khương Hiểu Nguyên cúi đầu, nhìn nhẫn cưới kim cương đang đeo, tỏa sáng lấp lánh chói mắt.

Không! Dù thế nào thì cô cũng muốn biết rõ ràng, cho dù muốn kết thúc, cũng không nên làm cho mình uất ức.

Cô đứng dậy, đuổi theo hướng anh rời đi, chỉ thấy chiếc xe BMW 745 màu đen của anh chạy nhanh qua, cô không kịp ngăn cản, không nghĩ tới một chiếc taxi lập tức đậu lại trước mặt.

“Chị Hai, lên xe, mau!”

“Giai Giai?!”

Khương Hiểu Nguyên lập tức lên xe, có chút ngỡ ngàng. Rốt cuộc là sao? Cô lại theo dõi xe của hắn...

Lái xe tắc xi chắc chắn là thường gặp tình huống tương tự, thật thành thạo theo sau mà vẫn không khiến Tổng Từ Ngôn chú ý, còn có thể theo sát phía sau chiếc BMW 745 của anh.

Hai chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại phía trước một căn nhà hiện đại.

“Các người bây giờ đừng nên xuống xe, nếu không rất dễ bị hắn phát hiện.” Lái xe cho hai người lời khuyên.

Khương Hiểu Nguyên cùng Giai Giai dò xét nét mặt lẫn nhau, mắt tròn tròn.

Hình ảnh tiếp theo lại càng đặc sắc. Một người phụ nữ chạy ra từ căn nhà, giống như kịch bản sân khấu nhào vào ôm ấp của người đàn ông. Giai Giai giọng nói thất vọng. “Chị hai...”

Hai người kia ôm nhau nói nhỏ gì đó, sau đó cùng đi vào căn nhà kia.

“Được rồi, giờ các người có thể xuống xe, nhưng mà muốn bắt gian tại trận phải chờ một chút nữa, bọn họ chưa cởi quần áo, các người không thể làm gì được, hơn nữa sẽ làm họ có lý do báo cảnh sát.”

Tài xế taxi phóng khoáng truyền đạt kinh nghiệm.

Giai Giai lòng đầy căm phẫn. “Chị hai, chúng ta đi vào!”

Khương Hiểu Nguyên níu tay Giai Giai lại, vẻ mặt tỉnh táo dị thường. “Chúng ta trở về đi.”

Giai Giai thật sự tức điên lên. “Chị hai, thế nào có thể trở về?! Phải làm cho người đàn bà đó đẹp mặt chứ!”

Điều này ngay cả lái xe tắc xi cũng nhìn không vừa mắt. “Ai da, bây giờ vợ lớn đều không có can đảm giống cô, khó trách tiểu tam ngày càng nhiều!”

Khương hiểu Nguyên xoa xoa ấn đường. Một ngày mệt mỏi sớm làm cô toàn thân rã rời, nếu bây giờ thật sự phải đi “bắt gian”, cô cũng không có sức lực cãi nhau, càng không thể đánh lại tiểu tam. “Giai Giai, tôi không làm được, dựa vào tính cách của anh ấy, trước khi không chia tay với tôi, giữa họ cũng sẽ không phát sinh quan hệ.”

“Chia tay?!” Giai Giai kêu to.

“Nếu anh ấy thật sự thích cô ta, chắc chắn sẽ tìm tôi ly hôn.”

“Nhưng rõ ràng đây là luật sư Tống có lỗi! Chị Hai, em không tin không tìm được luật sư giỏi hơn luật sư Tống, chúng ta sẽ kiện người đàn bà kia phá hoại gia đình!”

“Phá hoại gia đình”?

Hóa ra hôn nhân của cô đã phát triển đến mức ly kì giống phim truyền hình?

“Quay về Đài Bắc đi.”

Giai Giai thật sự không nỡ. “Chị Hai?”

“Anh lái xe, xin đưa chúng tôi trở lại nhà hàng lúc này, cảm ơn.”

Khương Hiểu Nguyên dọc đường luôn trầm mặc.

Rất nhiều chuyện cũ của hai người liên tục xuất hiện trong đầu, cô suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến cảm nhận của mình lúc hai người mới quen nhau, nhớ tới lời đề nghị khi đó của cô: “Nếu tương lai thật sự tìm được người yêu chân chính của mình...” Khi đó, hắn chỉ cười nhạt.

Hôn nhân của bọn họ không được xây dựng trên nền tảng vững chắc của tình yêu, một lần động đất nhỏ, bất ngờ chẳng kịp hét lên đã sụp đổ. Nhưng cô muốn biết rõ suy nghĩ của người đàn ông này đối với mình như thế nào? Chẳng lẽ chỉ vì một người bạn gái cũ cũng có thể kết thúc hôn nhân của họ? Khi anh đeo nhẫn cưới cho cô chẳng lẽ không nghĩ đến lời thề cả đời bên nhau?

Bọn A Kiệt ăn cơm trở về, đoàn người im lặng lái xe về Đài Bắc, ngay cả A Kiệt hay nói đùa cũng cảm nhận được không khí căng thẳng, mọi người trong

xe không có như mọi khi vui sướng vì hoàn thành công việc, chỉ có một không khí nặng nề vô hình đè ép làm người ta không thở nổi.

“A Kiệt.”

“Vâng, chị hai!”

“Tìm chỗ ngừng xe nột chút, tôi thật đói bụng.”

“Được.”

Bọn họ mua rất nhiều MacDonald về xe ăn, nhân rồi nói chuyện công việc, xe quay về công ty đúng mười giờ tối.

“Chị hai, chúng ta đi ăn đêm nha?” A Kiệt đề nghị.

“Mọi người đi đi, tôi hơi mệt.”

Khương Hiểu Nguyên đổi sang lái xe của mình về nhà.

Tại nhà.

Nghiêm túc mà nói, đây là nhà của Tống Tử Ngôn, ba tháng này cô chẳng qua chỉ là khách trọ, phòng vẫn giữ lại cách bài trí cùng màu sắc anh thích. Đồ của cô từ trước đến nay không nhiều lắm, chỉ có phòng thay quần áo, bàn trang điểm, phòng tắm mới có chút gì đồ nữ tính.

Cô thờ dài, nhìn phòng khách cô đơn lạnh lẽo. Thu nhập của văn phòng luật sư làm chất lượng cuộc sống của họ đạt mức tốt nhất, ở trong khu nhà cao cấp đường Tín Nghĩa, mỗi nhà thiết kế trang trí phòng ở, đồ dùng trong nhà đều thuộc loại có thương hiệu nổi tiếng, cô đi giúp việc dọn dẹp nhà cửa, cho dù không có năng làm cơm, chỉ cần một cuộc điện thoại, sẽ có người chuẩn bị thức ăn chu đáo rồi đem tới, cuộc sống như thế tuyệt đối khiến nhiều người hâm mộ.

Nhưng tình yêu đặt ở đâu? Hôn nhân không tình yêu? Người lớn đều nói đi xem mắt tốt lắm, lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, tình yêu có thể bồi dưỡng sau khi cưới, nhưng mọi người cũng không nghĩ tới, cô và Tống Tử Ngôn đều tập trung vào sự nghiệp, công việc bận rộn đến nỗi đem người kia xem như đối tượng được lên kế hoạch trong cuộc đời, chỉ là thêm một người bên cạnh, trong giấy chứng minh lại thêm một cái tên, sau khi kết hôn bọn họ chưa khi nào cố gắng bồi dưỡng tình cảm, cho nên từ khi bắt đầu đến bây giờ, hai người nói chuyện với nhau không nhiều lắm, anh lại càng ít nói, cho dù cô cố gắng tìm đề tài tán gẫu, phản ứng của anh cũng không nhiệt tình, nhưng cũng không đến nỗi thờ ơ, chính là vô vị.

Cô cúi đầu, tháo nhẫn cưới xuống.

Thời gian trước đi Cao Hùng làm việc vài ngày, ánh mặt trời Cao Hùng làm da cô có vài chỗ ngăm đen. Có lẽ cô nên nhận một dự án nữa ở Cao Hùng, lại đi Cao Hùng hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, phơi nắng cho làn da đều màu, tốt nhất là phơi đến khi trong lòng không còn khó chịu nữa.

Cô đứng dậy, đi trở về phòng ngủ, tắm rửa rồi đi ngủ, có ý quên đi chiếc nhẫn cưới đang đặt trong phòng khách.

Tắm xong, nằm trên giường, rõ ràng thân thể mệt mỏi gần chết, thế nhưng một chút buồn ngủ cũng không có. Cô nằm im, suy nghĩ lung tung trong đầu vẫn quanh quẩn việc kia, cho đến bốn giờ sáng, trong khi nửa mơ nửa tỉnh, cô nghe thấy âm thanh mở cửa, lập tức bừng tỉnh, nhưng vẫn nhắm mắt giả vờ ngủ.

Cô ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc của anh. Cô nghe thấy anh đặt một vật kim loại gì đó lên bàn trang điểm. Nhẫn cưới sao? Anh không cần cuộc hôn nhân này, cho dù cô để nhẫn cưới ở chỗ nào thì sao chứ?!

Cô thừa nhận mình đang giận.

Sau đó là âm thanh anh đi vào phòng tắm.

Cô mở mắt ra.

Không ngờ đúng lúc anh ngoảnh mặt lại, đã thấy cô. “Anh đánh thức em sao?”

“Ừ.”

“Em để quên nhẫn ở phòng khách, anh đem nó đặt ở trên bàn trang điểm.”

“Ừ.”

Hừ! Không phải chỉ có mình anh mới biết “ừ” rồi lại “ừ”. Có lẽ do áy náy, người đàn ông này lại có thể hỏi: “Em có khỏe không?”

Khương Hiểu Nguyên tròn mắt nhìn ông xã còn xa lạ hơn so với bạn bè bình thường, lạnh lùng hỏi lại: “Anh cho rằng em “rất khỏe” sao?”

Tống Tử Ngôn híp mắt, chỉ cho là cô bị đánh thức nên tức giận. “Lần sau về trễ, anh sẽ ngủ ở phòng khách.”

Luật sư bao giờ cũng nghĩ nhanh đến biện pháp dàn xếp.

Cô cười ngọt ngào. “Sao không trực tiếp ở lại Đài Trung một đêm rồi hãy về.” Cô lạnh giọng nói.

Tổng Từ Ngôn im lặng không nói lời nào. Ở nhà hàng anh biết bà xã không vui khi anh rời đi, cho nên nói chuyện cùng Tú Thanh xong, anh lập tức chạy như bay về Đài Bắc.

Nếu biết về đến nhà phải đối mặt loại tình huống không thoải mái này, anh sẽ cho xe chạy chậm một chút...

Anh quay đầu đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Cô trừng mắt nhìn chùm đèn thủy tinh trên trần nhà, đôi mắt bỗng cảm thấy ươn ướt.

“Nên làm gì bây giờ...”

Cô nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ rơi thấm vào tóc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Tổng Từ Ngôn đứng trước cửa sổ sát sàn, ánh mặt trời chói mắt phủ lên người anh.

“Luật sư Tổng, đã đến giờ.”

Anh không quay đầu, dường như không nghe thấy trợ lý đang nhắc nhở, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như cũ. Trợ lý đứng phía sau có chút ngạc nhiên. Luật sư Tổng từ trước đến giờ luôn tập trung vào công việc, hôm nay lại ngây người? Anh chưa bao giờ thấy a!

“Ách, luật sư Tổng...” Trợ lý dè dặt nhắc nhở một lần nữa.

Tổng Từ Ngôn xoay người, vẻ mặt bình tĩnh. “Chuyện gì?”

“Đến, đến giờ mở phiên tòa...”

Anh không nói chuyện, đi ra khỏi văn phòng, bước chân vẫn tràn đầy tự tin cùng sức mạnh như cũ.

Trợ lý cầm cặp tài liệu, theo sát phía sau anh... Kỳ lạ, hôm nay mở phiên tòa, luật sư Tổng cảm giác như không được tập trung lắm? Bình thường chỉ cần hôm đó có mở phiên tòa, luật sư Tổng đều tựa như sẵn sàng bước lên máy bay chiến đấu, sẵn sàng bất cứ lúc nào, là tâm gương cho tất cả trợ lý, sao hôm nay có gì đó là lạ?

Vừa lên xe, một trợ lý khác liền khởi động máy. Theo thường lệ, trợ lý cầm tài liệu lập tức báo cáo vụ kiện hôm nay mở phiên tòa. “Luật sư Tổng, liên quan đến phiên tòa hôm nay...”

Tổng Từ Ngôn giờ tay ngăn cản tiếng nói của trợ lý, hành động này làm cho cầm trợ lý thiếu chút nữa rơi xuống. Ách, không thảo luận vụ án sao?

Tổng Từ Ngôn nhìn ra ngoài cửa xe, rất rõ ràng chuyện đã làm bản thân nóng nảy.

Bởi vì cô đã trở về.

Tú Thanh.

Cô là học muội của anh, anh học năm tư, cô là một tân sinh viên tràn đầy sức sống, bọn họ gặp nhau tại cuộc tranh tài hùng biện, rồi sau đó bắt đầu hẹn hò. Bọn họ được toàn bộ mọi người trong trường công nhận là một cặp đẹp đôi, anh từng nghĩ có thể cùng cô thể non hẹn biển, cho nên anh dự định sau khi lấy được giấy phép luật sư liền cầu hôn, cùng cô xây dựng gia đình ngọt ngào hạnh phúc.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của một mình anh, Tú Thanh cũng không biết, cô cần một người luôn làm bạn bên cạnh, dành cho cô nhiều thời gian, cần một người bạn trai biết quan tâm, cô trách anh dành quá nhiều thời gian cho cuộc thi, ý kiến của hai người bất đồng, tìm không được tiếng nói chung, cô dứt khoát xin nghỉ đi Mỹ du học.

Một năm sau, khi anh lấy được giấy phép luật sư, thì cũng truyền đến tin tức cô kết hôn ở Mỹ.

Anh mất đi tình yêu, cũng mất đi hy vọng với tình yêu, bởi vậy anh tập trung tất cả vào sự nghiệp, cho dù đã thử qua lại với nhiều người khác, anh cũng

biết bản thân không có cảm giác gọi là “tình yêu”, anh nghĩ có lẽ sau khi Tú Thanh rời đi, tình yêu của anh cũng theo cô rời đi, anh không hề tin tưởng hoặc cần tình yêu.

Đi xem mắt, nguyên nhân chính là do người lớn trong nhà thúc giục kết hôn, nhưng gặp Hiểu Nguyên rồi kết hôn chỉ vì anh muốn tất cả nhanh chóng, đơn giản. Tính cách của Hiểu Nguyên rất lý trí, yêu ghét rõ ràng, điều kiện thích hợp trở thành “bà xã” tiêu chuẩn.

Anh cùng Hiểu Nguyên đều bận rộn sự nghiệp, sau khi cưới gia đình cũng hòa thuận, yên tĩnh, nói thật, anh rất hài lòng với cuộc sống bây giờ. Nhưng sự xuất hiện của Tú Thanh có thể làm thay đổi cuộc sống hòa thuận, yên tĩnh của anh và Hiểu Nguyên hay không? Hoặc là anh chỉ đang hồi tưởng tình yêu đã mất...

Đến tòa án, đoàn người đi vào, trợ lý vô tình phát hiện Khương Hiểu Nguyên cũng đang ở đây...

“Luật sư Tổng, đó là phu nhân!”

Trợ lý trẻ cực kỳ nhiệt tình chạy đến chào hỏi. “Phu nhân, phu nhân!”

Khương Hiểu Nguyên xoay người, ngẩn ra, bất ngờ với tình huống trước mắt. Cô kinh ngạc nhìn Tổng Từ Ngôn, không nghĩ tới sẽ ở nơi này gặp anh... Ách, cũng không phải quá kì lạ, nơi này là tòa án, anh là luật sư, xuất hiện ở đây cũng không kỳ quái, ngược lại là cô, một công dân bình thường vì lý do gì lại xuất hiện ở đây?

Tổng Từ Ngôn nhìn cô trầm mặc. Sau khi từ Đài Trung trở về, cảm xúc của cô rõ ràng có thay đổi, anh từng nghĩ có phải là cô đã biết chuyện của Tú Thanh, nhưng anh biết cô không phải là người hay giấu buồn phiền trong lòng, nếu biết chuyện của Tú Thanh, cô sao có thể im lặng như vậy?

“Sao em lại ở chỗ này?”

Khương Hiểu Nguyên đành giong giong túi hồ sơ trong tay. “Khách hàng không chịu trả tiền, em đến xin lệnh thi hành.”

Trợ lý đứng bên cạnh lập tức tranh công. “Phu nhân, loại việc nhỏ này cứ giao cho chúng tôi là tốt rồi, chờ 10 phút, tôi lập tức làm xong ngay!”

Không đợi cô phản ứng, trợ lý lập tức lấy túi hồ sơ trong tay cô nghênh ngang rời đi. Chỉ để một mình luật sư Tổng, người đang chờ mở phiên tòa, ở lại làm bạn với cô.

“Những chuyện này có thể nói với anh khi ở nhà.”

Những lời này nghe vào tai cô, lại hiểu thành anh đang trách cô làm chậm trễ thời gian quý báu của mình. Nếu là một tuần trước, cô có thể dịu dàng nói chuyện với anh, anh là luật sư chuyên nghiệp, có thể nói Tiểu Vương giúp, cô có thể bớt đi một việc lại có hiệu suất, nhưng hiện tại cô đang một bụng giận dữ, dịu dàng? Hừ, nằm mơ đi!

Cô nhìn thẳng anh. “Vậy kêu Tiểu Vương trở về, em tự xử lý tốt rồi, em không nghĩ làm chậm thời gian quý báu của anh.”

Tổng Từ Ngôn nheo mắt lại, nhìn kĩ khuôn mặt nhỏ muốn phun ra lửa. “Tâm tình em không được tốt sao?”

Cô quay mặt đi, không muốn trả lời.

“Buổi tối có một vị thẩm phán mời ăn cơm, em đi cùng anh.” Anh thản nhiên nói.

Cô nhìn anh liếc mắt một cái. “Anh nghĩ em là người rảnh rỗi đến nỗi anh muốn gọi đến là đến sao?”

“Em bận?”

“Không có.”

Anh lạnh lùng nhìn cô, dường như cô đang muốn gây sự.

“Bây giờ, anh về nhà đón em.”

Cô muốn từ chối, muốn cùng anh lật bài, không nhất định cứ phải thật sự bất gian tại trận mới có thể lật bài, cô có thể nói thẳng, chuyện anh cùng bạn gái cũ cô đã biết hết. Đúng, cô nên lật bài với anh, nhưng lại phát hiện mình nói không nên lời, bởi vì sâu trong nội tâm cô vẫn còn mâu thuẫn.

Đây là hôn nhân của cô, chỉ bởi vì một “người qua đường Giáp” mà cô muốn từ bỏ tất cả sao? Nhưng là ông xã của cô hừ hừ thực thực cùng bạn gái cũ nói chuyện có chút dịu dàng, hơn nữa anh mấy lần đến nhà cô ta, cô là vợ nhưng không hề hay biết những chuyện bên ngoài của chồng mình.

Cô im lặng, một đám người sôi nổi cười đùa trước mặt hấp dẫn sự chú ý của cô, đó là nơi công chứng kết hôn. Một đôi vợ chồng ân ái ngọt ngào tiêu chuẩn, trên mặt bọn họ tràn ngập hạnh phúc có thể làm cho mọi người xung quanh cảm thấy ấm áp dễ chịu, bọn họ nắm chặt tay nhau, dắt nhau tiến về tương lai tốt đẹp... Đúng vậy a, thế này mới gọi là hôn nhân, như vậy hôn nhân mới có thể hạnh phúc vui vẻ, không phải sao?

Không nên giống như bọn họ, mặc dù cũng công chứng kết hôn cùng một nơi, nhưng cô không mặc váy trắng, không cầm hoa cô dâu, trước đây cho rằng như vậy thật tiện, cảm thấy những nghi lễ này thật phức tạp, nhưng hiện tại, cô quả thật hâm mộ cô dâu trên người đang mặc váy trắng cùng hoa

cười này.

Không được, tiểu tam còn chưa công khai kia lại làm cho cô mất bình tĩnh như vậy.

“Lúc trước, trước mặt thẩm phán, trong lòng anh nghĩ như thế nào về hôn nhân của chúng ta?” Cô nhin không được hỏi chuyện này, tự giạt mình, nhưng anh lại không bị dọa.

“Chúng hôn là công chứng viên, không phải thẩm phán.”

Chắc, cô trừng anh, chịu không nổi nguyên tắc của anh. “Em hỏi anh nghĩ gì, không hỏi người chứng hôn là ai.”

“Anh không có suy nghĩ gì đặc biệt.” Đáp án của anh thật dễ hiểu, hôn nhân với anh chính là một kế hoạch cần hoàn thành trong đời, anh đối với hôn nhân có cảm giác gì chứ? Hôm công chứng kết hôn, anh chỉ có cảm giác đã hoàn thành một công việc.

Khương Hiểu Nguyên nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt cô dâu, yếu ớt nói. “Em và anh không giống nhau, không gạt anh, em nghĩ tới là cả đời. Con người em rất trung thành, sẽ không cùng người đàn ông khác kết hôn lần thứ hai.”

Anh nheo mắt lại, ngoài ý muốn phát hiện mình vì suy nghĩ của cô mà cảm thấy có chút không bình thường.

Hay chỉ là bản năng đàn ông? Bởi vì cô là bà xã của anh, khi cô nói đến kết hôn lần thứ hai thì chính mình cảm thấy vật sở hữu bị đoạt mất, sau đó không vui?

“Vì sao em lại tò mò anh nghĩ gì?”

“Em chỉ tò mò anh có giống em hay không, đối với hôn nhân là lời hứa cả đời.”

“Không có.”

Cô khoanh hai tay trước ngực, giọng điệu lạnh lùng. “Cho nên anh nghĩ muốn kết hôn lần thứ hai?”

“Chúng ta có ly hôn sao?”

Người đàn ông này cho là cô điên rồi sao? “Đương nhiên không có!”

“Cho nên em nói anh trù hôn?” (kết hôn với một người khác trong khi mình đang có vợ hoặc có chồng)

Lúc này anh còn có thể nói đùa sao? Bình thường cô có lẽ sẽ cười, nhưng bây giờ cô cười không nổi!

“Không có, em chỉ tò mò.”

“Đột nhiên tò mò anh nghĩ gì? anh nghĩ em đối với cuộc sống hiện giờ rất hài lòng, không phải như vậy sao?” Nếu cô đã hỏi trước, Tống Từ Ngôn cũng muốn biết có hay không tồn tại quan niệm cả đời? Cô có hài lòng không? Cô là một người vợ tốt, dù bên ngoài công việc bận rộn, vẫn chú ý đến cuộc sống gia đình, nhưng cô có cảm thấy anh quá lạnh lùng hay không? Cô có cảm thấy cuộc sống vội vàng như vậy thật không thú vị hay không? Anh nghĩ mọi người phụ nữ đều thích ông xã mình lãng mạn, tình cảm.

Khương Hiểu Nguyên không muốn trả lời, nhân tiện vứt cho anh một vấn đề. “Vậy còn anh? Anh vừa lòng với cuộc sống hiện tại sao?”

“Đây là vấn đề của anh.”

“Chẳng lẽ em không thể hỏi lại?”

“Em không chưa trả lời câu hỏi trước của anh.”

“Đây là bệnh luật sư sao? Kiên trì như vậy.”

“Là thói quen của anh.”

Tốt, hỏi cô vừa lòng với cuộc sống hiện tại, phải không? Trước khi phát hiện chuyện ông xã ngoại tình, đúng vậy, có thể xem như cô thỏa mãn, đối với hiện tại hài lòng, cuộc sống yên ổn giản dị, có lẽ vài năm sau, chờ quan hệ hôn nhân của bọn họ ổn định, còn có thể sinh đứa nhỏ.

Nhưng tình huống hiện tại không như vậy, giữa hai người có khả năng xuất hiện người thứ ba, cô làm sao có thể hài lòng?

Cuối cùng nên làm thế nào? Gặp phải chuyện này, cô không thể nào lý trí, rõ ràng, bởi vì không thể xác định chuyện có đúng sự thật cho nên cô trở nên đa nghi, bởi vì không nghĩ mất đi mới có thể làm cô do dự không yên, cô rất muốn hỏi rõ ràng, lại sợ không dám mở miệng, kết quả là cái gì?

Cô có quyết tâm cùng dũng cảm sao?

“Hiện tại xem như hài lòng, nhưng em không thích việc anh thường đi công tác.” Cô khéo léo “phát bóng”.

“Anh cho là hai chúng ta cùng suy nghĩ, không can thiệp vào công việc lẫn nhau.”

Đúng vậy a, bọn họ đã từng thỏa thuận trước khi kết hôn, cả hai không thể vi phạm hợp đồng hôn nhân...

“Anh đi công tác quá nhiều, sau lần chúng ta không hẹn mà cùng đi Đài Trung, gần gũi trong một tuần anh đi Đài Trung hai lần, người không biết chuyện còn tưởng anh ở Đài Trung “Kim ốc tàng Kiều”* đó!” Cô rũ mắt xuống, không muốn cho anh phát hiện mình khác thường.

Đối với cô, phản ứng của Tống Tử Ngôn vẫn bình thường. Anh nói: “Vụ án ở Đài Trung đã xong, anh sẽ không đi Đài Trung công tác nữa.”

Cô ngẩng đầu. “Vụ án đã xong?”

“Ừ, đã xong.”

Khương Hiểu Nguyên mắt hạnh mở lớn. A? Cứ như vậy? Chẳng lẽ chuyện anh ngoại tình đã thành quá khứ? Chẳng lẽ do cô nghĩ linh tinh?

“Cho nên anh không đi Đài Trung nữa?”

“Sẽ không.”

Phụ nữ quả nhiên là sinh vật dễ dãi nhất thế giới, đàn ông tùy tiện nói một câu, trong lòng đang u ám cũng có thể lập tức sáng sủa! Ngốc nghếch.

Khương hiểu Nguyên sững sờ, tiếp theo khoe miệng dần dần cong lên nở nụ cười. “Anh buổi tối bây giờ về đón em sao?”

“Ừ.”

A, anh chỉ là một người cũ, cô lo cái gì chứ? Chỉ là bạn bè thôi, con người cần rộng lượng chút, đừng chỉ thích để tâm vào chuyện vụn vặt để tự tìm phiền não, huống chi cô cũng biết Tống Tử Ngôn có bệnh thích sạch sẽ, cô không tin lúc hai vợ chồng họ không sống không gió thì Tống Tử Ngôn sẽ đi mây về gió với người phụ nữ khác.

“Tối nay phải mặc thật trang trọng sao?”

“Tùy em.”

“Được rồi, em buổi chiều sẽ dành thời gian đi tiệm uốn tóc chuẩn bị thật tốt, có vấn đề gì thì nhắn tin cho em.”

Cô thầm nghĩ, vấn đề “Tiểu Tam” nếu vậy đến đây là chấm dứt, Tiểu Vương cũng cảm lệnh thi hành cùng giấy tờ liên quan đến, còn nói cho cô biết tất cả thủ tục cần thiết tiếp theo. Rất nhanh, thời gian mở phiên tòa của Tống Tử Ngôn cũng đến, vì thế hai vợ chồng tự cảm đồ đạc của mình rồi đi, một người hướng tòa án, một người đi ra bãi đỗ xe.

Buổi tối nên mặc cái gì đây? Trong lòng vui vẻ, trong đầu Khương Hiểu Nguyên bắt đầu xuất hiện các kiểu dáng quần áo khác nhau.

Cô căn bản không nghĩ tới, đêm nay, hôn nhân của cô và Tống Tử Ngôn sẽ gặp thử thách...

Một người phụ nữ lộng lẫy đi đến, trong nháy mắt, ba người bọn họ liền biến thành tiêu điểm của bữa tiệc.

Khương Hiểu Nguyên tươi cười cứng nhắc. Cùng đi với ông xã ra ngoài xã giao, lại không cẩn thận dọa chính mình. Thì ra tiểu tam vẫn chưa biến thành quá khứ, mà là trực tiếp công khai.

Đương nhiên, không phải chỉ mình cô bị dọa, người kia đã từng gặp cô, biểu tình như gặp quý.

Nhưng mà bất ngờ cũng không chỉ có cô ta, Tống Tử Ngôn vẻ mặt cũng không tốt lắm. Điều này cũng khó trách, vợ đang ở bên cạnh, tiểu tam ở trước mặt, người đàn ông nào sắc mặt tốt cho được, cô hoàn toàn tin tưởng hoàn cảnh gặp mặt kỳ lạ như thế này hẳn chắc chắn không vui.

“Em tại sao ở đây?”

Tống Tử Ngôn mở miệng hỏi, nhưng giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng.

Đồng Tú Thanh ngược mắt đẹp tràn đầy tình cảm cũng khăn trương nhìn thẳng anh. “Em đã lâu không gặp thầy, tìm thầy mới phát hiện hôm nay nhà thầy có mở tiệc.”

Tiếng nói nhỏ nhẹ biết bao, Khương Hiểu Nguyên cũng không thể nóng vội, từ xưa đến nay đàn ông đều giống nhau, đối mặt với phụ nữ xinh đẹp mềm mại như nước, liền biến thành bần nhão bên chân cô ta.

Đồng Tú Thanh nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh học trưởng, cô ôm cánh tay học trưởng, khoe miệng cười nhẹ.

Nhưng cô cười không nổi, này có bao nhiêu mỉa mai, cô không nghĩ đến vợ của học trưởng lại là người cổ vấn hôn lễ lúc trước!

“Hóa ra Khương Hiểu Nguyên tiểu thư lại là...” Đồng Tú Thanh che đôi môi mềm, mắt đẹp ươn ướt, đáy lòng kích động nói không nên lời, sự đau khổ trong mắt cô ta có thể đánh gục con người nội tâm luôn kiên cường cứng rắn.

Khương Hiểu Nguyên hoàn toàn có thể giải thích được về không tin của cô ta lúc này, Tổng Từ Ngôn không thể nói thẳng bà xã của anh chính là người giúp em gái cô ta tổ chức một hôn lễ lãng mạn.

Cô có cảm giác nhờ mình lẫn lộn rèn luyện nhiều năm như vậy, mới có thể dễ dàng giả bộ bình tĩnh.

“Xin hỏi cô là chị gái của Tú Viên phải không?”

“Cô nhớ rõ tôi?”

“A, đương nhiên, cô là phù dâu xinh đẹp nhất mà tôi gặp! Ông xã,” Cô ôm lấy cánh tay Tổng Từ Ngôn, bắt đầu giả vờ nhiệt tình. “Người này là Đồng Tiểu thư, cô phù dâu xinh đẹp mà em từng nhắc trong case ở Đài Trung.”

“Bọn anh biết nhau.”

Tổng Từ Ngôn ánh mắt dừng trên người Đồng Tú Thanh.

Anh thẳng thắn, cho Đồng Tú Thanh một cái kim bài miễn tử. “Khương tiểu thư, luật sư Tổng là học trưởng của tôi.”

Hai người không chút kiêng kỵ mà tỏ vẻ quen biết, làm cho Khương Hiểu Nguyên muốn khiêu chiến cũng không có lý do mà còn buồn bực chịu đòn, hoặc là bị đùa giỡn quay thành vòng tròn, thật nghĩ là cô nhìn không ra sóng ngầm giữa bọn họ sao? Cô mặc dù bị cận nặng, nhưng còn chưa mù.

“Nha, thật vậy sao? Nếu vậy Từ Ngôn hẳn là phải giới thiệu cô cho tôi làm quen mới được.”

“Tôi tên Đồng Tú Thanh.”

Đồng Tú Thanh điềm tĩnh tự giới thiệu, Khương Hiểu Nguyên mỉm cười, cầm lấy tay ông xã, tựa như chim nhỏ nép vào ngực anh. Cho dù toàn thân Tổng Từ Ngôn cứng ngắc không được tự nhiên, cô cũng không tin anh dám đẩy mình ra. “A, tôi có thể gọi cô Tú Thanh không? Ông xã, anh cũng biết luật sư Trương Cảnh Nghị, lại quen biết với chị vợ anh ta, vậy sao không tham gia hôn lễ của anh ta vậy?”

“Anh có tham gia.” Anh cảm giác trong lòng nặng nề, đâu là kích động sao? Tổng Từ Ngôn nhú mày. Anh phát hiện mình không muốn cho Khương Hiểu Nguyên biết sự tồn tại của Tú Thanh, cho dù hôn nhân của anh với Khương Hiểu Nguyên như thế nào, anh cũng không muốn là cho cô lo lắng nghi ngờ chuyện của anh cùng Tú Thanh.

Thật là một người chồng trung thực! “Nhưng khi em bận rộn, toàn hội trường đi qua đi lại, cũng không thấy anh a?”

“Anh chào hỏi xong liền đi.” Lúc ấy để tránh xảy ra rắc rối, anh nghe theo lời khuyên của Cảnh Nghị rời khỏi hội trường, mãi đến lúc cô gọi điện hẹn ăn tối.

Khương Hiểu Nguyên nhẹ nhàng cười. “Thì ra là thế, thật là trùng hợp, hai vợ chồng chúng ta không hẹn mà cùng đi Đài Trung, còn không hẹn mà cùng tham gia một hôn lễ!”

Tiết mục vợ lớn hạnh phúc quả thật làm người khác tổn thương, chỉ thấy Đồng Tú Thanh như sắp khóc nói. “Học trưởng, anh hẳn là nên nói với em Khương tiểu thư là vợ anh...”

Tổng Từ Ngôn không trả lời, chính là biểu tình khuôn mặt cứng đờ, đêm đó, Tú Thanh vừa khóc vừa kể về cuộc sống sau hôn nhân của mình, bạo lực gia đình, ly hôn, ly hôn làm cho cô mất đi niềm vui, cô trở lại Đài Loan, người đầu tiên nghĩ đến là anh. Cô nói, ở bên cạnh anh, cô tìm lại được vui vẻ.

Trên đường lái xe về Đài Bắc, anh suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến Tú Thanh từng phản bội bỏ rơi anh, nhưng mọi chuyện đều bị nước mắt cô xóa đi. Anh không thể phủ nhận thói quen quan tâm cô của chính mình, nhưng anh đứng ở vị trí nào đây? Bạn trai cũ hay chỉ là bạn tốt?

Hừ, nếu cô không gả cho người khác, anh sẽ cưới Khương Hiểu Nguyên sao?

Khương Hiểu Nguyên tốt bụng nhìn ông xã, thuận tiện cũng giúp mình giải vây. “Đồng tiểu thư, chúng tôi kết hôn mới ba tháng, có khi ngay cả chính tôi cũng không quen với thân phận Tổng phu nhân này.”

“Không quen với thân phận Tổng phu nhân?” Những lời này làm cho Tổng Từ Ngôn nhướng mày trong lòng không vui.

Cô hy vọng hôn nhân của bọn họ là cả đời, nhưng lại không quen với thân phận Tổng phu nhân?

Anh khẽ hạ mí mắt.

Mà hiển nhiên thân phận “Tổng phu nhân” này không chỉ làm Tổng Từ Ngôn bức mình, cũng đánh mạnh vào tâm Đồng Tú Thanh, chỉ thấy mắt đẹp nổi lên hơi nước đau thương. “Tôi không biết tin học trưởng kết hôn, khi đó tôi còn ở Mỹ.”

“Đúng vậy a, nếu cô ở Đài Loan, nhất định mời cô đến uống rượu mừng.” Nhưng có lẽ nếu Đồng Tú Thanh ở Đài Loan, cô cũng không có khả năng

cùng Tổng Từ Ngôn tiến đến cuộc hôn nhân hiện tại.

Chỉ thấy Đồng Tú Thanh nước mắt lưng tròng, giống như bị oan ức. Ài, Khương Hiểu Nguyên thật phiền não, nếu nàng phải đối mặt với tiểu tam mềm mại, dịu dàng như nước, sao có thể to tiếng tranh chấp? Thực tế sao lại xuất hiện những cảnh trong phim truyền hình thế này?

“Học trường...”

Cô ta kể gọi lời kéo sự chú ý của Tổng Từ Ngôn, anh biết rõ Hiểu Nguyên gần như nổi giận, anh chỉ có thể mang Tú Thanh rời đi trước, và lại nếu Hiểu Nguyên đã không có thói quen xưng hô “Tổng phu nhân”, chỉ sợ ông xã là anh có bên cạnh cũng vô dụng..

“Bọn anh đi vào trước đi, thầy đang đợi bọn anh.”

Anh nói với Khương Hiểu Nguyên, liền dắt Đồng Tú Thanh rời đi.

Ách, thế này là sao?

Khương Hiểu Nguyên choáng váng, choáng váng, ngơ ngác nhìn bóng lưng bọn họ. Thế này có tính là “bắt gian tại trận” không? Không phải lúc nào cũng phải cời sạch rồi phát sinh quan hệ mới có thể bắt gian tại trận chứ? Chẳng lẽ như vậy còn chưa rõ ràng sao? Tổng Từ Ngôn tỏ rõ học muội của anh còn quan trọng hơn bà xã là cô!

Cô hẳn là nên kéo Đồng Tú Thanh đã rời đi kia lại tức giận mắng chửi mới đúng, chẳng qua lễ giáo không cho phép làm ra những hành động thiếu không chế như thế, cho nên cô buộc chính mình cười, dù sao xung quanh vẫn còn nhiều bạn bè trong giới luật sư của Tổng Từ Ngôn.

Có lẽ do trong lòng giận dữ, thế nào lại cảm thấy mọi người dùng ánh mắt thông cảm nhìn mình..

Đúng vậy a, phim thần tượng nói rất đúng, “Người vợ sợ đụng phải ba thứ, xung đột, mờ ám, tiểu tam”, hôn nhân của cô xuất hiện tiểu tam, người đứng đắn sẽ vì nàng mà rơi nước mắt đồng cảm!

“Tú Thanh chỉ là đàn em khóa dưới của chúng tôi.”

Một nữ luật sư đi tới, tốt bụng động viên. Cô là người hợp tác với Tổng Từ Ngôn trong công việc, cũng là bạn học, ở vài bữa tiệc của các luật sư có gặp qua, họ nói chuyện cũng không tệ lắm.

Khương Hiểu Nguyên cười trừ. Cô là người phụ nữ lạnh lùng, nếu không phải là người quan tâm thật sự, muốn cô cười cơ bản là không thể. “Quan hệ của bọn họ ở trường tốt lắm, Tú Thanh đã nhiều năm không trở lại Đài Loan, luật sư Tổng mới có thể đặc biệt chăm sóc, Tổng phu nhân, cô đừng hiểu lầm.”

A, có bạn học tốt như vậy, Tổng Từ Ngôn còn cần gì chứ?

Nhưng băn khoăn trong lòng Khương Hiểu Nguyên không vì luật sư Bạch an ủi mà mất đi, cô khách sáo nói: “Tôi không hiểu lắm, cảm ơn cô, luật sư Bạch. Hôn nữa, cũng không phải là hiểu lắm, không phải sao?”

Phu nhân của chủ nhân bữa tiệc cũng đến đây giảng hòa, chính là cô vẫn không thoải mái..

“Đúng vậy a đúng vậy a, Tổng phu nhân, chồng tôi là thầy bọn họ, tôi nghe nói quan hệ bọn họ ở trường rất tốt, không có việc gì, luật sư Tổng chính là quan tâm học muội thôi. Nghe nói Tú Thanh còn muốn đến làm ở văn phòng của luật sư Tổng, không có việc gì, không có việc gì.”

Không có việc gì? “Đồng tiểu thư còn muốn tới văn phòng luật sư làm việc?”

“A, chẳng lẽ Tổng phu nhân không biết?”

Khương Hiểu Nguyên im lặng. Đúng vậy a, cô không biết, cô cứ khờ khạo nghĩ Đồng Tú Thanh là do mình quá đa nghi, hay tưởng tượng.. Khó trách Tổng Từ Ngôn nói như chặt đinh chém sắc sẽ không đi công tác ở Đài Trung nữa, người ta đã đến Đài bắc, anh hẳn là không cần vất vả qua lại Đài bắc và Đài Trung rồi..

Từ giờ phút này, Khương Hiểu Nguyên thật sự không thể vỗ về tâm tình của mình, có lẽ phải giả vờ bình tĩnh, tươi cười đáp lại. Cô muốn cãi nhau, muốn nắm caravat Tổng Từ Ngôn, hỏi rõ ràng Đồng Tú Thanh có phải người thứ ba xen vào hôn nhân của bọn họ!

Phu nhân phát hiện mình nói sai, vội vã rời đi.

Khương Hiểu Nguyên bình tĩnh nhìn luật sư Bạch, vẫn như cũ, luật sư Bạch hơi mỉm cười yếu ớt, trên mặt lộ ra vẻ lạnh nhạt. “Tôi biết bọn họ từng là người yêu, cô ta không chỉ là học muội. Cho nên, thật sự không có chuyện gì sao? Luật sư Bạch?”

Lúc này một luật sư khác lại đến ngắt lời các cô nói chuyện, người kia lễ phép mời luật sư Bạch đi, bởi vì vị thẩm phán muốn cùng nói chuyện với vài học trò cũ của mình.

Khương Hiểu Nguyên bắt đầu ngây người, suy nghĩ hỗn loạn, nhưng không cần ngây người lâu lắm, cô cũng không cần đi nắm caravat của Tổng Từ Ngôn hoặc tìm cơ hội hỏi thăm luật sư Bạch, bởi vì Đồng Tú Thanh đã tìm đến tận nơi..

“Khương tiểu thư.”

Khương Hiểu Nguyên thân nhiên nhìn người phụ nữ xinh đẹp nhỏ nhắn trước mặt. “Xin gọi tôi là Tổng phu nhân.”

“Xin lỗi, tôi quen cách xưng hô ở hôn lễ em gái.”

“Không sao, cách gọi có thể từ từ sửa.”

Đồng Tú Thanh nắm chặt hai tay, hai vai co lại. “Khương tiểu thư, cho đến nay tôi rất tôn trọng cùng ý lại vào học trường.”

Hừ, người ta không chịu nhận cô là Tổng phu nhân.

“Cho dù trong lòng học trường hay trong lòng tôi, chúng tôi đều rất quý trọng đối phương.”

Khương Hiểu Nguyên bình tĩnh lật ra lá bài cuối cùng.

“Khương tiểu thư, tôi và học trường là người yêu.”

Phải cảm ơn mẹ đã cho cô một đôi mắt khỏe mạnh, làm cho cô dù chua xót bị giày vò, cũng không tùy tiện rơi nước mắt.

“Quá khứ hay hiện tại?”

“Quá khứ, hiện tại và cả tương lai.”

Khương Hiểu Nguyên nhún mày, hiện tại tiểu tam không chỉ biết núp sau lưng tổn công giữ chặt đàn ông, các cô còn vui vẻ khiêu chiến thông minh cùng sức chịu đựng của vợ lớn. “Đồng tiểu thư, cô muốn cùng 'Tổng phu nhân' nói về tương lai của Tổng Tiên sinh?”

“Có lẽ... cô nghĩ muốn nói về hiện tại sao?”

Cô cười mỉm. “Nếu như là hiện tại, dùng từ trong luật hôn nhân, tôi có thể kiện cô tội phá hoại gia đình người khác?”

“Tôi không sao cả.”

Khương Hiểu Nguyên cười to. Cô nghĩ mình điên rồi, trong lòng khó chịu như vậy, còn có thể cười được?

“Tất cả người thứ ba đều sẽ nói câu này: 'Chỉ cần người đàn ông này, cái khác đều không cần', phim truyền hình thường diễn như vậy, tiểu thuyết cũng thường viết như vậy, chẳng qua là trong cuộc sống thật, tôi thể nhưng lại nghe được... Cô thật dũng cảm. Đồng tiểu thư.”

Đồng Tú Thanh cũng không giống như bề ngoài mềm mại nhu nhược, đối mặt với cuộc chiến tình yêu này, cô không muốn thua. “Khương tiểu thư, cô không biết gần đây lưu hành một câu sao? 'Trong tình yêu, người không được yêu chính là kẻ thứ ba'. Đối với tôi mà nói, hoặc là đối với học trường mà nói, cô mới là kẻ thứ ba.”

Đồng Tú Thanh giọng nói cương quyết đáp lại cô.

“Không được yêu mới là kẻ thứ ba”?

Cô một câu cũng không nói nên lời. Cho dù hai người có quan hệ hôn nhân, nhưng ngay cả cô cũng không biết trong lòng Tổng Từ Ngôn cô chiếm bao nhiêu phần?

Cô chậm rãi tiến hành kế hoạch hôn nhân của cô, giai đoạn hiện tại không những cùng ông xã bồi dưỡng tình cảm, mà còn hy vọng có một gia đình bình yên hạnh phúc...

“Khương tiểu thư, cô cho rằng học trường yêu cô sao?”

Đồng Tú Thanh đánh một đòn làm Khương Hiểu Nguyên không thể trả lời, rồi xoay người rời đi.

Cô nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn xinh đẹp kia, vô lực ngã ngồi trên ghế sofa, ánh mắt trống rỗng.

Một lát sau, cô cười cay đắng, nặng nề, chậm rãi thở dài.

CHÚ THÍCH

*Hán Vũ đế là hoàng đế thứ 7 của nhà Tây Hán. Trong suốt 54 năm trị vì đất nước (từ 140 trước Công nguyên – 87 trước Công nguyên), vị vua này nổi tiếng là minh quân sáng suốt với những đường lối cai trị hợp lòng dân. Nếu trong thời Lưu Bang, Hán Văn đế, Hán Cảnh đế, số lượng cung phi trong triều chỉ có hạn, thì tới giai đoạn trị vì của Hán Vũ đế, lịch sử đã sang trang.

Vào năm 101 trước Công nguyên, sau khi cung Minh Quang được xây dựng xong, Hán Vũ đế lập tức mở cuộc tuyển chọn mỹ nữ. Hai nghìn cô gái thân

ngọc mây ngà đã được triệu vào cung. Họ đều là những bông hoa mới chớm nở, tuổi tròn 15 – 20. Số lượng phi tần nhiều không đếm xuể cũng gây ra phiền toái cho hoàng cung. Sách “Bác vật chí” tiết lộ, Hán Vũ đế vì muốn kiểm soát chuyện trình tiết của mỹ nữ trong triều đã dùng thủ cung sa, tức chấm dấu tròn đỏ vào cổ tay các cô gái còn trong trắng. Những cung tần, mỹ nữ thời bấy giờ cũng vì thế mà không dám làm điều trái luật.

Chuyện tình cảm của vị minh quân này với các hậu phi trong cung cũng để lại nhiều câu chuyện ly thú. Người phụ nữ có ảnh hưởng rất lớn với sự nghiệp của Hán Vũ đế là Trần A Kiêu, con gái của công chúa trưởng Lưu Phiêu. Nhà sử gia Ban Cố trong “Hán thư” chỉ rõ, Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương. Một lần, ông được mẹ nuôi, tức công chúa trưởng Quán Đào Lưu Phiêu, ôm vào lòng rồi hỏi: “Con có muốn lấy vợ không?”. “Có”, Hán Vũ đế đáp lại.

Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: “Muốn người nào?”. Vũ đế nguây nguây lắc đầu, tỏ ý không ưng. Lưu Phiêu vội chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiêu, rồi hỏi: “Ta gả A Kiêu làm vợ cho con được chăng?”. Hán Vũ đế Lưu Triệt nhoèn cười đáp: “Được ạ! Nếu lấy được A Kiêu làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở”. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc: “Kim ốc tàng Kiều” (nhà vàng cất người đẹp). Dù câu chuyện có yếu tố thêm bớt nhưng theo những ghi chép của sử sách, khi lên 6 tuổi, Hán Vũ đế đã đính ước với A Kiêu (lúc này tròn 10 tuổi). Sau khi lên ngôi trị vì, ông đã lập nàng làm hoàng hậu.

Tình cảm giữa hai người mặn nồng trong buổi sơ khai. Hán Vũ đế thường lui tới cung của A Kiêu mỗi buổi tan triều, cùng nàng hưởng những ngày quán quýt yêu thương. Nhưng về sau, Hán Vũ đế dần nhạt phai tình cảm dành cho hoàng hậu. Phần vì cung tần mỹ nữ trong cung nhiều không đếm xuể, phần vì chung sống nhiều năm, hai người vẫn không có nổi một mụn con. Công chúa trưởng Lưu Phiêu vì việc này mà ủ rũ, muộn phiền. Bà nhiều lần than vãn với công chúa Bình Dương, tức chị gái của Vũ đế: “Nếu không có tôi, hoàng đế sao được lên ngôi. Sao giờ lại nỡ vứt bỏ con gái tôi như vậy?”. Bình Dương công chúa bèn giải thích: “Đây là do A Kiêu không sinh nổi con trai”. Biết chuyện, công chúa trưởng bèn lạy lục tứ phương, tìm danh y chữa trị cho con gái, thậm chí tiêu tốn tới hơn 9 ngàn vạn lượng, nhưng chỉ là công dã tràng.

Khi biết Hán Vũ đế hết mực sùng ái mỹ nhân Vệ Tử Phu, Trần A Kiêu nổi máu Hoạn Thư. Bà khóc lóc than vãn, thậm chí tìm mọi phương sát hại Vệ Tử Phu. Biết sự thực, Vũ đế nổi trận lôi đình, dần dần xa lánh bà.

Tương truyền, để lấy lại sự sùng ái trước đây của hoàng đế, Trần A Kiêu hoàng hậu bèn nhờ Tư Mã Tương Như – nhà thơ nổi tiếng bấy giờ – sáng tác bài “Trường môn phú” với lời lẽ, ý tứ tha thiết rồi tìm cách dâng lên vua. Đọc xong bài thơ, thấu tỏ tấm chân tình của A Kiêu, Hán Vũ đế xúc động bồi hồi, lại hết mực thương yêu bà. Nhưng thói ghen tị xưa kia vẫn khiến Trần A Kiêu yếm bùa Vệ Tử Phu, lăng mạ hoàng đế nên bị phế ngôi hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hôm nay, khi cô bận rộn ở công ty bàn hợp đồng mới thì nhận được tin nhắn ngắn của Tống Từ Ngôn...

“Buổi tối không về nhà ăn cơm.”

Sau đó thì người không thấy đâu, trợ lý ở văn phòng luật sư cũng không tìm thấy người, di động cũng không nghe, gọi điện thoại hỏi trợ lý cũng không có tin tức, cô nôn nóng đến giậm chân. Chẳng lẽ công việc nhiều đến nỗi buổi tối cũng không thấy người?

“Vậy Đồng tiểu thư đâu?” Cô hỏi Tiểu Vương.

Tiểu Vương không ngờ phu nhân sẽ lập tức nghĩ đến luật sư Đồng, chỉ có thể nói giác quan thứ sáu của phụ nữ thật đáng sợ! Anh ta úp úp mở mở.
“Ách... Luật sư Đồng bận chuyện khác...”

“Cô ta ở cùng luật sư Tống sao?” Giọng nói Khương Hiểu Nguyên không hồn không giận.

“Ách... Luật sư Đồng mới vào làm, rất nhiều công việc chưa quen...”

“Tốt, tôi biết rồi.”

Sau khi nói chuyện với Tiểu Vương, nàng không thể nào không nghĩ ngợi. Thật sự là bọn họ ở cùng nhau, vậy anh đang làm cái gì? Trước người yêu cũ, Tống Từ Ngôn còn có thể giữ tình cảm trong sáng sao? Hôm nay thời tiết rất tốt, rất thích hợp du lịch, nhưng đối với đôi nam nữ muốn nói lại tình xưa thì phong cảnh tĩnh là gì? Tìm chỗ kín đáo cọ xát tóc mai, ôm ấp áp áp mới quan trọng.

“Từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, không vờn qua núi không phải mây”, tuy rằng tình yêu của bọn họ không long trời lở đất như vậy, nhưng hôn nhân là ràng buộc, cũng là sự tôn trọng, cho dù có hồi tưởng quá khứ ít hay nhiều, mặc dù bọn họ đã nói không can thiệp vào cuộc sống đối phương, nhưng hôn nhân của họ còn ràng buộc một ngày, anh quan tâm quá mức đến Đồng Tú Thanh, cũng là một loại tổn thương.

“Khương tiểu thư?”

Khương Hiểu Nguyên phục hồi tinh thần, đột nhiên nhớ tới mình đang họp, hôm nay có khách hàng mới đến thảo luận về hôn lễ của bọn họ.

Cô vội nhanh chóng mỉm cười. Trong công việc cô chưa từng thất lễ như vậy. “Xấu hổ quá, tôi có phần không tập trung...”

Cô dâu dịu dàng cười. “Không sao, chúng tôi biết cô nhất định sẽ bố trí cho chúng tôi hôn lễ tốt nhất.”

Cô dâu đã có thai, đã gần đủ tháng, nhưng mặt cô vẻ ốm yếu xanh xao. Chú rể tuổi hơi lớn, cẩn thận che chở chăm sóc cho cô dâu, điều đó ai cũng cảm nhận được.

Bọn họ tìm đến “Hoa Dạng” do được bạn giới thiệu, bởi vì là bạn của bạn, Khương Hiểu Nguyên không nhận được khuyên. “Có lẽ có thể chờ Lâm phu nhân sinh xong rồi hãy tổ chức hôn lễ, như vậy có thể giảm bớt gánh nặng cho Lâm phu nhân.”

Chú rể cúi đầu, không nói một câu, trên vầng trán dầu lộ vẻ lo lắng khó chịu, ngược lại cô dâu tươi cười ngọt ngào, nói: “A, kỳ thật cho đứa nhỏ cùng tham gia hôn lễ cùng chúng tôi cũng là một kinh nghiệm tốt.”

Sau đó cô nắm bàn tay to của tiên sinh, đó là nơi tiếp thêm sức mạnh cho cô. “Huống hồ Khương tiểu thư, không lừa cô, tôi mắc bệnh, tôi không biết mình có thể sống sau khi sinh con hay không, thừa dịp bây giờ tôi có thể đi lại, có thể nói chuyện, tôi muốn làm cô dâu của anh ấy, tôi không muốn đợi đến lúc nằm trên giường bệnh ảm ức cho anh ấy tái giá...”

Lâm tiên sinh kiên quyết ôm lấy bà xã, hai người nắm tay nhau thật chặt, tình cảm nồng nàn chăm chú nhìn nhau trong mắt lúc này là tình yêu lâu dài.

Khương Hiểu Nguyên cổ họng giống như bị ai thắt chặt: đáy lòng chua xót. Lâm tiên sinh cùng Lâm phu nhân sống chết có nhau, nương tựa vào nhau, cái mà cô cùng Tống Tử Ngôn chưa bao giờ trải qua. Tình yêu có nhiều mặt, nhưng trong trường hợp của cô với Tống Tử Ngôn, thật sự có vẻ vô cùng yếu đuối.

Khó trách Đồng Tú Thanh lại hỏi cô, Tống Tử Ngôn có yêu cô hay không...

Khương Hiểu Nguyên trong lòng cười cay đắng, hâm mộ tình yêu đơn thuần hạnh phúc của Lâm tiên sinh cùng Lâm phu nhân. “Yên tâm, vậy giao cho tôi, tôi nhất định sẽ cho các bạn một hôn lễ lãng mạn xinh đẹp nhất.”

Chính là, cô hứa như vậy, nhưng vận mệnh không nghe thấy nguyện vọng muốn làm cô dâu xinh đẹp của Lâm phu nhân...

Đột nhiên, cô ấy ôm ngực như không thể hô hấp khiến mọi người không kịp phản ứng, thậm chí còn không có sức để rên rỉ. Tiếp theo lâm phu nhân ngã đi cạnh bàn hội nghị...

“Bà xã?” Lâm tiên sinh hoảng sợ la lớn.

Mọi người nhìn nhau hoang mang, Lâm tiên sinh ôm bà xã đã mất ý thức, Giai Giai đang lấy tư liệu vào phòng họp thấy vậy vội gọi xe cứu thương. Khương Hiểu Nguyên từng học CPR*, trước tiên giúp Lâm phu nhân tiến hành CPR.

Không bao lâu thì xe cứu thương đến, nhân viên cấp cứu chạy nhanh vào phòng họp, nhanh chóng gắn các thiết bị cấp cứu hô hấp.

Đối mặt với bà xã đang hôn mê, Lâm tiên sinh ôm đầu khóc, Khương Hiểu Nguyên hoảng hốt xem nhân viên cấp cứu làm việc, đặt Lâm phu nhân lên băng-ca, nâng lên xe cứu thương...

“Giai Giai, tôi theo bọn họ đến bệnh viện.”

Giai Giai đau lòng lau nước mắt. “Được, tốt.”

Khương Hiểu Nguyên ngồi lên xe cứu thương, trước ngực áo khoác của cô dính máu tươi Lâm phu nhân nôn ra, Lâm tiên sinh hoang mang lo sợ nắm chặt tay bà xã, dứt quãng trả lời câu hỏi của nhân viên cấp cứu, nói qua bệnh án cùng với tình trạng lúc phát bệnh.

Xe cứu thương chạy nhanh trên đường, còi xe phát sáng vang vọng giữa dòng xe cộ đông nghịt. Không bao lâu, xe đến bệnh viện, Lâm phu nhân lập tức được bác sĩ đưa vào phòng phẫu thuật. Khương Hiểu Nguyên cùng Lâm tiên sinh ở ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi, trong lúc này, người thân bạn bè hai bên đều đến, tiếng khóc cùng tiếng an ủi lẫn nhau trở thành thứ ngôn ngữ duy nhất.

Khương Hiểu Nguyên thủy chung không rời đi, cô tuy rằng không phải bạn bè thân thiết, nhưng bởi vì chuyện xảy ra ở “Hoa Dạng”, cô vẫn ở lại làm bạn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, từ ban ngày đến đêm tối, bọn họ đều không buông tha hy vọng, cùng nhau ở ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi, không ngừng hướng các vị thần bốn phương cầu nguyện cho Lâm phu nhân được bình an.

Nhưng, bác sĩ y tá ra vào vội vàng, trên mặt biểu cảm nặng nề, làm cho mọi người càng lo lắng...

Cuối cùng, bác sĩ đi ra khỏi phòng phẫu thuật, tuyên bố với mọi người tin tức khó có thể thừa nhận... cấp cứu vô hiệu, sinh mạng yếu ớt của Lâm phu nhân đặt dấu chấm hết, nhưng may mắn là đứa nhỏ chưa đủ tháng trong bụng đã được phẫu thuật khẩn cấp, trước mắt đang ở phòng hộ sinh khoa nhi theo dõi...

Trong không khí vang lên tiếng khóc thê lương. Mấy giờ trước còn mỉm cười dịu dàng với cô, đắm chìm trong vầng sáng tình yêu, hiện tại lại biến mất như vậy... Khương Hiểu Nguyên gạt mình vô lực ngã ngồi lên hàng ghế sau lưng.

Cô mất hồn nhìn mọi người đang khóc trước mắt. Sinh mạng thật kì lạ, sinh mạng không thể biết trước, có được danh lợi, có được tình yêu, nhưng có ai chống lại được số phận?

Lâm tiên sinh tự kiềm chế đau lòng, người thân bạn bè ôm hân an ủi, không khí bi thương.

Ông trời, tại sao có thể như vậy?

Khương Hiểu Nguyên run run gột hai tay che mắt, nước mắt bi thương tùy ý từ kẽ tay chảy ra, cảm giác chua xót bất lực như ngọn lửa không ngừng lan rộng, cho đến khi cô không thể khóc thành tiếng.

Cô nhìn không được gọi điện thoại, nhưng bởi vì khóc mà không thể mở miệng.

“Hiểu Nguyên?”

Nước mắt của cô rơi càng nhiều, chỉ có thể hoảng loạn lau đi.

“Gọi cho anh có chuyện gì?”

Đầu kia di động, giọng nói Tống Tử Ngôn vẫn bình tĩnh như mọi khi, nhưng lại làm cô đang vô cùng đau khổ cảm nhận được một tia sáng...

Cô run rẩy nói: “Em đang ở trước phòng phẫu thuật phụ khoa bệnh viện, anh có thể đến tìm em không?”

“Em không khỏe?”

“Không phải.”

“Anh đang họp.”

Họp thật là lý do tốt! Cô khàn khàn khó khăn hỏi: “Cùng Đồng Tú Thanh?”

Hắn trầm lặng, không trả lời.

Khương Hiểu Nguyên hít thật sâu. Đúng vậy a, đối với một người đàn ông vì yêu mà công việc cũng không cần, gia đình có là gì?

Hôn nhân lại có là gì?

Lâm tiên sinh và Lâm phu nhân còn có những ngày tháng ngọt ngào để hồi tưởng, nếu có một ngày, cô cùng Tống Tử Ngôn ly hôn, bọn họ có cái gì để hồi tưởng đây?

Cô cười khổ. “Không có việc gì. Không làm phiền anh nữa.”

Khương Hiểu Nguyên kết thúc cuộc gọi, tức giận mở máy, tháo pin, đem pin và thân máy ném vào trong túi xách, không cho mình bất kì cơ hội nào kỳ vọng cùng chờ đợi.

Cô co người lại, hai tay ôm lấy chính mình, vùi đầu vào giữa hai gối, khóc thật lớn...

Đó là nước mắt bi thương của cô, nước mắt tủi thân, nước mắt chua xót, cô không cần kiềm chế, không cần đè nén, không cần lời an ủi, cô chỉ cần dùng sức khóc thật lớn. cô phải khóc, tổn thương lùi lại phía sau, sau khi khóc hết nước mắt, tủi thân cũng bị nước mắt làm phai nhạt đi, cô sẽ trở lại là Khương Hiểu Nguyên, một Khương Hiểu Nguyên vui vẻ tự tin...

Đúng vậy, cô vẫn là Khương Hiểu Nguyên!

“Tử Ngôn, làm sao vậy?”

Đồng Tú Thanh lên tiếng. Không có người khác thì học trưởng chính là Tử Ngôn của cô, bọn họ đang chuẩn bị ăn cơm, cơm mới từ bên ngoài đưa đến, bọn họ ở phòng trọ của cô ta tại Đài Bắc, cô ta hôm nay mới chuyển vào, sáng sớm Tử Ngôn đã đến giúp đỡ, hai người cùng nhau đem phòng trọ nhỏ của cô ta sắp xếp thật thỏa đáng.

Nguyên bản tất cả đều đang tốt đẹp, không khí cũng rất tốt, cho đến khi có người gọi điện đến, tâm trạng của hắn liền thay đổi...

“Không có việc gì.”

“Khương tiểu thư tìm anh?”

Tống Tử Ngôn không trả lời, cúi đầu xả hai tay áo sơ mi bị cuốn tới khuỷu tay xuống.

Đồng Tú Thanh kéo gần khoảng cách giữa hai người, cô ta dịu dàng vuốt lên áo sơ mi của anh, ngửa đầu, cười hồn nhiên vô tội.

“Rất nhiều người vợ thật kỳ lạ, rất thích tra hỏi. Vợ chồng không phải nên tin tưởng lẫn nhau sao? Khương tiểu thư nghi ngờ cái gì?”

“Cô ấy sẽ không.”

“Không tra hỏi?”

“Đúng.”

“Phụ nữ đều như vậy.” Đồng Tú Thanh vẫn khẳng khái. Cô ta biết anh không hứng thú với phụ nữ hay thay đổi thất thường, cho nên hy vọng Khương Hiểu Nguyên là một người phụ nữ hay thay đổi thất thường.

Tổng Tử Ngôn không cùng cô ta tranh luận, anh hiểu rõ tính cách của Khương Hiểu Nguyên, cô coi mở, lý trí, thẳng thắn, hai người kết hôn đến nay, cô cũng không tra hỏi hoặc làm những chuyện bẽ tắc tự tìm phiền muộn.

“Em không biết là cô ấy có thật sự nghĩ rằng chúng ta chỉ đơn thuần là học trường học muội.”

Tổng Tử Ngôn không trả lời.

Anh biết mục đích của Tú Thanh, cũng có thể giải thích tâm tình của cô, Tú Thanh không che dấu ý muốn quay lại quá khứ, cô cho rằng anh cùng Hiểu Nguyên không có tình yêu mãnh liệt giống như bọn họ, muốn buông ra cũng không khó.

Bởi vì cô là Tú Thanh, hẳn có thể sắp xếp công việc cho cô, giúp cô chuyển nhà, nhưng nếu như là muốn hâm nóng tình yêu đã qua, anh có muốn không?

“Kỳ lạ, chẳng lẽ cô ấy không tò mò quan hệ của chúng ta sao? Chúng ta coi như có vẻ vô cùng thân thiết, cho dù học trường học muội đã lâu không gặp cũng không như vậy...” Cô ta dò hỏi quanh co, chủ yếu là muốn biết Khương Hiểu Nguyên có hỏi Tử Ngôn chuyện của cô ta hay không, cô ta vừa kỳ vọng lại vừa sợ hãi, hy vọng đem chuyện này công khai rõ ràng, cô ta cùng Tử Ngôn mới có tương lai, lại sợ đã qua nhiều năm như vậy, cô ta không biết Tử Ngôn có còn yêu cô ta như trong quá khứ...

“Anh không muốn đoán suy nghĩ của cô ấy.”

“Tử Ngôn, anh có nghĩ cho cô ấy biết chuyện của chúng ta sao?”

“Em hy vọng cô ấy biết cái gì?”

“Em cần anh, Tử Ngôn.”

Tổng Tử Ngôn nhìn cô ta, không nói tiếng nào, không thể hứa hẹn điều gì.

Nội tâm của anh rất mâu thuẫn. Anh nghĩ làm bạn với Tú Thanh, đơn giản là muốn an ủi đoạn hôn nhân đau thương của cô, nghiêm túc mà nói, anh quá thật quan tâm cô, cho nên, nếu anh nghĩ rằng giống quá khứ chăm sóc cho cô, anh chỉ phải đối mặt với một vấn đề...

Anh cùng Hiểu Nguyên cũng không có tình cảm sâu sắc như cùng Tú Thanh, trước khi kết hôn hai người đã giao ước, nếu đối phương có thể tìm được tình yêu đích thực, sau khi hai người cùng bàn bạc, có thể làm đơn ly hôn. Anh biết anh có thể cùng Hiểu Nguyên ly hôn, sau đó bắt đầu lại đoạn tình yêu từng mất, nhưng là, anh phát hiện mình không muốn như vậy...

Vì sao? Là bởi anh không còn tình cảm với Tú Thanh? Hay anh đối với Hiểu Nguyên, không mờ nhạt như chính mình vẫn nghĩ?

Anh nhớ tới tiếng khóc vừa rồi của Hiểu Nguyên, cảm giác bất an lớn dần. Anh cảm động gọi cho cô, điện thoại của cô trực tiếp chuyển đến hộp thư thoại...

Đồng Tú Thanh nhìn động tác của anh, cô ta luống cuống, muốn thay đổi lực chú ý của anh. Cô ta cho là bọn họ xem mất kết hôn, cho nên bọn họ không có tình yêu, cũng không nên có cảm tình...

“Tử Ngôn, đừng gọi điện thoại nữa, làm việc cả ngày rồi, chúng ta ăn cơm trước đi. Anh còn nhớ nhà hàng này không?”

A, trước kia chúng ta mỗi tuần đều đến rất nhiều lần, em đã nhờ riêng ông chủ giúp chúng ta đưa đến!”

Tổng Tử Ngôn không nói lời nào, trong mắt không có sự ân cần dịu dàng của Đồng Tú Thanh, tiếp tục gọi điện thoại tìm người. Anh gọi tới “Hoa Dạng”, bọn họ làm về phục vụ, cho dù là sau khi tan làm, điện thoại cũng sẽ tự động chuyển cho người trực máy ngày đó.

Trách nhiệm hôm nay là của Giai Giai.

Giai Giai lạnh lùng nói. “Luật sư Tổng, ngài trả lời tin nhắn có vẻ chậm nha, hôm nay trợ lý của ngài gọi tới hỏi chị hai có tin tức của ngài hay không, đáng thương cho chị hai nhà chúng tôi cũng không rõ hành tung của ông xã! Nha, vẫn là nói, ngài nên làm rõ với mọi người về sau tìm không thấy ngài, liền gọi hỏi Đồng Tú Thanh a.”

Giai giai biết chuyện của bọn họ, cô tình nguyện vì chị hai nhà cô gánh con giận của đại luật sư!

Tổng Từ Ngôn nhàn nhạt hỏi: “Hiếu Nguyên không nhận điện thoại, lần nói chuyện cuối cùng cô ấy nói đang ở phòng phẫu thuật phụ khoa.”

Giai Giai hít mũi. “Đúng vậy a, chị hai đang ở phòng phẫu thuật phụ khoa, vậy thì sao? Đàn ông có lương tâm thì không phải đã đi bệnh viện tìm người rồi sao, mà không phải gọi điện hỏi tin tức, sau đó tiếp tục quan tâm người khác!”

Tổng Từ Ngôn kết thúc cuộc gọi. Mỗi câu của Giai Giai đều nói đúng cái gai trong lòng anh muốn nhỏ bỏ, không sai, anh thật sự là bị Tú Thanh ảnh hưởng, nhưng, anh biết rõ nếu anh không cùng Khương Hiếu Nguyên kết thúc cuộc hôn nhân này trước, anh không thể phát triển tình cảm với Tú Thanh, cũng chỉ có thể giống như giúp đỡ bạn bè.

“Từ Ngôn, đừng gọi điện thoại nữa...” Đồng Tú Thanh xông lên trước, ôm lấy hông của anh, như chim nhỏ dựa vào ngực anh khóc thút thít. Cô ta sợ anh vì Khương Hiếu Nguyên mà hốt hoảng, sợ anh quan tâm Khương Hiếu Nguyên, cô ta sợ tin tức từ đâu kia điện thoại, sẽ mang tình cảm của anh đi...

“Hiếu Nguyên là vợ anh.”

“Nhưng anh không yêu cô ta a!”

Tổng Từ Ngôn nhìn người đang khóc thút thít trong ngực anh. Trước đây, anh không nhớ để cô ta rơi một giọt nước mắt.

Nhưng bây giờ thì khác.

“Cô ấy là trách nhiệm của anh.” Cho dù có như thế nào, Hiếu Nguyên vẫn là vợ của anh, cô là trách nhiệm của anh, anh và cô có lẽ không có tình yêu nồng cháy, nhưng cô vẫn là quan trọng.

Không để ý Tú Thanh ngăn cản, anh lại bấm số của một người khác. “Lâm, Hiếu Nguyên đang ở phòng phẫu thuật phụ khoa, điện thoại của cô ấy tắt máy, có thể giúp tôi tìm cô ấy không?”

Bác sĩ Lâm là chủ nhiệm phụ khoa, cũng là bạn của Tổng Từ Ngôn.

“A, hai tiếng trước tôi có thấy cô ấy, nhưng là có người bệnh cần cấp cứu, nên không cùng cô ấy chào hỏi, lúc ấy sắc mặt cô ấy rất khó coi... Anh chờ một chút, tôi nhờ y tá đi tìm người. Đúng rồi, bà xã anh là sao lại đến bệnh viện a?”

“Tôi không rõ lắm.”

“Trời đất, Từ Ngôn, các ngời mới cưới ba tháng, sao ngay cả bà xã đi bệnh viện lại không biết? cũng không phải vợ chồng già, các ngời hiện tại còn tân hôn a!” Bác sĩ Lâm trêu đùa chế giễu, còn phải nhờ bạn bè tìm bà xã. “Yên tâm, radio tìm người rất nhanh, lập tức sẽ tìm thấy người thôi!”

Trong chốc lát, bác sĩ Lâm lập tức báo tin. “Y tá nói cô ấy vừa rời bệnh viện không lâu, còn nói cô ấy có vẻ rất đau lòng. Ái, bà xã anh đang khóc đó? Thật là hiếm có...”

Hiếu Nguyên đang khóc? Đã xảy ra chuyện gì?

Tổng Từ Ngôn vội kết thúc cuộc gọi, cầm áo khoác chuẩn bị rời đi.

“Từ Ngôn!” Đồng Tú Thanh kéo cánh tay hắn.

“Anh về trước.”

Đồng Tú Thanh mặc kệ anh đối với Khương Hiếu Nguyên là trách nhiệm gia đình hay vì cái gì, cô ta chỉ muốn giữ anh ở lại...

“Từ Ngôn, Khương tiểu thư nhất định không có việc gì. Anh có thể cùng em ăn cơm xong rồi hãy đi không?”

Anh lắc đầu. “Để hôm khác đi.”

Không để ý lời mời của Đồng Tú Thanh, Tổng Từ Ngôn dứt khoát rời đi.

Đồng Tú Thanh nhìn bóng dáng anh rời đi, tủi thân cùng lạnh lẽo trong nháy mắt tràn ra. Quá khứ, dần dần hiện lên trong đầu ký ức anh đối với cô ta là tốt nhất, năm đó anh một lòng một dạ chăm sóc cô ta, che chở cô ta, đối lấy là cô ta quay lưng phản bội anh, mặc dù như thế, nhiều năm sau gặp lại lần nữa, Từ Ngôn không có nửa câu oán trách, còn đối với cô ta rất tốt, đặc biệt quan tâm cô ta.

Cô ta đã làm cái gì? Cô ta đã bỏ lỡ cái gì? Nếu như năm đó tình cảm của cô ta có thể vững vàng một chút, hôm nay cô ta sẽ không phải nhìn Từ Ngôn bởi vì trách nhiệm gia đình mà rời đi, trở về nhà của anh cùng Khương Hiếu Nguyên. Nếu cô ta không quay lưng phản bội, ở bên cạnh Từ Ngôn bây giờ, được gọi là “bà xã” sẽ là cô ta, không phải Khương Hiếu Nguyên, cũng sẽ không phải là bất kỳ người đàn bà nào khác...

Tổng Từ Ngôn nhanh chóng lái xe về nhà, cả người đều căng thẳng. Anh không cách nào tưởng tượng được sự đấu tranh cùng cảm giác trong lòng mình, vừa nghe Hiếu Nguyên đau lòng khóc thút thít, anh cực kỳ lo lắng không giống với khi biết được Tú Thanh phải chịu đựng bạo lực gia đình. Anh hiểu Hiếu Nguyên rất mạnh mẽ, nếu không phải thật sự có chuyện, cô ấy sẽ không khóc...

Điện thoại di động của cô vẫn tắt máy, cuộc gọi khi này có phải là tín hiệu cô đang cần giúp đỡ?

Xe về đến nhà, anh xông lên lầu, mở cửa nhà, chỉ thấy căn phòng tối đen như mực. Trong phòng không có một bóng người, trên giường lớn là chiếc áo khoác vàng nhạt, đây là đồng phục của “Hoa Dạng”. Hiểu Nguyên luôn thay đồng phục ở công ty, cũng trực tiếp tắm ở công ty, đây là lần đầu tiên cô mang đồng phục về nhà.

Anh cầm áo khoác lên, vết máu màu đỏ sẫm đã khô hấp dẫn sự chú ý của anh, Tổng Từ Ngôn nhíu mày, nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm, anh bỏ áo khoác xuống đi vào phòng tắm.

Sau màn hơi nước trong phòng tắm, anh thấy bà xã xích lõa mái tóc dày rối loạn, tóc xõa trên vai, có vẻ yếu ớt nhỏ nhắn.

Cô hai tay che mặt, âm thanh nước nhỏ nhỏ vang vọng trong phòng tắm.

Tổng Từ Ngôn kéo cửa kính ra, không quan tâm nước nóng thấm ướt quần áo đang mặc, vội vàng nắm lấy cánh tay Hiểu Nguyên, kiểm tra thân thể xích lõa trắng nõn không tỳ vết của cô.

Trên áo khoác vàng nhạt của cô có vết máu dính ở trên ngực...

“Em bị thương ở đâu?”

Đang đắm chìm trong đau khổ, Khương Hiểu Nguyên bởi vì anh xuất hiện bất ngờ mà giật mình. “Anh đã về?”

Tổng Từ Ngôn giọng nói cứng nhắc hỏi: “Nói cho anh biết, em bị thương chỗ nào? Tại sao phải tới phòng phẫu thuật phụ khoa?”

Cô cho là anh không quan tâm mình, cô vốn đã cho là anh không quan tâm..

“Anh không phải đang ở ngoài sao?” Nước mắt yếu ớt không ngừng rơi xuống.

“Hiểu Nguyên, nói cho anh biết, em bị thương chỗ nào?”

Khương Hiểu Nguyên yếu ớt lắc đầu, một môi nhào vào ngực anh khóc thút thít, dường như hấn là cọc gỗ duy nhất giữa biển cả.

Tổng Từ Ngôn hai tay tìm kiếm vết thương trên người cô. Vết máu chói mắt trên áo khoác kia... Cô không thể nào không sao.

Nước nóng xối ướt cả người anh, ở trong không gian nhỏ hẹp, tràn đầy hơi thở gấp của hai người, hai tay anh xoa nhẹ thân thể cô, bàn tay thô ráp lướt qua làn da mềm mại của cô...

Khương Hiểu Nguyên giờ tay níu cổ hấn xuống, nhón chân lên, ngửa đầu chủ động đem môi mềm in lên môi mỏng của anh.

Từ khi kết hôn tới nay, khi hai người thân mật đều do anh chủ động, bởi vì cô hoàn toàn không có kinh nghiệm. Cho dù là thế, cô vẫn cảm nhận được anh đang kiểm chế. Bởi vì không yêu cô, cho nên kiểm chế sao?

Cô không lưu loát hôn anh, đầu lưỡi rụt rè khẽ chạm vào anh, hai tay run rẩy đem cúc áo sơ mi của anh mở ra. Cô nhút nhát vuốt ve lồng ngực cường tráng khỏe mạnh của anh, đôi tròng mắt long lanh nước nhìn thẳng hấn, bị thương hỏi: “Em có thể không?”

Cô có thể không? Cô có thể làm anh thật sự yêu cô không? Cô có thể thay thế vị trí người phụ nữ trong lòng anh không?

Thậm chí, cô có thể lấy được nụ cười vui vẻ thật lòng của anh không?

Xót xa cùng cầu khẩn trong mắt cô làm anh rung động, Tổng Từ Ngôn cúi đầu, đôi môi ấm áp che kín môi cô, anh bắt đầu cời bỏ trói buộc trên người, nụ hôn nóng bỏng không ngừng rơi trên môi cô, cần cổ, sau đó lại trở lại môi. Anh dịu dàng thăm dò, nhẹ nhàng mềm mại dây dưa, trấn an hoảng loạn của cô. Cô mạnh dạn học tập động tác của anh, đáp lại nụ hôn mãnh liệt của anh, tay nhỏ bé xấu hổ thăm dò thân thể cứng rắn của anh.

“Em đang đùa với lửa...” Anh rời khỏi môi cô, giọng nói nguy hiểm.

Cô nở nụ cười quyến rũ, thành thật thờ ơ. “Em muốn anh.” Cô ngửa đầu, chủ động hôn anh.

Tình dục vừa vội vàng vừa mãnh liệt, lưng của cô tiếp xúc với vách tường lạnh băng, cảm giác lạnh băng cùng sự đụng chạm nóng bỏng của anh tạo thành sự đối lập mãnh liệt.

“Ông xã...”

Anh hôn đôi môi đỏ mọng đang thở gấp của cô, nuốt vào tiếng cô rên rỉ. Cô bởi vì anh chưa bao giờ thể hiện nhiệt tình như vậy mà kêu lên, tiếng rên rỉ khiêu gợi vọng vào tai anh, kích thích tình dục của anh.

Cảm giác run rẩy ủa tới, từ từ đi vào, lần lượt ngang ngược giữ lấy. Tay của cô leo lên bả vai rộng lớn của anh, lồng ngực rắn chắc cùng bộ ngực tuyết trắng ma sát lẫn nhau. Trong phòng tắm khép kín, cô chỉ nghe thấy tiếng thô ráp thờ dốc của anh cùng với tiếng rên rỉ yêu kiều của mình...

“Từ Ngôn, Từ Ngôn...”

Cô mắt không chế gọi tên anh, đã gần kề bờ vực tan vỡ, anh tăng nhanh tốc độ, một lần đem cô đưa lên đỉnh điểm, cũng ở trong thân thể co rút của cô giải phóng chính mình.

Anh ở bên tai nàng thở hổn hển, phần nóng rực còn ở trong thân thể cô. Khương Hiểu Nguyên tình hình cũng không khá hơn nhiều, cao triều mạnh mẽ rung động làm cô run rẩy không ngừng. Đã xảy ra chuyện gì? Loại cảm giác đó là cái gì? Trừ bỏ bên ngoài mặt đỏ tím đập, anh chưa từng mang đến cho cô khoái cảm như vậy...

“Tại sao đi bệnh viện?” Anh hỏi. Muốn biết đáp án, bàn tay qua lại khẽ vuốt lên sống lưng tuyết trắng của cô, cảm nhận được làn da mượt mà nhạy cảm của cô, ánh mắt nặng nề.

“Có người khách bị ngã ở ‘Hoa Dạng’, em theo người khách đó tới bệnh viện...” Cô không có tiền đề rên rỉ, bởi vì sự đụng chạm mập mờ của anh.

“Vậy tại sao lại khóc?” Anh nhìn đôi mắt đỏ hồng của cô, tiện tay tắt vòi nước. Phòng tắm lớn thiếu đi tiếng nước chảy, càng lộ rõ tiếng cô nặng nề thở gấp.

“Tình trạng người khách đó không tốt...”

“Ừ.”

Anh buông cô, đồng thời rút chính mình ra, cô thở hổn hển, thân hình mềm mại vô lực bám vào cánh tay anh, hai đầu gối mềm nhũn không thể đứng vững.

Bàn tay anh đặt ở thắt lưng mảnh khảnh của cô, đem cô ôm vào trong ngực, thoải mái đỡ lấy thân thể của cô. “Cho nên em gọi điện thoại cho anh, muốn anh ở cạnh em?”

Cô trốn tránh ánh mắt của anh, khoảng cách quá gần, tiếp xúc quá thân mật, cô ngược lại không biết làm sao.

“Ừ?” Anh hỏi, ánh mắt sáng quắc dừng ở bộ ngực đứng thẳng của bà xã, cảm nhận được nhịp tim dồn dập của cô.

“Ừ...”

Anh kéo kéo khoe miệng, tâm tình sau khi thả lỏng, lại theo thói quen chứng thực. “Có lẽ em nên đổi cách nói, em có thể nói: ‘Em đưa người khách đến bệnh viện, em hiện tại cảm thấy hoang mang lo sợ, anh có thể đến bệnh viện với em không?’”

Mà không phải chỉ có một câu: ‘Anh có thể tới bệnh viện tìm em không?’ Anh còn tưởng là em đi bệnh viện bàn chuyện làm ăn, xe hư không về nhà được.”

Khương Hiểu Nguyên sững sờ, cô nháy mắt mấy cái, lờm anh. “Em nên kiểm điểm cách nói chuyện của mình, hay là nên khôi phục sức tưởng tượng của anh?” Đi bệnh viện bàn chuyện làm ăn? Chỉ có đại luật sư Tống mới nghĩ ra!

Anh nhìn đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, khuôn mặt hồng hào, đối với bụng dưới lần nữa đứng lên của mình cảm thấy hoang mang rối loạn.

“Anh cho là không nên nói như vậy.”

“Coi như thật sự là xe hư không về nhà được, anh không thể tới đón em sao?”

Tức giận oan ức trên mặt cô làm anh nở nụ cười. “Vậy em có thể nói: ‘Xe em hư, em muốn về nhà nhưng bắt không được xe, anh có thể tới đón em không?’”

“Này!”

Bởi vì không tìm được lời nào để đáp trả lại, cô tức giận đẩy ngực anh ra, xoay người không để ý tới anh. Không khí hoan ái mập mờ kiểu diễn vừa rồi bởi vì hai người im lặng mà mất sạch. Chỉ thấy hai vợ chồng mỗi người một suy nghĩ mà tự tằm, hai người nằm trên phần giường của mình.

Bọn họ đưa lưng vào nhau, chẳng qua là, hai người cũng không buồn ngủ.

Hôm nay là một ngày đặc biệt.

Cô cho rằng ông xã phản bội mình, cho rằng anh gặp lại người yêu cũ liền quên bà xã, thậm chí là hôn nhân của cô cũng không thấy mặt trời ngày mai.

Chẳng qua là... Cô vuốt đôi môi hơi sưng đỏ. Anh chưa từng hôn cô như vậy, không phải chỉ nhẹ nhàng lướt qua, mà giống như cô là người rất quan trọng của anh, mỗi cái đụng chạm của anh đều giống như lửa, thiêu đốt da thịt của cô, ngay cả việc cảm giác anh chiếm giữ cô cũng giống như lửa. Ngay lập tức, cô cảm giác được, nhiệt tình của anh không phải vì muốn cô thực hiện nghĩa vụ của bà xã, mà bởi vì cô là người phụ nữ hân khát vọng...

Khương Hiểu Nguyên then thưng nở nụ cười. Trời ạ, cô thích cảm giác này, thật sự rất thích, rất thích...

Cho nên, cô vẫn còn cơ hội cạnh tranh cùng Đồng Tú Thanh, cho dù quá khứ bọn họ đã từng sâu sắc trải qua, nhưng quá khứ đã qua, theo luật pháp cô chính là bà xã của hắn.

Không sai, cô không muốn thua, Từ Ngôn chưa chắc sẽ buông tha gia đình của bọn họ.

Thật tốt quá... Khương Hiểu Nguyên che miệng ngáp, con buồn ngủ không ngừng kéo tới. Cô xoay người, giống như mèo con dựa vào bên cạnh anh.

“Ông xã...”

“Ừ?”

“Ngủ ngon.” Cô nỉ non nói nhỏ, từng bước rơi vào giấc mơ đẹp.

Tổng Từ Ngôn cúi đầu nhìn bà xã nằm bên cạnh, cô bình yên ngủ, khoe miệng hiện lên nụ cười ngọt ngào, anh bất đắc dĩ lắc đầu, anh vĩnh viễn cũng không biết rõ được suy nghĩ của Hiểu Nguyên, một giây trước cô có thể như con mèo lớn giương nanh múa vuốt, một giây sau có thể nũng nịu cọ vào ngực anh, cô vui, buồn, yêu, giận tất cả đều thể hiện trên mặt.

Nhưng mà, đây mới chính là Khương Hiểu Nguyên không phải sao? Anh yêu thích cũng chính là kiểu cá tính sạch sẽ này của cô không phải sao? Cô là bà xã của anh, coi như tim của anh vì Tú Thanh mà bị khuấy nhiễu, nhưng, anh thật hài lòng với cuộc hôn nhân đơn giản yên bình này.

Cô nằm nghiêng dựa vào ngực anh, áo ngủ cổ thấp lộ vẻ hấp dẫn gợi cảm thử thách ý chí năng lực đàn ông.

Dáng người của cô rất đẹp, hai vú tròn trịa, eo nhỏ mềm người, còn có một đôi chân đẹp như người mẫu, sau khi cưới bọn họ quan hệ thân mật bởi vì chính bản thân kiểm chế không để lộ cảm xúc mãnh liệt, tương đối giống như thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, chẳng qua là...

Anh nâng cao cánh tay, cẩn thận ôm cô vào trong khuỷu tay, Hiểu Nguyên ư a phản đối anh làm phiền, vừa từ từ rúc vào lồng ngực của anh, tay nhỏ nhẹ nhàng đặt lên hông anh, sau đó thỏa mãn nhẹ nhàng thờ dài. Anh hít sâu, buồn bực vì dục vọng của anh chỉ vì động tác nho nhỏ của cô mà thức tỉnh. Có lẽ bởi vì không có tình yêu làm nền tảng, quan hệ thân mật sau khi cưới của hai người thường bị hạn chế mất tự nhiên, anh hiểu chính mình kiểm chế, không thích vì thực hiện nghĩa vụ vợ chồng mà phát sinh hoan ái... Chẳng qua là, nếu như, anh ngửi hương thơm từ tóc cô, nếu như lần hoan ái tiếp theo, cô đáp lại đầy tập trung khiêu gợi như hôm nay, mình có thể kiểm chế bao lâu?

Anh cảm thấy vô cùng mong đợi.

*CPR là viết tắt của thuật ngữ Cardiopulmonary resuscitation chỉ thủ thuật hồi sinh tim-phổi. CPR là sự kết hợp giữa hồi sức hô hấp (thổi ngạt) và ép lồng ngực. giống với hô hấp nhân tạo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sắp đầu hạ, không khí oi ả sáng tháng năm, nhưng vẫn như cũ mang theo hơi lạnh, hằng năm vào thời điểm này cũng là mùa hôn lễ bận rộn nhất, cho dù có nhiều đôi mới hợp bất tự quyết định kết hôn, chẳng qua những cô gái ao ước trở thành cô dâu tháng sáu cũng không phải ít, cho nên công ty cổ vấn hôn lễ từ cao đến thấp tất cả đều bận rộn không thể tách ra được.

Sáng sớm “Hoa Dạng” như chuẩn bị đánh giấc, hôm nay có ba lễ cưới quy mô trung bình, thư ký cùng với cô dâu đã bàn bạc rõ ràng, Khương Hiểu Nguyên buổi tối hôn lễ mới có thể xuất hiện, nhưng những sắp xếp trước hôn lễ là không thể thiếu.

Khương Hiểu Nguyên từng cái xác nhận với thư ký một lần cuối, mới cúp điện thoại, liền thấy Giai Giai nhìn mình mập mờ.

Cô bị nhìn cả người không được tự nhiên. “Chuyện gì?”

Giai Giai cười ha hả, chỉ vị trí xương quai xanh của cô. “Quả dâu tây?”

Cô ngẩn ra. “Cái gì?”

Giai Giai thần thông quảng đại lấy một chiếc gương nhỏ từ trong túi. “Này.”

Khương Hiểu Nguyên nhận lấy gương, soi soi, mới phát hiện trên cổ mình có một dấu vết màu hồng. Cô cau mày, buổi sáng lúc rửa mặt không thấy a. “Chắc là dị ứng...”

Giai Giai cười to. “Chị hai, em là cao thủ tình yêu, sẽ không ngốc nghếch ngay cả dấu hôn cũng không biết?”

Khương Hiểu Nguyên đột nhiên nhớ đến “kiss goodbye” buổi sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời ửng hồng..

Người đàn ông kia là lạ, có lúc nghiêm túc như tượng không nói không cười, có lúc nhiệt tình không thể tưởng tượng được.

Buổi sáng lúc ăn sáng, bởi vì đêm qua vừa mới kích tình, cô nương phải đối mặt với anh, liền làm tổ ở phòng khách vừa coi HBO vừa ăn sáng, vừa lúc TV phát lại phim “Australia”, đến đoạn Jackman diễn cảnh hôn môi Nicole, đẹp như bức tranh, cô không kiềm được khen Jackman thật đẹp trai, không nghĩ tới người đàn ông trong nhà cô nghe được cô khen ngợi, lúc hai người ra cửa, lại đem ôm cô vào ngực, vui vẻ hôn môi cô, cúi đầu đặt một nụ hôn ở cổ cô...

“Chuyện anh đã làm với em cũng không phải chỉ là hôn mà thôi.”

“Ác.”

“Sẽ không kém hơn Jackman chứ?”

Sau đó cô ngẩng người ngốc nghếch đứng bất động, xấu hổ đến một chữ cũng không nói được. Cho nên, người đàn ông này đang ghen?

Thật là, vợ chồng lâu ngày, còn ăn dấm của một ngôi sao điện ảnh cái gì..

Giai Giai thật vui mừng khi thấy vẻ thẹn thùng trên mặt cô, chị hai như phụ nữ đang đắm chìm trong tình yêu a, đôi mắt mơ màng, gương mặt ửng hồng.

“Cho nên ‘tiểu tam’ đã là quá khứ?”

Khương Hiểu Nguyên thở dài. “Chị không biết, chị chỉ biết quan hệ của bọn họ trong quá khứ, cũng biết Đồng Tú Thanh đang làm ở văn phòng luật của anh ấy, nhưng cũng không có bằng chứng khác nữa.”

Cô không quên lời nói hôm đó của Đồng Tú Thanh, cô rất rõ Đồng Tú Thanh nghĩ gì khi nói những câu đó, tình huống bây giờ rất đơn giản, tất cả đều nhìn thái độ vai nam chính. Nếu Từ Ngôn biểu hiện đúng mực thân phận một học trường cùng sự quan tâm với cô, vậy thì không có gì đáng nói...

Chẳng qua là, đàn ông đều không biết rõ khổ sở, lòng dạ người phụ nữ có lớn như thế nào, cũng không thể sau lưng bọn họ “đơn thuần quan tâm” người phụ nữ khác?

Khương Hiểu Nguyên đột nhiên cảm thấy buồn bực. “Công việc.” Cô phải làm việc, không thể tiếp tục nghĩ về chủ đề đáng ghét này nữa.

Công việc kéo dài bận rộn, cô vội vàng cùng khách hàng hẹn trao đổi những hạng mục công việc đồng thời ký hợp đồng, không quên đi bệnh viện xem đứa bé mới chào đời một chút, hơn nữa cũng vì Lâm tiên sinh và Lâm phu nhân chuẩn bị một kế hoạch khác. Đây là lời hứa của cô, làm cho Lâm phu nhân một hôn lễ lãng mạn xinh đẹp.

Lâm tiên sinh cảm động đến rơi nước mắt đàn ông. “Cảm ơn cô, Khương tiểu thư, Hồng Hồng nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Cô dự định đem hội trường vĩnh biệt Lâm phu nhân, dùng lụa trắng cùng hồng mân côi bố trí, trước khi làm lễ tưởng niệm cùng cúng tổ tiên, Lâm tiên sinh mặc áo đuôi tôm màu đen cưới Lâm phu nhân làm vợ.

Khương Hiểu Nguyên giơ tay lau nước nơi khóe mắt. “Ừ, Lâm phu nhân nhất định sẽ thích.”

Em bé vẫn còn trong phòng hộ sinh, nhưng tình trạng rất tốt, có mẹ che chở, cô biết bé nhất định có thể khỏe mạnh lớn lên.

Nói lời tạm biệt với Lâm tiên sinh, Khương Hiểu Nguyên chuẩn bị rời bệnh viện, ở đại sảnh lầu một cô thấy một hình ảnh không thể ngờ.

Đồng Tú Thanh dựa sát vào Tống Từ Ngôn, trên khuỷu tay quần băng gạc, vẻ mặt tái nhợt, người đàn ông thấp giọng trấn an sự hoảng sợ của cô ta, cô chưa từng thấy tình cảm dịu dàng đó.

Thì ra đại luật sư Tống cũng có một mặt dịu dàng như vậy? Cô cứ tưởng anh là tảng đá, chỉ thỉnh thoảng nói chút chuyện cười lạnh làm cô tức chết mà thôi..

Lúc này người vợ lớn như cô phải làm như thế nào? Về nhà rồi tính? Nhưng người đàn ông này sao có thể thừa nhận chuyện tốt mình đã làm? Hay là xoay người rồi đi để cho hình ảnh ngọt ngào như mật đó hành hạ chính mình? Người phụ nữ khác thì có thể, nhưng cô là Khương Hiểu Nguyên, cô tuyệt đối sẽ không để mình uất ức như vậy.

“Thật trùng hợp?”

Cô tiến lên, vẻ mặt của bọn họ không quá kinh ngạc, nhưng cũng không có né tránh, Đồng Tú Thanh còn yếu đuối dựa vào ông xã người khác.

“Khương tiểu thư...” Đồng Tú Thanh dịu dàng nói.

Khương Hiểu Nguyên không để ý cô ta, chú ý của cô tất cả đặt trên người đàn ông cao lớn này, anh là ông xã của cô, ôm thắt lưng người phụ nữ khác cũng không áy náy, quả nhiên là đàn ông trong đàn ông. Hoặc là nói, việc anh hẹn hò bên ngoài gặp phải bà xã, cũng không đáng để giấu giếm?

Cô ngửa đầu, nhìn thẳng anh. “Tiểu Vương nói anh đang họp.”

Tổng Từ Ngôn cũng không phải là không thêm đề ý, chẳng qua là lúc này, anh theo thói quen coi Tú Thanh đang bị thương là việc quan trọng hơn, Tú Thanh bị tù tài liệu ngã trúng nên bị thương.

“Em có tìm anh?”

“Đúng vậy a, muốn hỏi anh bữa tối muốn ăn cái gì, nhưng xem ra, anh buổi tối sẽ không về nhà ăn cơm.”

“Em có thể gọi điện thoại di động cho anh.”

Khương Hiểu Nguyên lấy điện thoại di động ra, tỏ rõ “đã gọi điện thoại”. “Có, nhưng anh không nghe.”

Cô lạnh lùng nhìn tất cả. “Học muội của anh thế nào?”

“Bị tù ngã trúng bị thương.”

“Nếu như vết thương tới trước một chút, người không biết còn tưởng cô ấy cắt cổ tay.”

“Học trưởng..”

Tú Thanh sợ hãi.

“Hiểu Nguyên.”

Người đàn ông lên tiếng ngăn lại.

A, vợ lớn quả nhiên đều là thú dữ.

“Nói đùa, chẳng qua là cô gần đây đẹp hơn nhiều.”

Khương Hiểu Nguyên kéo kéo khoe miệng, hai cánh tay khoanh lại, mới phát hiện mình run rẩy không ngừng.

“Ông xã, lần sau mang học muội tới bệnh viện thì cứ việc nói thật, 'đi họp' cái có không tốt này không thể dùng mãi đi?”

Về mặt Tổng Từ Ngôn rất khó coi. Có lẽ là bối rối? Mỗi lần lấy cớ này cô liền bắt được.

“Khương tiểu thư, học trưởng đối với tôi rất tốt.”

“Tổng phu nhân.”

“Tôi không có thói quen đó.”

Đúng vậy a, cô cũng không có thói quen nhìn người phụ nữ khác dựa vào người ông xã cô còn chết không buông tay!

Lúc này, miệng vàng đại luật sư Tổng lên tiếng. “Anh chỉ đơn thuần đưa cô ấy đến bệnh viện. em đừng nghĩ quá phức tạp.”

Đúng vậy a, quan tâm đơn thuần!

“A, em biết anh đối tốt với cô ấy, có mắt cũng nhìn ra được, nhưng trước mặt bà xã ôm người phụ nữ khác cũng thật đường hoàng.”

“Cho nên em gì vọng anh buông Tú Thanh ra?”

Khương Hiểu Nguyên gợn hai tay lên đầu hàng, gượng cười. “Không dám không dám, người bị thương là lớn nhất.” Cô giả vờ xem đồng hồ. “Em còn có chuyện, không làm phiền hai người.”

Cô không đi không được, bởi vì nếu còn không đi, cô sợ mình tủi thân đến rơi nước mắt sẽ để lộ đau lòng cùng quan tâm.

Tổng Từ Ngôn nhìn thân hình duyên dáng của cô rời đi, anh thấy trong mắt cô bị tổn thương, vì vậy trong nháy mắt, anh muốn đuổi theo kéo cô lại, nói cho cô biết...

Chẳng qua là... Anh có thể nói cho Hiểu Nguyên cái gì? Bảo đảm hôn nhân của họ sẽ bình thường, giống như trước đây? Quý thật, anh ngay cả tình cảm của mình cũng không rõ ràng..

“Từ Ngôn?”

Tổng Từ Ngôn ảo não hít sâu, thu hồi tầm mắt, nói với Tú Thanh. “Anh đưa em về nhà nghỉ ngơi.”

“Được.” Đồng Tú Thanh mềm mại gật đầu.

Hai người xoay người rời đi, Khương Hiểu Nguyên đứng lúc quay đầu lại, hình ảnh trước mắt thật sự đánh bại cô, nước mắt rung rung trong khóe mắt cuối cùng chảy xuống.

Cô nhớ Đồng Tú Thanh từng nói...

“Trong thế giới tình yêu, người không được yêu mới là “người thứ ba”, đối với tôi mà nói, hoặc là đối với học trường mà nói, cô mới là 'người thứ ba'.”

Giữa hai người họ đã sớm không có chỗ cho bất kỳ ai, đúng như Đồng Tú Thanh nói, cô mới là người gây trở ngại cho bọn họ, người thứ ba, giấy kết hôn coi là cái gì? Danh phận lại coi là cái gì? Trong lòng người đàn ông kia không yêu cô, xem như anh hôn cô, muốn cô, lại nảy sinh kích tình cũng tốt, cũng chỉ là nhu cầu sinh lý, trong lòng anh không có cô.

Trong cuộc hôn nhân không đầu vào đâu này, cô không được gì cả, lại đánh mất trái tim mình, thật buồn cười. Cô đi coi mắt rồi gả cho một người xa lạ, mỗi ngày sống cùng nhau, sự tự tin cùng sức hấp dẫn của anh lôi cuốn cô, nhưng anh không thương cô, đây chính là tình huống bi thảm trước mắt của cô...

Trong hợp đồng trước khi cưới có nói, nếu một trong hai bên tìm được tình yêu đích thực, có thể thỏa thuận ly hôn, cô muốn kết thúc cuộc hôn nhân hiện tại để giải thoát cho mình, hay cứ chờ Tống Tử Ngôn ngã bài, hiện thực đã nói cho cô biết, anh không cần cuộc hôn nhân này?

“Khương tiểu thư?”

Khương Hiểu Nguyên lau nước mắt, xoay người đối diện với Lâm tiên sinh. “Lâm tiên sinh.”

Lâm tiên sinh tất nhiên nhìn thấy đôi mắt rung rung nước mắt của cô, nhưng cũng không tiện nói gì.

“Phòng hộ sinh vừa vặn đang mở, tôi nghĩ Khương tiểu thư còn chưa nhìn thấy con gái hồng hào của tôi, cô có muốn nhìn một chút không?”

Khương Hiểu Nguyên khe khẽ nở nụ cười. “Thật tốt quá, tôi dĩ nhiên muốn nhìn!”

Đứa bé chưa đủ tháng vốn so với những đứa trẻ khác nhỏ gầy hơn, cơ thể nho nhỏ được nối với nhiều ống dây, từng giọt từng giọt chảy vào cơ thể, nhưng đứa nhỏ không khó không nháo, ngoan ngoãn nhận sự sắp xếp của ông trời, sinh mạng của bé là do mẹ bé đã hi sinh bản thân mới giữ được...

Xúc động làm Khương Hiểu Nguyên lần nữa rơi nước mắt.

Cô nghĩ đến cha mẹ đã mất từ lâu của mình, nghĩ đến ba mẹ cũng giống như Lâm tiên sinh cùng Lâm phu nhân, che chở chăm sóc con mình, người thân của cô chỉ có chú cùng thím, mặc dù bọn họ coi cô như con gái ruột, nhưng cô vẫn luôn nhớ ba mẹ mình...

Không lâu nữa, hoặc nếu cô cùng Tống Tử Ngôn kết thúc cuộc hôn nhân buồn cười này, mà theo cá tính của mình, cô không muốn kết hôn lần nữa, như vậy, cô có thể giữ lại cho mình cái gì?

Thật mỉa mai. Sau khi kết hôn, cô cứ tưởng Tống Tử Ngôn sẽ thay thế ba mẹ làm người thân quan trọng nhất của cô!

Cô còn lại cái gì?

Chính mình?

Cô không muốn chỉ một mình.

Nhìn đứa trẻ vừa yếu ớt vừa kiên cường sống, Khương Hiểu Nguyên nhìn bụng mình bằng phẳng...

Cô nảy sinh một ý.

Buổi tối sau khi lễ cưới kết thúc, những nhân viên “Hoa Dạng” cùng nhau đến quán rượu nhỏ thường đi uống rượu thư giãn.

Uống mấy ly rượu nhỏ, Khương Hiểu Nguyên chuyện buồn chẳng những không tiêu tan, ngược lại bùng nổ.

“Những người bạn nhỏ này, nói cho chị, đàn ông đều thích mấy em gái non nớt hay là chín chắn, trưởng thành?” Cô hỏi.

A Kiệt giống như đứa em trai, đối với cô không hề che giấu.

“Ha ha ha, đương nhiên là mấy em gái non nớt a! Chị Hiểu Nguyên, chị nhìn mấy nhân vật nữ trong phim hay mấy trò chơi thì biết!”

Khương Hiểu Nguyên gục xuống bàn, “Vậy anh A Kiệt, anh có thấy em gái Hiểu Nguyên có khả năng trở thành cô gái nhỏ hấp dẫn con trai không?”

A Kiệt cười lớn. “Làm sao có thể...” Hắn vừa nói ra, đã bị Giai Giai đấm một cái. “Đứa nhỏ đáng ghét! Không có lẽ phép!”

A Kiệt vô tội xoa đầu. “A, ý em là chị hai đã kết hôn, luật sư Tống hào quang tòa sáng, chị hai đâu cần phải hấp dẫn sự chú ý của con trai a?”

Khương Hiểu Nguyên chống cằm, mặc dù có năm phần say, nhưng tinh thần vẫn còn tỉnh táo. “Nếu người tôi muốn hấp dẫn là luật sư Tống thì sao?”

Lần này A Kiệt giống như ngậm quả trứng to trong miệng, nói không được, những đứa con trai khác lại bắt đầu hô hào, lại giúp luật sư Tống giải thích. “Ài ừ, chị hai nghĩ nhiều rồi! Luật sư Tống nhất định là quá bận rộn, nhất định không phải là không để ý chị hai nữa, nếu không chẳng kể quả dâu tây trên cổ chị là giả à!”

“Đúng vậy đúng vậy, tôi còn tưởng chỉ những người trẻ tuổi mới để lại dâu tây, chị hai và luật sư Tống còn là vợ chồng son sao?”

Khương Hiểu Nguyên nghe mấy người bạn nhỏ mỗi người một câu, hoàn toàn không muốn trả lời, phát hiện rượu không có tác dụng liền gọi thêm một chai bia.

Giai Giai thờ dài, rõ ràng chuyện đó chẳng những chưa kết thúc, ngược lại phát triển đến mức không thể cứu vãn, nếu không chị hai đã không mượn rượu giải sầu, thậm chí còn muốn quỳ gối ông xã mình. “Chị hai, chị định làm gì? Chị muốn hấp dẫn luật sư Tống, chờ anh ta mắc câu sau đó vứt bỏ?”

Đây là tình tiết trong mấy bộ phim “Vợ lớn đánh trả”.

Khương Hiểu Nguyên cười lạnh. “Đánh trả làm sao đơn giản như vậy được? Anh ta không yêu tôi, tôi phải làm sao để anh ta yêu tôi... làm sao à?”

A Kiệt không giấu được tức giận. Cậu không biết Tiểu Tam gì đó, đơn giản cho rằng luật sư Tống sau khi cưới sao có thể còn nói không thích bà xã mình! “Luật sư Tống thật quá đáng, Hiểu Nguyên tài giỏi như vậy, hơn nữa các người cũng đã kết hôn, hấn sao lại không yêu chị?”

Khương Hiểu Nguyên cười yếu ớt. “Đúng vậy a, tôi cũng cảm thấy tôi yêu anh ta, anh ta tại sao lại không yêu tôi? Chẳng qua là, tình yêu a... A Kiệt, cậu còn trẻ, không hiểu sự kỳ diệu của những điều này, cậu chỉ cần chị hai một cô gái nhỏ như thế nào là tốt rồi.”

A Kiệt nổi giận xấn ổng tay áo. “Em thay chị đi dạy cho luật sư Tống một bài học!”

Giai Giai dĩ nhiên lại K thêm một cái. “Ngu ngốc! Uống rượu vào liền trở nên ngốc à? Sức mạnh có thể giải quyết được vấn đề sao? Cậu chỉ cần dạy chị hai làm thế nào để trở thành cô gái mềm mại là tốt rồi! uống công người tự xưng là “cao thủ tình trường”, chẳng lẽ không thể giúp lão đại nghĩ biện pháp tốt sao? Hấp dẫn đàn ông rất khó à!” Cho dù chị hai có nói gì, bọn họ chỉ cần làm theo là được rồi! A Kiệt bị đánh đến chạy trời chết. “Rất khó, được không? Chị hai sao có thể biến thành cô gái nhỏ được!”

Giai Giai toàn bộ bùng nổ. “Cậu thật đáng đánh!”

“Vốn dĩ đã như vậy, chị xem cô gái nhỏ sao có thể có khí thế của chị hai được? Chị hai là nữ vương a!”

Khương Hiểu Nguyên xoa xoa mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày). “A Kiệt, mấy diễn viên trong phim AV Nhật Bản, cậu thích nhất loại phụ nữ thành thực như thế nào?”

Nhắc đến đề tài mình thích, A Kiệt mắt sáng rực. “Chiaki Koizumi!”

Khương Hiểu Nguyên thờ dài. “Chưa từng nghe. So với Ai Iijima đẹp hơn à?”

“Rõ ràng, chị hai, chị đem Thánh nữ của em so sánh với Ai Iijima sao?”

“Cho nên, Koizumi rất đẹp?”

“Xinh đẹp lại sexy, một người phụ nữ thành thực, không thể bắt bẻ!”

“Vậy ngày mai đem mấy bộ phim của cô ta để trên bàn tôi, tôi muốn phát triển tự nhiên, không muốn xem SM hoặc những tình tiết bình thường khác.”

Mấy cậu trai nhỏ bắt đầu ồn ào bàn bạc tính đem hòm bấu vật hiến tặng cho chị hai.

Giai Giai rất lo lắng, “Chị hai... Dùng thân thể trả thù hoặc là để giữ chân đàn ông là không khôn ngoan.”

Khương Hiểu Nguyên cười to.

“Chị hai, em sao không biết chị đang nghĩ gì?”

Cô yên lặng lắc lắc chai rượu. “Oán hận hoặc đánh trả không còn quan trọng nữa, người đàn ông kia không yêu tôi, chẳng qua là trước khi ly hôn với anh ta, Giai Giai, tôi muốn giữ lại một vật kỷ niệm”

“Vật kỷ niệm?”

Ánh mắt cô kiên quyết giải thích. “Cuộc sống sau này, tôi muốn có một đứa trẻ cùng làm bạn, đứa trẻ này sẽ là người thân duy nhất của tôi ở đây.”

Đây là lý do cô muốn hấp dẫn ông xã, cô muốn mang thai trong thời gian ngắn nhất...

Khương Hiểu Nguyên lắc lư người mở cửa, rồi đóng cửa lại.

Một căn phòng tối đen, ngà ngà say nên cô không muốn mở đèn, cô cô chống đầu lên vách tường, để cho mình thích ứng với cơn chóng mặt ủa tối.

Đột nhiên, đèn được bật lên, Tống Tử Ngôn lạnh lùng nhìn cô, bởi vì cả người cô đều là mùi rượu mà cau mày.

Cô nở nụ cười. Bởi vì đã quyết tâm, vì vậy cô cảm thấy rất thoải mái, cái gì Tống Tử Ngôn, cái gì Đồng Tú Thanh, mặc kệ Tống Tử Ngôn có yêu cô hay không, trong lòng anh không có cô cũng không sao cả, những thứ khiến cô đau lòng này, cô đều phải quên hết...

“Em nhất định phải uống say đến vậy mới chịu về nhà sao?”

Cô cười, bước chân hơi lảo đảo, thật may Tống Tử Ngôn phản ứng kịp nên cô không bị ngã như chó ăn phân.

“Cảm ơn...” Cô mềm mại dựa vào ngực hắn, nơi chiều nay một người phụ nữ khác đã dựa vào. “Em muốn khóc...” Cô nói, nhưng không ai cho là cô đang nghiêm túc, chỉ cho là lời của người say.

“Em mặc như vậy đi uống rượu?”

Đôi mắt quyến rũ của cô nhìn lướt qua anh, nắm lấy áo ông xã. Anh mặc một cái áo ba lỗ, kiểu áo này anh thường mặc lúc đi ngủ. “Khó coi hả? Cũng rất đẹp mà? A Kiệt còn phải giúp em đuổi mấy người hâm mộ đó!”

Tống Tử Ngôn không muốn nghĩ đến cảm giác không thoải mái trong lòng, trực tiếp ôm ngang bà xã đang lảo đảo lắc lư.

Cô ngửi thấy trên người anh có mùi, là mùi xạ hương sau khi hắn tắm, mùi này cô đã ngửi hơn ba tháng, không những thành thói quen mà còn trở nên yêu thích, nếu sau này không còn ngửi thấy nữa thì làm sao đây? Như vậy cô có thể ngửi thấy mùi này hàng ngày, không sai, mọi chuyện luôn có biện pháp giải quyết, Tống Tử Ngôn nhất định không phải là duy nhất.

“Em muốn khóc.”

“Em say.”

“Em không say, anh muốn ôm em đi đâu?”

“Đưa em đi tắm, anh không muốn cùng giường với cơn sâu rượu.”

Cô cười, nhân tiện hôn lên hôn tạo dấu vết trên cổ anh, hơn nữa còn tăng thêm sức, tạo thành vết hôn giống trên cổ cô.

Tống Tử Ngôn bắt đầu đi lắc đầu. Anh không phải không hiểu những việc làm của cô, vấn đề này đã quấy nhiễu anh cả ngày.

Khi cô oa oa tỏ vẻ hâm mộ Jackman, anh giống như làm đổ bình dấm chua, trong lòng cực kỳ không thoải mái, cho nên không kiềm chế được hôn cô, không kiềm chế được ở nơi dễ nhìn thấy nhất làm kỷ hiệu.

Tại sao anh muốn làm như vậy? Anh chỉ có thể giải thích đây là thái độ chiếm giữ của ông xã đối với bà xã, anh tin những người chồng khác cũng như vậy!

“Đây là trả thù?”

Cô hát cảm lên, chỉ chỉ cổ mình. “Em mang theo cái này chạy ở ngoài cả ngày.”

“Cho nên em muốn anh ngày mai mặc áo thấp cổ đi làm?”

“Áo sơ mi che được sao? Vậy em lại làm...”

Cô ngửa đầu muốn hôn anh, nhưng mà tình thế đảo ngược, cô không hôn được cổ anh, lại để anh ngang ngược hôn đôi môi đỏ mọng...

“Em còn chưa tắm.” Cô nói.

Hai người cùng nhau ngã xuống giường lớn trong phòng ngủ.

“Anh không quan tâm...” Anh khàn khàn nhỏ giọng nói, bàn tay vuốt ve khuôn ngực tròn trịa của cô.

Tình dục ủa tới vừa vội vàng vừa mãnh liệt, Tống Tử Ngôn không muốn kiềm chế dục vọng của mình nữa. Anh biết, nếu như cô là người châm lửa, lực kiềm chế của anh sẽ hoàn toàn tan chảy.

“Anh nói em là sâu rượu.”

Anh đưa bàn tay ra sau lưng cô, mở áo ngực của cô, làm cho cô kêu gọi rên lên.

“Anh không quan tâm”

Anh rút đi cái áo đáng ghét, đem váy của cô đẩy tới thất lưng.

“Muốn em sao?”

Cô rên rỉ, vội vàng cong người về phía anh. Trong giờ phút này, thực sự không muốn quan tâm đến cái khác, anh mạnh mẽ đốt lên dục vọng, đem lý trí của cô đốt cháy gần như sạch sẽ...

“Muốn em...” Cô dâng lên nụ hôn, anh rút đi trời buộc trên người, cẩn thận thương thức cô kêu gọi đáp lại, đồng thời đem mình đưa vào trong cơ thể, bởi vì cô chặt chẽ nóng rực mà hít sâu.

Tình dục giống như từng đợt sóng không ngừng đánh tới, cô phối hợp với anh, hai người môi lưỡi quấn quýt, anh đoạt lấy càng mãnh liệt. Cho đến cuối cùng, khoái cảm mạnh mẽ như mưa lớn kéo tới, cô ôm lấy anh, nhẹ nhàng gọi tên anh, nước mắt chịu đựng cả đêm, lã lã chảy xuống...

Anh lau đi nước mắt trên má cô. “Tại sao khóc?”

“Em say...”

Cô đẩy anh ra, chặt vật bò xuống giường, xoay người đi về phía phòng tắm, giữ vững bước chân của mình, ngừng đầu ưỡn ngực, cũng tự nói với mình...

Không thể lưu luyến nữa.

Khuong Hiểu Nguyên muốn bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình. Giai Giai nghĩ là quá nguy hiểm, nếu thực sự mang thai, chỉ sợ Tổng Từ Ngôn không buông tay. Luật sư Tổng sao có thể để con mình thất lạc bên ngoài.

“Phi, tôi không phải người mẹ xấu xa, con của tôi sao có thể thất lạc bên ngoài?”

“Chị hai, chị muốn mang đứa nhỏ đi đâu?”

“Ừ, đây chính là một vấn đề, trước khi kết hôn cô ở nhà cậu, cô tất nhiên không thể mang đứa nhỏ đến nhà cậu, cho nên bắt buộc lúc mang thai phải ở bên ngoài. “Chuyện phòng ỏ” cũng là vấn đề cần giải quyết gấp, cô cũng không muốn mang cái bụng bự đi dưới trời nắng nóng tìm nhà.

“Ngắn gọn chuyện gì?”

Nhớ lại chuyện ngày hôm qua đã nói với Giai Giai ở quầy rượu nhỏ, tất nhiên nảy sinh ý định muốn hoàn thành chuyện mua phòng ỏ trước, cô phải cùng người đàn ông giúp cô mang thai chung sống hòa bình mới được.

“Nghĩ chuyện của công ty.”

Cô vội cúi đầu chuẩn bị bữa ăn sáng, không dám ngược lên, đối mặt với người đàn ông bên cạnh. Xem như quyết định. Nhưng bây giờ nhớ đến kích thích tối qua, làm cho cô cảm thấy toàn thân nóng lên, trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn giống như xác mình suy nghĩ của cô nóng rực đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Tổng Từ Ngôn nhìn bà xã đang bận rộn. Từ trước đến nay cô luôn dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, chờ sau khi anh rửa mặt, bữa ăn sáng đã ở trên bàn đợi anh. Hôm nay cô dậy trễ, hiển nhiên tối qua quá mệt mỏi.

Tối hôm qua, sau lần đầu kích thích, cô lạnh lùng đi vào phòng tắm làm cho anh cảm thấy khó chịu, anh không nghĩ nhiều, lập tức theo vào phòng tắm, kéo lấy cô tùy hứng đòi hỏi, tùy tiện muốn cô dựa vào ngực anh lần nữa rên rỉ cầu xin, cho đến khi trên mặt, trên người cô không còn chút lạnh lùng nào.

Cô nhiệt tình đáp lại làm anh thỏa mãn, cũng không thể đề nén dục hỏa bị đốt cháy, từ phòng tắm lần nữa trở lại giường lớn, một lần lại một lần, cả đêm anh thương thức vẻ đẹp của cô cũng không cách nào thấy thỏa mãn, giống như người lần đầu nếm thử tình dục không thể khống chế...

Khi đó anh không còn là một luật sư lạnh lùng nghiêm túc, không phải là người đàn ông vì đối diện với người yêu cũ mà do dự, anh đắm chìm trong dục vọng mãnh liệt, trong mắt chỉ có sự quyến rũ của bà xã, trong tai chỉ có tiếng rên rỉ của bà xã.

Anh thử dùng lý trí phân tích cảm xúc cùng suy nghĩ của mình, giả sử đây chỉ là trốn tránh, anh đắm chìm trong sự nhiệt tình của bà xã, anh không cần phải lựa chọn, cũng không cần tìm hiểu nên làm như thế nào. Lúc tình cảm mãnh liệt, suy nghĩ đã bay đi mất, thần kinh không còn sâu sắc, trái lại, lý trí tự nhên trì trệ.

Loại thái độ này thật khôn khéo, anh biết rõ, rồi lại mâu thuẫn không muốn xem giữa anh cùng Hiếu Nguyên chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý mà thôi.

Anh chú ý đến mắt cô có quầng thâm “Thiếu ngủ sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, gượng cười. “Ngài cũng không có bao nhiêu thời gian để ngủ, không phải sao?”

Tổng Từ Ngôn kéo kéo khoe miệng, “Nếu như thấy mệt, em có thể xin phép ở nhà nghỉ ngơi.”

Hơn nữa anh nói những lời này, thoát nhìn cực kỳ kiêu ngạo đắc ý. Cô toàn thân căng thẳng, phía trong bắp đùi đau nhức như vừa đi qua cả ngọn núi, tất cả là do hấn ban tặng! Phi, đồ đàn ông tự cao.

Cô liếc nhìn anh. “Anh phải theo em?” Cô như vô tình đo địa vị của mình trong lòng anh, chẳng qua là buột miệng khiêu khích.

Anh tỏ ra đẹp trai nhún vai, thành thật phân tích tình huống. “Nếu như anh ở nhà, em nghỉ ngơi sẽ bị ít đi.”

Khuôn mặt Khương Hiếu Nguyên đỏ lên, hiểu được dụng ý trong lời nói của anh. Ông trời, cô không phải là không cần thân dụng mở chốt động tình của đại luật sư Tổng chứ? Sau khi cưới, anh vẫn rất kiểm chế bản thân, cho đến hôm cô chủ động hôn anh... Chẳng lẽ cô không cần xem phim học tập, thì có thể làm cho người đàn ông này muốn cô không kiểm chế được?

Ai, đàn ông quả nhiên là sinh vật tư duy bằng nửa người dưới, anh không yêu cô, cũng không để ý tiếp xúc da thịt với cô, sinh ra những hành động thân mật nhất? Nhưng mà, chí ít có thể như ý muốn, cô sẽ rất nhanh mang thai..

Tổng Từ Ngôn chăm chú nhìn cô, trên người cô âu phục không che đậy được cơ thể mềm mại, đường cong tinh tế, cổ chữ V hơi thấp không che dấu vết đỏ sẫm, ngược lại để lộ vẻ hấp dẫn phong tình. Đột nhiên, anh không muốn người khác nhìn thấy vẻ đẹp của cô.

Anh nặng nề mở miệng: “Em có thể đòi trang phục cổ cao hay không?”

“Tại sao? Hôm nay nắng nóng, không thích hợp mặc áo cổ cao.”

“Không thích hợp?” Anh đưa tay vuốt ve vết hôn. Chưa kể anh bởi vì cảm giác mềm nhũn kia mà yêu thích không buông tay, cô cũng bởi vì anh đột nhiên đụng chạm mà bất ngờ. “Anh nghĩ là cực kỳ thích hợp.”

Khương Hiếu Nguyên tròn to mắt nhìn anh. Giọng anh có vẻ kỳ lạ, ánh mắt lạnh lùng, thậm chí còn mang theo cảnh cáo, “Này... Chẳng lẽ là... Anh đang ghen?”

Tổng Từ Ngôn buông tay, hít sâu một cái, cũng phát hiện mình giống như ông chồng đang ăn thũng dầm lớn.

Anh trở lại đề tài an toàn, “Em muốn anh cùng em ở nhà?”

Cô nhìn chằm chằm vẻ mặt của anh, cho dù không nhìn ra hết, cô vẫn hi vọng tìm được chút dấu vết... Anh đang ghen phải không? “Anh còn bận rộn nhiều việc.”

“Ừ.”

Lại bắt đầu, Khương Hiếu Nguyên buồn bã thờ dài. Cô chắc là bị đối đến choáng váng, mới có thể cho là anh đang ghen.

Cô mất hết hứng thú bụng thịt xông khói cùng trứng rán đi ra phòng bếp. Tổng Từ Ngôn đi theo phía sau cô.

Trước khi Đồng Tú Thanh xuất hiện, nếu như anh có ở phòng bếp cùng cô nói chuyện, cũng chẳng qua là “Ừ.” mà thôi, cô có lẽ sẽ vui vẻ cho là mình trúng xổ số. Nhưng bây giờ không như vậy, cô không quên được hình ảnh người phụ nữ khác dựa vào người anh.

“Chẳng lẽ anh không vội sao.”

“Là rất bận rộn.”

“Vậy em có muốn ở nhà nghỉ ngơi hay không cơ bản không cần bàn.”

“Em có thể làm nũng muốn anh ở nhà với em.”

Đây là đang liếc mắt đưa tình sao? Chỉ là khuôn mặt anh trước sau thật lạnh, ho khan, cô không tin anh sẽ thích cô làm như vậy. “Có cần không?”

“Bình thường, anh chưa bao giờ thấy em làm nũng.”

Ý tứ chính là, khi cô bị anh trêu chọc đến ý loạn tình mê, dục vọng dữ dội, lời nói ngu ngốc cỡ nào cũng nói ra miệng!

Cô cắn răng, kéo ghế thờ phỉ ngồi xuống. “Em chính là không biết làm nũng, hừ, không phải người phụ nữ nào cũng đều như Đồng Tú Thanh nũng nịu, nhu nhu thuận thuận!”

“Anh biết em có thể.” Anh đem nước trái cây rót ra hai cái ly, nhìn cô một cái.

Cô chạm phải ánh mắt sáng ngời của anh. Người đàn ông này như thế nào làm được? Có thể thoát nhìn lạnh lùng vô tình, lại có thể nói được những lời vô cùng mập mờ?

“Ác.” Cô vội vã cúi xuống ăn điểm tâm, tự động bỏ qua đề tài này.

Tổng Từ Ngôn nhìn bà xã đang xấu hổ, cô động một chút là đỏ mặt, động một chút là muốn đào một cái hang trốn vào thật đáng yêu, không giống như một người phụ nữ mạnh mẽ đi đầu tiên phong trong công việc.

Xuyên qua cửa sổ sát đất ánh nắng giống như nhiễm phấn vàng, dưới ánh mặt trời, gương mặt đỏ bừng, tóc nâu dài mềm mại óng ánh, cùng sống hơn ba tháng, anh hiểu rõ bà xã có bao nhiêu rực rỡ.

“Em tại sao lại muốn xem mắt kết hôn?”

“Kết hôn hơn ba tháng, anh mới tò mò vấn đề này?”

“Chúng ta rất ít nói chuyện tâm sự.”

Thật đáng buồn, Khương Hiểu Nguyên than nhẹ, sau đó trả lời: “Chủ công ty mai mối là bạn của thím.”

“Cho nên em là vì giúp cho công việc bạn của thím?”

“Bởi vì chú thím đều quan tâm chuyện hôn nhân của em.”

Thật ra thì, cô cũng có vấn đề muốn hỏi: “Vậy còn anh? Anh tại sao trong lòng đã yêu một người, lại đi cưới người khác?”, nhưng như thế có thể làm cho tình huống trở nên phức tạp, cho nên cô chỉ có thể hỏi: “Vậy còn anh?”

Anh ung dung trả lời: “Trong kế hoạch cuộc đời của anh, đã đến lúc kết hôn.”

So với thành công trong sự nghiệp còn kém hơn. Kế hoạch cuộc sống? E rằng kế hoạch mãi mãi không theo kịp thay đổi.

Mà người làm cho cuộc hôn nhân này xuất hiện thay đổi đúng lúc gọi tới. Tổng Từ Ngôn mở điện thoại di động.

“Ra ngoài sao?”

Giọng nói của anh không tiếng động mang theo chút dịu dàng. Thầy bói nói với cô “phụ nữ sống như đàn ông” chính là số phận mạnh mẽ, cho nên số mệnh đã định trước cô chỉ có thể làm vợ lớn, chờ bị vợ nhỏ chọc cho tức giận.

“Anh đến trạm tàu điện ngầm đón em.”

Sau đó hần kết thúc cuộc trò chuyện.

Khương Hiểu Nguyên nở nụ cười ngọt ngào, biết rõ nhưng vẫn hỏi: “Đồng tiểu thư sao?”

“Ừ.”

“Cô ấy ở chỗ nào?”

“Cửa Bắc.”

“Sao không trực tiếp đến nhà đón cô ấy? Như vậy không phải dễ hơn sao?” Cô mỉm cười nói, xát muối lên vết thương của mình. Cô muốn tập quen với sự đau đớn này, cho đến ngày rời khỏi anh.

Tổng Từ Ngôn không hiểu như thế này. “Bọn anh có một vụ án phải xử lý vào buổi sáng, hẹn gặp mặt ở trạm xe điện ngầm có gì không đúng sao?”

“Không có gì không đúng, em chỉ tốt bụng đề nghị.” Không đúng, dù là bởi vì công việc, có bà xã nào lại để cho ông xã mình đi đón người phụ nữ khác?

Hoặc nếu như người đàn ông trời sinh không thích bà xã gây sự kiểm tra hành tung, hết lần này đến lần khác cô cũng không học được giọng nói dịu dàng, vì vậy Tổng Từ Ngôn đứng dậy, cầm túi công văn ra ngoài.

Thời gian ăn sáng tốt đẹp cứ như vậy chấm dứt.

Cô cất giọng nhắc nhở. “Vội vàng như vậy? Lái xe cẩn thận đó!”

Đáp lại cô là tiếng đóng cửa dứt khoát.

“Phanh” một tiếng, Khương Hiểu Nguyên nhắm mắt lại, bả vai co lại một chút.

Cô vuốt tóc, xóa đi nụ cười nơi khóe miệng, ngẩn ngơ nhìn ánh nắng ảm áp ngoài cửa, thật lâu thật lâu.

Không biết thời gian qua bao lâu, bữa sáng trên bàn đã lạnh, ngay cả đá trong ly nước quả cũng tan hết...

Cuối cùng, cô lau đi ẩm ướt trên mặt, đứng dậy dọn dẹp bàn ăn, chuẩn bị đi làm.

Cô muốn một đứa trẻ, đây là điều duy nhất khiến cô có thể cố gắng không tranh cãi, cho nên cô có thể cười, có thể sống bình thường, không quan tâm trong lòng ừ ừ, đau đớn. Cô có thể đem trái tim khấp lại, cô có thể giả mù, cô chỉ mong muốn một đứa con.

Sau hôm đó, cô làm tròn trách nhiệm của một người vợ, như mọi ngày chuẩn bị ba bữa cơm, không để cho sự nghi ngờ trong lòng mình ảnh hưởng đến cảm xúc của Tống Tử Ngôn. Khi màn đêm buông xuống, cô không hỏi anh lý do về muộn, chỉ là hết lần này tới lần khác hấp dẫn anh, sau đó đắm chìm trong ngọn lửa hoan ái.

Cô thật không hiểu đàn ông, anh không yêu cô, tại sao có thể hôn cô nồng nhiệt như vậy, muốn cô?

Cô vắt chân ngồi ở thất lưng của anh, anh đỡ lấy hông cô, cặp mắt mơ màng nhìn anh, đồng thời khàn khàn hỏi: “Trước kia anh có rất nhiều bạn gái sao?”

Hai mắt anh nóng rực nhìn cô, gọi lên nụ cười xấu xa. “Sau khi cưới ba tháng, em mới hỏi chuyện này?” Anh bắt đầu động thất lưng.

Cô rên rỉ, động tình hôn đôi môi cùng cái cằm góc cạnh của anh. “Ồi trời...”

Anh rút chính mình ra, dụ dỗ cô khuất phục. “Anh có thể xem câu hỏi của em như một lời khen sao?”

“Anh thật hư, cầu xin anh... Ông xã...”

Sau đó họ đi sâu vào nhau, đẹp đẽ nóng bỏng không ngừng, cô hấp dẫn cùng yêu kiều, sau một trận co rút, Tống Tử Ngôn đột nhiên bắn ra bên trong người cô.

Hai người nằm song song trên giường lớn, hưởng thụ cảm giác sau kích tình. Anh đưa tay ôm cô vào ngực, cằm để ở đỉnh đầu của cô. Cô dựa vào trong ngực anh, nhẹ nhàng thở, trong mũi là mùi đầy nam tính, trong không khí còn sót lại mùi hoan ái...

“Anh yêu em không?” Cô nghe tim hân đập mạnh, nhẹ nhàng hỏi, sau đó cảm giác mình bị cao trào mạnh mẽ làm cho điên rồi, mới có thể hỏi vấn đề ngu ngốc này!

Anh không lên tiếng, im lặng rất lâu, cuối cùng, vuốt ve sống lưng của cô. “Ngủ.”

Được, ngủ. Cô giận dữ đưa người xoay lưng về phía anh ngủ, nhưng mà có thể như thế nào? Do chính mình hỏi vấn đề không có dinh dưỡng, không có đáp án, cô có thể trách ai được?

Chẳng qua chỉ muốn an ủi mình, cô chỉ muốn biết đáp án của anh, là hoàn toàn không yêu hay yêu dù chỉ một chút, tại sao anh không trả lời được?

“Chị hai, muốn xem mấy cuốn phim này sao?”

A Kiệt thấy chị hai ngây người, chạy tới quan tâm, tiện thể dâng lên tác phẩm mới do nữ thần của mình đóng.

Khương Hiểu Nguyên thờ ơ nhìn hình ảnh khiêu gợi của Koizumi. “Mỗi ngày đều nóng bỏng như lửa, không cần xem.”

“Ha ha ha, em biết chị hai cũng giống Koizumi tràn đầy sức hấp dẫn của phụ nữ chín chắn, tiểu tam xem là cái gì!”

Đúng vậy a, tiểu tam chẳng là gì cả, cô không sao, chỉ cần thuận lợi mang thai là được rồi, cho nên cô đọc rất nhiều sách, biết rõ làm thế nào để có thể thụ thai, kinh nguyệt của cô không ổn định, cô chỉ có thể ngoan ngoãn đo nhiệt độ, tìm được giai đoạn nguy hiểm chính xác. Trong sách còn nói tâm trạng phải vui vẻ; mới có thể sinh được đứa nhỏ hoạt bát, điều này cô sẽ cố gắng, cô không muốn sinh một đứa trẻ luôn buồn bã đa sầu đa cảm.

Cô không ngại nói, Tống Tử Ngôn là nguyên nhân khiến cô không vui. Nhưng mà người đàn ông này mặc dù nói chuyện lạnh lùng, cũng không khó sống chung.

“Ăn ngon không?”

“Thịt bò có đậm đà không?”

Khương Hiểu Nguyên có một vị khách, sau khi kết hôn đem món mì thịt bò bí truyền rất ngon truyền lại cho cô, cô y theo công thức hầm thịt bò, Tống Tử Ngôn là người đầu tiên ăn thử.

“Cho nên có ngon không?”

“Ừ.”

“Ừ” là nói ăn ngon sao?

Tổng Từ Ngôn đứng dậy, cầm chén đã ăn xong đi đến phòng bếp, bắt đầu rửa sạch.

Khương Hiểu Nguyên chưa từ bỏ ý định theo sát phía sau. Đại luật sư Tổng tuy rằng là đàn ông, nhưng anh vẫn sẽ rửa chén... mặc dù trong nhà có di giúp việc đúng giờ đến xử lý tất cả, rửa chén xem như là việc duy nhất trong nhà.

“Cứ cho là vậy.”

Phi. “Vậy anh có thể nói mì thịt bò hôm nay rất ngon. mà không chỉ ừ đi, rất không có tình cảm, chẳng lẽ anh đều trả lời vấn đề của người khác như vậy?”

Tổng Từ Ngôn cúi đầu, cười khẽ, nghe Hiểu Nguyên dí dỏm nói, hôm nay thứ bảy, buổi sáng hai người đi chợ mua thịt bò, chuẩn bị làm thử mì thịt bò theo công thức khách hàng của Hiểu Nguyên tiết lộ. Mì thịt bò rất ngon, không khí cũng rất tốt, mặt khác, lần đầu tiên cảm thấy, thì ra vợ chồng tranh cãi, nói chuyện tán gẫu cũng có thể hài hòa như vậy, cuộc sống như vậy thật tốt.

“Từ lúc kết hôn đến bây giờ, em mới biết cách anh trả lời câu hỏi?”

“Không phải chứ? “Ừ” chính là cách anh trả lời câu hỏi hả? Vậy anh trên tòa án, làm sao bây giờ? Ừ tới ừ lui không phải thuận lợi cho đối thủ sao?”

Tổng Từ Ngôn nhún vai. “Rất nhiều luật sư đều như vậy, công việc thì nói nhiều, về đến nhà cũng không muốn nói chuyện.” Anh nói “Nhà” sao? Khương Hiểu Nguyên không nhận được cười trộm.

“Vui vẻ như vậy?”

“Ừ.” Cô cố tình học anh.

“Tại sao?”

“Ừ, ừ.” Cô cố ý khiêu khích.

Anh tà ác kéo lên khóe miệng, Khương Hiểu Nguyên mới phát hiện mình sai rồi, nhưng đã không còn kịp, Tổng Từ Ngôn ôm cô ngang lên.

“Anh đã rửa chén xong.”

“Tắm.”

“Cùng nhau tắm.”

Tắm dĩ nhiên không chỉ “Tắm” thôi, tiếng cô rên rỉ tràn ngập khắp phòng tắm, hai gò má ửng hồng, theo động tác rút ra đưa vào của anh, hấp dẫn đong đưa hông mình.

Trong sách nói, càng cao trào sẽ càng nâng cao khả năng thụ thai, cho nên cô tập trung trong khi hoan ái. Về phần cao trào, giữa bọn họ mặc dù không có tình yêu, vẫn có thể dễ dàng đạt được.

Tổng Từ Ngôn dùng tay đỡ lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô từ phía sau, ôm cô vào trong ngực, anh khom lưng ở bên tai cô khàn khàn hỏi: “Em không có mua đồ bảo hộ sao?” (là chỉ BCS đó)

“Quên... Trời ạ, ông xã...”

Tổng Từ Ngôn tuy là đàn ông, nhưng tính toán kỳ an toàn so với cô còn rõ hơn, chỉ trong một tuần lễ sau kỳ kinh nguyệt của cô là anh không sử dụng đồ bảo hộ, những thời điểm khác nhất định sẽ sử dụng, không nghĩ đến đồ bảo hộ lại là trở ngại lớn nhất trong kế hoạch xin anh một đứa nhỏ.

“Hôm nay an toàn không?”

“Không biết...” Cô nhắm mắt giả vờ vô tội, không thể để Tổng Từ Ngôn nhìn ra sự bất an của mình.

Cô vô lực dựa vào mặt tường lạnh băng, từng đợt khoái cảm ủa tới, theo co rút của cô, anh bắt ngờ rút ra phân thân, đem tinh dịch nóng bỏng giải phóng ở cặp mông tròn trịa của cô...

Khương Hiểu Nguyên sững sờ, không nghĩ tới tự chủ của người đàn ông này cao như vậy, ván này, cô hoàn toàn thất bại thảm hại. Hiển nhiên, anh không muốn để cô mang thai, cho nên trong giai đoạn nguy hiểm anh sẽ không bất tỉnh trong cơ thể.

Nếu như cùng nhau như vậy, cô làm sao có thể mang thai?

Từng ngày từng ngày tiếp tục trôi qua, cô vẫn đang tìm kiếm chỗ sơ hở để cố gắng làm “Tinh” của Tổng Từ Ngôn lọt lưới, về phần Đồng Tử Thanh sao?

Cô ta là luật sư ở văn phòng luật của anh, hai người hằng ngày đều gặp mặt, chắc hẳn mỗi ngày đều rất vui vẻ. Cô nghĩ Tổng Từ Ngôn ngày càng cười nhiều hơn là do Đồng Tú Thanh, tuyệt đối không thừa nhận do cuộc hôn nhân của cô cùng Tổng Từ Ngôn ngày càng trở nên ấm áp.

Hôm nay, hai người đi siêu thị mua đồ dùng hằng ngày, Tổng Từ Ngôn đem hai hộp đồ bảo hộ đặt vào xe hàng.

Khương Hiểu Nguyên như nhìn thấy kẻ địch nhìn chằm chằm hộp đồ bảo hộ. “Hai hộp?”

“Không đủ sao?”

Cô vội giả vờ làm nũng lầy lòng. “Không phải ý này... ý em là người ta không thích cái này...”

“Tại sao?”

Cô như chim nhỏ nép người vào ngực anh. “Bởi vì cảm giác rất lạ...”

“Cái này đã rất mỏng rồi.”

“Nhìn nó chưa phải là mỏng nhất... Ông xã, có thể không dùng không?” Cô dịu dàng yêu cầu, nhấp nháy đôi mắt xinh đẹp.

“Em sẽ mang thai.”

“Vậy thì có sao?”

“Quá nhanh.”

“Cho nên trong kế hoạch cuộc sống của anh, không muốn làm ba ba sớm như vậy?”

“Đúng.”

“Đúng” với “Ừ” ý nghĩa không giống nhau, “Đúng” so với “Ừ” Kiên quyết hơn rất nhiều rất nhiều!

Được, nếu như cảm thấy quá nhanh, nếu như không muốn làm ba ba sớm như vậy, vậy thì không nên chạm vào cô! Không cần đêm nào cũng đêm xuân!

Dĩ nhiên, đây chỉ là lời nói trong lòng Khương Hiểu Nguyên, anh dĩ nhiên phải chạm vào cô, không chạm cô, cô làm thế nào mang thai?

Cho nên đồ bảo hộ vẫn cứ mua, việc này không hề gì, dùng kim đâm rách mỗi cái bảo hộ không phải là được rồi sao?

Mua đồ bảo hộ, hai người tiếp tục đi dạo siêu thị, có lẽ là ông trời cảm thấy việc đồ bảo hộ chưa đủ làm cô đau đầu, cho nên đưa tiểu tam tới, cho Khương Hiểu cười cũng cười không nổi.

“Học trưởng.”

Đồng Tú Thanh vừa xuất hiện, Tổng Từ Ngôn liền buông xuống cánh tay đang ôm bả vai bà xã.

Khương Hiểu Nguyên cười khỏ, xoa xoa bả vai vừa bị vứt bỏ.

“Em sao lại ở chỗ này?” Hần hỏi.

“Em tới siêu thị mua chút đồ.”

Buồn cười, nhà cô ta ở phía bắc, Khương Hiểu Nguyên nghi ngờ mãnh liệt, cô ta là cố ý tới đây, thậm chí là ôm cây đợi thỏ ở cửa nhà chờ cô cùng Tổng Từ Ngôn a!

“Học muội, nhà cô không phải ở phía bắc sao?” Khương Hiểu Nguyên quyết định làm một chuyện, để cho tiểu tam biết, muốn bám lấy ông xã của người khác thì phải trả giá thật cao.

“A, nếu đã tới, vậy thì đến nhà cùng nhau ăn cơm trưa đi, hôm nay chúng tôi muốn nấu món nghêu nấu rượu, đúng không, ông xã, mời học muội tới nhà chúng ta ăn cơm trưa được không?”

Cô mời khách rõ ràng dọa đến mọi người, nhưng không có lý do gì để từ chối. Kết thúc hành trình mua sắm ở siêu thị, ba người cùng nhau lên xe.

Khương Hiểu Nguyên ngồi ở vị trí cạnh tài xế, cô thân mật ôm lấy cánh tay ông xã dựa vào bên người anh.

“Ông xã, em nghĩ mua hai hộp bảo hộ hình như không đủ, anh tùy lúc “tính phúc” như vậy, không thể chỉ đặt ở một phòng, phải đặt ở cả phòng khách và phòng tắm nữa, phòng ăn có cần hay không? A, thật xấu hổ...”

Đúng, là cô cố ý, cô là cố ý muốn làm cho Đồng Tú Thanh ghen tỵ.

“Thật ra thì không có đồ bảo hộ cũng không sao, em thích một bảo bối giống như anh...” Cô hạ thấp giọng nói, giống như là thì thầm, cũng là hấp dẫn, rồi lại cố ý để cho Đồng Tú Thanh đang ngồi phía sau nghe được rõ ràng từng chữ.

“Ác, ngại quá, học muội, tôi quên mất cô ngồi phía sau, để cho cô chê cười rồi.”

“Không sao...” A, cô ta thật muốn khóc, làm sao mà không sao chứ?

Còn Tổng Từ Ngôn?

Anh rất kỳ lạ, dường như cũng không thích cô thể hiện đậm thắm như vậy. Hừ, dĩ nhiên rồi, cô kích thích anh như vậy, anh làm sao vui vẻ được?

Trở lại “Ồ nhỏ yêu thương” của cô cùng Tổng Từ Ngôn, Khương Hiểu Nguyên làm nũng muốn Tổng Từ Ngôn giúp cô làm com trưa.

“Theo giúp em nha, người ta lần đầu tiên thử làm món Italy, rất sợ không được ngon, và lại học muội cũng không phải người lạ, anh cũng không cần chào hỏi khách khí, để cho cô ấy tới giúp một tay chuẩn bị bữa trưa?”

Phòng bếp lớn như vậy, không khí nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn dấu sóng ngầm mãnh liệt.

Khương Hiểu Nguyên thành thạo chuẩn bị nước sốt. Tay nghề nấu ăn của cô, hương vị món ăn thanh nhẹ, điểm này ngược lại phù hợp với khẩu vị của Tổng Từ Ngôn.

“Học muội, cô biết không? Học trưởng của cô nói tài nghệ nấu nướng của tôi còn ngon hơn đầu bếp nhà hàng đấy! A, thật không biết xấu hổ.”

Cô giống như mèo con, khom lưng nghiêng đầu cạo vào bả vai Tổng Từ Ngôn, “Ông xã, anh cũng không có nói với học muội, tuần trước, em làm mì thịt bò bí truyền ăn rất ngon.”

Tổng Từ Ngôn im lặng, tiếp tục rửa sạch rau dưa trên tay. Anh không phải không hiểu lý do đột nhiên Hiểu Nguyên nhiệt tình như vậy, cô giống như sợ từ cái hung dữ bảo vệ lãnh thổ của mình, chẳng qua Tú Thanh là học muội của anh, người tới là khách...

Khương Hiểu Nguyên thả cái thìa trên tay xuống, cầm một cái tạp dề. “Ông xã, nhìn em.”

Cô nhón chân lên, giúp ông xã mang tạp dề, còn không quên in một nụ hôn lên cái cằm góc cạnh cương quyết của ông xã. “Ông xã của em thật đẹp trai.”

Cô quay đầu cười nhìn Đồng Tú Thanh, “Học muội, chưa nhìn thấy đại luật sư biến thành người đàn ông nội trợ đi?”

Quả thật là chưa thấy qua, cô ta chưa bao giờ biết Từ Ngôn cùng vợ có thể hài hòa giúp đỡ lẫn nhau như vậy, bọn họ là thông qua xem mắt kết hôn, kết hôn chưa được bốn tháng, Từ Ngôn hình dung hôn nhân của anh bằng bốn chữ: “Lấy lễ đổi đãi.” Cho nên, không nên có những hành động này...

“Là chưa thấy qua, tôi sẽ không để chồng tôi mặc tạp dề bận rộn trong bếp.”

Khương Hiểu Nguyên rất vui vẻ, cô thích dốc hết mười phần sức lực chiến đấu với tiểu tam. “Ông xã của học muội chắc là một quý ông điển hình nhỉ? Lần trước mấy luật sư họp mặt, tôi nghe nói cô đã kết hôn ở Mỹ?”

“Tôi đã ly hôn.”

“Ác, tôi không cố ý.”

“Tôi không thể cùng người đàn ông tôi không yêu chung sống cả đời, cho nên ly hôn là lựa chọn đúng đắn, còn cô? Khương tiểu thư, cô cùng học trưởng là xem mắt kết hôn, cô không sợ cả đời cùng học trưởng cũng không có chút tình yêu, cứ sống như vậy hết đời?”

Tổng Từ Ngôn nheo mắt lại, nhìn vẻ mặt khiêu khích của Tú Thanh. Anh không ngờ Tú Thanh sẽ nói như vậy, trước khi bản thân làm rõ suy nghĩ rối loạn của mình, Hiểu Nguyên là bà xã của anh, anh không muốn để cô cảm thấy lo lắng hoặc không vui.

“Tú Thanh, đây là chuyện vợ chồng chúng tôi.”

Khương Hiểu Nguyên không ngờ Tổng Từ Ngôn sẽ thay mình ra mặt, cô có bên cảm động không? Không, cô sẽ không, anh chẳng qua là không muốn để lộ chuyện kia.

“Ông xã, không sao, em không ngại.” Sau đó cô múc một chút nước sốt. “Tới, nếm thử cái này một chút.”

Thìa đang ở trước miệng anh, Tổng Từ Ngôn rất tự nhiên nếm thử. “Như thế nào? Có nhạt quá hay không? Hay là mặn?”

“Sẽ không.”

Khương Hiểu Nguyên cười híp mắt. Cho nên, chiến tranh kết thúc sao?

Không, dĩ nhiên là không, cô đã nói, tiểu tam muốn bám lấy ông xã của người khác thì phải trả giá thật cao.

“Em thử một chút.” Khương Hiểu Nguyên hai tay đè lấy vai anh, nhón chân lên, ngẩng đầu, đưa cái lưỡi đáng yêu khẽ liếm môi mòng của anh còn lưu lại nước sốt, sau đó nũng nịu nhìn hắn. “Thật ngon.”

Hình ảnh ân ái như vậy Đồng Tú Thanh không nhìn được nữa, cô ta bịt mắt, vội vã bỏ đi.

Cô ta vừa khóc vừa chạy, diễn cũng đã diễn xong. Khương Hiểu Nguyên phục hồi khuôn mặt không chút thay đổi, tỉnh táo trộn nước sốt trên bếp.

“Em là cố ý?” Tống Tử Ngôn hỏi.

“Anh đau lòng?”

“Cô ấy là học muội của anh, em không cần phải như vậy.”

Khương Hiểu Nguyên cười lạnh. “Vậy sao? Chúng ta là vợ chồng, những hành động này là quá đáng sao? Em không hiểu học muội thân ái của anh thấy vợ chồng người khác ân ái thì lại đau lòng như vậy? Còn nữa, anh sao lại đặc biệt quan tâm cô ấy, chẳng lẽ anh chỉ có cô ấy là học muội thôi sao? Vậy lật sừ Bạch? Cô ấy cũng là bạn học của anh, em chưa bao giờ thấy anh quan tâm cô ấy như vậy.”

Tống Tử Ngôn nhắm mắt lại. Hắn lần nữa mở mắt ra, đã quyết định phải nói rõ ràng quan hệ giữa anh với Tú Thanh, không cần phải che giấu, sự thật chính là sự thật.

“Tú Thanh không chỉ là học muội, cô ấy là bạn gái trước của anh, cho dù đã chia tay, anh vẫn sẽ giống như bạn bè quan tâm cô ấy.”

“Trước? Bạn bè?” Cô hừ lạnh. “Nếu chỉ là lúc trước, nếu như đơn giản là bạn bè, có cần phải đau lòng như vậy không?”

Tống Tử Ngôn lạnh lùng nhìn lửa giận của cô. “Em là đang nói anh phản bội em?”

Khương Hiểu Nguyên muốn bản thân dừng cảm nhìn anh, nếu anh muốn, vậy thì nói rõ một lần.

Khương Hiểu Nguyên tắt bếp, để thìa xuống, lạnh như băng chính thức đối diện chồng mình. “Em rất rõ suy nghĩ của anh, dù sao họp đồng trước khi cưới cũng đã nói rõ, nếu người kia tìm được người mình yêu thật lòng, hai bên có thể thỏa thuận ly hôn. Anh và em đều hiểu giao ước này, nếu như học muội kia là người anh thật lòng yêu thương, anh muốn ly hôn, em có thể tác thành cho anh! Em không muốn tiếp tục sống trong ngõ vực. Tử Ngôn, anh cho là em không biết chuyện giữa anh và Đồng Tú Thanh sao?”

Cô không muốn mang thai, cô không đủ kiên nhẫn để cầu xin một đứa con từ một người cha không có tình thương, nếu như hiện tại anh yêu cầu ly hôn, cô sẽ đồng ý, cho dù cô có tan nát cõi lòng ngàn lần vạn lần, cô cũng sẽ đồng ý!

Tống Tử Ngôn đón lấy lửa giận của bà xã, cô chọn xung đột, bằng phương pháp xung đột giải quyết chuyện này, quan hệ của anh và Tú Thanh làm cô không yên lòng, Hiểu Nguyên nghĩ là anh quan tâm Tú Thanh quá mức, anh sẽ không giải thích cho bản thân, anh muốn quan tâm cô ta là sự thật.

Nhưng mà bà xã cùng gia đình cũng là trách nhiệm quan trọng của anh, anh có lẽ hoang mang, không đồng ý “Thỏa thuận ly hôn”. Hiểu Nguyên thì sao? Tại sao cô có thể đem bốn chữ này dễ dàng nói ra như vậy?

Tống Tử Ngôn lắc đầu một cái, không lên tiếng, xoay người rời đi.

Khương Hiểu Nguyên nghe được âm thanh đóng cửa, hai tay run rẩy che mặt, đổ vỡ khóc thút thít qua khe tay.

Sự thật đang ở trước mắt, lựa chọn của Tống Tử Ngôn không phải cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tống Tử Ngôn nhìn căn phòng yên tĩnh.

Buổi tối, anh trở lại nhà mình, anh đã nghĩ qua phải đối mặt với lửa giận của bà xã như thế nào, hay là chiến tranh lạnh, không thì tiếp tục tranh cãi không ngừng nghỉ, cho dù như thế nào, anh cũng không muốn phải đối mặt với một căn phòng đầy bóng tối.

Cá tính cố chấp của Hiểu Nguyên thật là mạnh, trước khi chiến đấu cô sẽ không bỏ chạy, nhưng sự thật thì, cô đi thật, không tranh luận với anh, hoặc ra sức giành quyền lợi của mình. Anh lấy điện thoại di động ra gọi điện tìm người, không ngoài dự đoán, điện thoại di động của Hiểu Nguyên tắt máy. Anh thấp giọng nguyên rủa, buồn bực không hiểu, thà rằng hai người cãi vã chầm chọc nhau, thà rằng trừng mắt nhìn nhau, vì không có cô ở nhà, cho nên có vẻ vắng vẻ, tối tăm như vậy.

Hơn ba tháng trước, lúc anh còn độc thân cũng không có những suy nghĩ như thế này, là điều gì đã làm anh thay đổi? Hay là anh đã có thói quen có cô bên cạnh?

Cô không ở nhà, trong tủ thiếu đi quần áo của cô, bàn trang điểm trống rỗng, cô mang đi cả mỹ phẩm cùng kem dưỡng thường dùng, chỉ để lại một chiếc nhẫn cưới. Từ buổi tối từ Đài Trung trở về, cô đem nhẫn cưới đặt trên bàn phòng khách, anh giúp cô đem vào phòng để ở chỗ này, sau đó, cũng không thấy Hiểu Nguyên đeo nó nữa.

Hay nói, từ ngày đó về sau, Hiểu Nguyên đã biết chuyện của anh và Đồng Tú Thanh?

Gần đây, cô cũng không hỏi anh đi đâu làm gì, tiếp tục dùng khuôn mặt tươi cười vui vẻ đối mặt với anh, nhưng anh nhìn được trong đáy mắt cô có sự mệt mỏi, anh vốn nghĩ rằng là do công việc của cô, lại không phát hiện cô không yên lòng, rất có khả năng là do chuyện của anh và Đồng Tú Thanh.

“Từ Ngôn, rời khỏi người phụ nữ cay nghiệt đó rất khó sao? Em biết anh yêu em!”

Xa nhau mấy năm, cá tính của Tú Thanh cũng thay đổi, không còn vui vẻ dịu dàng như quá khứ, việc ly hôn khiến cho cô ta trở nên cuồng loạn, cô ta vội vàng phụ thuộc vào người cô ta yêu, vội vàng muốn người cô ta yêu cũng có thể yêu cô ta.

Tú Thanh từng chủ động hôn anh, nhưng nụ hôn của cô ta cũng không khơi dậy được một chút dục vọng hay nhiệt tình của anh, đó là một nụ hôn bình bình thường thường, đơn giản là một nụ hôn, đơn giản là một cái ôm..

“Anh yêu em không? Từ Ngôn?”

Anh nhớ trước đây không lâu, lúc anh cùng Hiểu Nguyên vui vẻ hoan ái, cô cũng đã hỏi vấn đề này.

Khi đó anh không thể cho Hiểu Nguyên biết đáp án, bởi vì anh cũng không biết tình yêu của mình đang ở đâu, người anh yêu có khả năng đang ở nơi nào?

Nhưng lúc Tú Thanh hỏi anh, anh lại nói ra đáp án thế này...

“Anh sẽ quan tâm chăm sóc em”

Đây là lời hứa của anh với Tú Thanh, chăm sóc cô ta, nhưng không phải yêu cô ta. Còn Hiểu Nguyên thì sao? Người phụ nữ đó là vợ anh trên luật pháp, anh có thể cho cô lời hứa gì?

Điện thoại di động chợt kêu lên, Tống Từ Ngôn để nhẫn cưới xuống, nhận điện thoại.

“Từ Ngôn.”

Gọi tới chính là chú của Hiểu Nguyên.

“Chú.”

“Cái đó... Từ Ngôn a, hôm nay Hiểu Nguyên xách túi lớn túi nhỏ về nhà, các con không sao chứ?”

“Không có.”

“Ác, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi... Từ Ngôn, Con cũng biết cá tính cứng rắn nóng nảy của Hiểu Nguyên, con khá chừng chặc, phải bao dung nó nhiều một chút.”

“...”

Anh không trả lời. Người chú khế thờ dài, cũng biết cháu rể từ trước đến nay không nói nhiều, nhưng mà có nói thế nào, con gái gả đi rồi lại túi lớn túi nhỏ về nhà mẹ đẻ, nhất định là phải chịu oan ức gì đó, thân là chú, vẫn phải ra mặt quan tâm mới tốt. “Ách, vậy để cho Hiểu Nguyên ở nhà thêm mấy ngày đi, thím của Hiểu Nguyên đã lâu không cùng nó tâm sự, kéo lấy nó nói chuyện từ sau com chiều tới giờ đây!”

Lúc này, Tống Từ Ngôn nghe âm thanh có cuộc gọi đến. “Con biết, làm phiền mọi người. Chú, con có điện thoại gọi tới.”

“Được được được, vậy không quấy rầy con nữa, thật là, vợ chồng mới cưới cãi nhau là chuyện bình thường, không quan trọng không quan trọng...”

Kết thúc cuộc gọi với chú của Hiểu Nguyên, Tống Từ Ngôn nhận cuộc gọi thứ hai gọi tới.

“Từ Ngôn.”

Là Tú Thanh. “Ừ?”

“Cô ấy có khỏe không?”

Chợt, đối với giọng điệu khẩn cấp của cô ta, Tống Tử Ngôn cảm thấy không vui. “Em hy vọng cô ấy như thế nào?”

Tú Thanh là một người thông minh, biết được lúc nào nên co lúc nào nên dãn. “Ác, kia, ngày mai gặp... Tử Ngôn, em yêu anh.”

“Muộn rồi, em nghỉ ngơi sớm đi.”

Tống Tử Ngôn không đáp lại lời tỏ tình của cô ta, chủ động kết thúc cuộc trò chuyện, điện thoại trong phòng lúc này Reng Reng vang dội.

Anh buồn bực vò đầu...Phát, nhận điện thoại. “A lô?”

“Tử Ngôn à, ngày mai cùng Hiểu Nguyên về nhà ăn cơm được không?” Đó là mẹ Tống.

Ngày chủ nhật cuối mỗi tháng là ngày gia đình Tống gia tụ họp, trừ khi có chuyện khác quan trọng, tất cả mọi người đều trở về nhà chính cùng ăn cơm với cha mẹ, bà nội, hơn nữa Tống Tử Ngôn là con trai cả của Tống gia.

Anh không cần suy nghĩ mà trả lời: “Được ạ.”

“Vợ con đâu? Mẹ muốn nói chuyện với nó. Ngày mai muốn trồng mấy chậu hoa, hỏi trước ý kiến của Hiểu Nguyên một chút, con nên biết vợ con là một cao thủ trồng hoa đó.”

“Cô ấy về nhà mẹ đẻ.”

Quan hệ của mẹ chồng với con dâu rất tốt, mỗi ngày đều dùng điện thoại nói chuyện tâm sự, nếu như không phải Hiểu Nguyên đã về nhà mẹ đẻ, cô nhất định sẽ tiếp điện thoại, cho nên mẹ Tống cảm thấy có phải do đưa con trai cả tính tình cộc quai này bắt nạt người ta hay không. Mẹ Tống lớn tiếng. “Con đã làm chuyện gì, có thể làm cho Hiểu Nguyên tính tình tốt như vậy cũng phải giận chạy về nhà mẹ đẻ? Các con mới kết hôn ba tháng, liền chọc cho nó bỏ về nhà a.”

“Ngày mai mẹ hỏi cô ấy đi, mẹ, đi ngủ sớm một chút.”

Tống Tử Ngôn kết thúc cuộc trò chuyện, đối với sự quan tâm của người lớn cảm thấy khó chịu, tính tình của Hiểu Nguyên chắc chắn là không tốt, thái độ cứng rắn của cô ngược lại làm anh ấn tượng thật mạnh, nếu không làm sao cô có thể bình tĩnh khiêu khích anh và Tú Thanh, ngoài mặt thì như thể hiện công khai quyền lợi của người vợ, trên thực tế rõ ràng nói cho anh biết, cô không phải hoàn toàn không biết, cũng cho anh biết, cô lúc nào cũng chuẩn bị để ly hôn...

Tối nay, anh nhận rất nhiều cuộc điện thoại, nhưng không nhận được một chút tin tức của cô. Cô không nói hai lời thu dọn hành lý về nhà mẹ đẻ, hay đây mới là nguyên nhân khiến anh cảm thấy thất bại.

Quá khứ lúc hoan ái sôi nổi cô cũng hỏi anh có yêu cô hay không, anh cũng muốn làm rõ một chuyện...

Cô yêu anh sao?

Tống Tử Ngôn cảm lên nhăn cười là một đôi với chiếc của mình, nhăn cười của cô.

Anh muốn biết đáp án của cô.

Chủ nhật có một lễ cưới tổ chức ở giáo đường, sau khi dự lễ, sẽ tổ chức tiệc cưới theo phong cách châu Âu tại vườn hoa nhỏ bên ngoài giáo đường, Khương Hiểu Nguyên cùng Giai Giai, A Kiệt sáng sớm đã tới đây để bố trí hội trường, xác định các đơn vị hợp tác có thực hiện theo kế hoạch ban đầu hay không.

Giai Giai nhìn thấy tinh thần cô không tốt. “Không phải hôm qua lại hoan ái điên cuồng cả đêm để sinh đứa nhỏ đấy chứ?”

Khương Hiểu Nguyên xoa cổ, dường như bị sái cổ, gần đây có thói quen ngủ trong ngực hân, ngược lại ngủ một mình lại khó ngủ.

“Không phải, ngày hôm qua tôi về nhà chú.”

Giai Giai giật mình. Chị hai không phải người không có lý do gì lại về nhà mẹ đẻ. “Chị và luật sư Tống...”

“Chắc cũng gần kết thúc rồi.”

Khương Hiểu Nguyên thân nhiên nói, như vậy cũng tốt, tốc chiến tốc thắng (đánh nhanh thắng nhanh), mới phù hợp với tác phong của cô.

Giai Giai thở dài, không nói được lời bào an ủi. Từ khi Đồng Tú Thanh xuất hiện, lại làm cho hôn nhân của chị hai mới ba tháng đã xuất hiện khủng hoảng, mà quan hệ giữa bọn họ chưa bền vững đến mức có thể chống lại tình cù.

Chợt, điện thoại di động của Khương Hiểu Nguyên vang lên, cô xem số gọi đến, giật mình. Mẹ chồng?

Cô vội vàng nhận điện thoại. “Mẹ?”

“Hiếu Nguyên à!” Mẹ Tổng thờ dài. “Từ Ngôn nói nó làm con tức giận, cho nên con trở về nhà chứ sao?”

Khương Hiếu Nguyên nhú mày. Anh đi tố cáo? Rõ ràng là một người đàn ông lại để cho người lớn phải quan tâm đến chuyện gia đình mình? “Mẹ, không sao, con chỉ là đã lâu không nói chuyện tâm sự với thím, cho nên mới về nhà một đêm.”

“À? Không phải bởi vì cãi nhau với Từ Ngôn sao?”

Mẹ chồng, cha chồng cùng với người lớn ở Tổng gia đối xử với cô rất tốt, lời nói đối có thiện ý nếu có thể làm người lớn yên tâm, cô sẽ nói. “Mẹ, yên tâm, con và Từ Ngôn không có cãi nhau.”

“À, vậy thì tốt vậy thì tốt, bữa trưa về nhà ăn cơm nha!”

“À?” Khương Hiếu Nguyên xoa xoa thái dương, cơ bản quên mất hôm nay là ngày tu học hàng tháng của Tổng gia. “Àc, tốt, con biết...”

“Vậy buổi trưa gặp, con dâu ngoan, bái bai.”

Nói chuyện với mẹ chồng xong, Khương Hiếu Nguyên lắc đầu, buồn bã thờ dài. “Giai Giai, tôi quên hôm nay còn phải về nhà cha mẹ chồng ăn cơm.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Ngay cả Giai Giai cũng lo lắng thay cô.

“Quên đi, tự tôi gọi tắc xi trở về.” Xe công ty đang ở xưởng bảo trì, xe của Hiếu Nguyên đã đưa cho mấy người A Kiệt sử dụng.

Có Giai Giai với A Kiệt ở đây, cô có thể yên tâm đi về, nhưng quan trọng là Tổng Từ Ngôn, ngày hôm qua sau khi cãi nhau, cô còn chưa hết tức giận, cho nên không muốn gặp anh. Đối với cuộc hôn nhân này, cô vốn không còn hy vọng, hiện tại cô chính là chờ điện thoại Tổng Từ Ngôn gọi đến hẹn ngày đến tòa án gặp mặt, sau đó ký giấy ly hôn, chưa từng nghĩ đến những thứ khác.

Vừa mới nghĩ đến đây, tiếng chuông điện thoại vui nhộn lại vang lên lần nữa, lúc này Khương Hiếu Nguyên không nhìn số gọi tới mà trực tiếp nghe máy.

“Chúc bạn khỏe mạnh, tôi là Hiếu Nguyên.”

“Em ở đâu?”

Nghe được giọng nói của anh, sắc mặt cô trong nháy mắt tái xanh, không chính xác như vậy chứ? Cô có mua vé số cũng không được may mắn như vậy...

“Có chuyện gì?” Cô thận trọng hỏi.

“Mẹ không tìm em sao?”

Ba giây trước còn lo lắng việc ly hôn lúc này chợt biến mất, bị sự quan tâm của người lớn làm cho tán loạn quên hết tất cả! Lừa giận của Khương Hiếu Nguyên bốc cao. “Có, mẹ có gọi cho tôi, tôi không hiểu, anh có cần nói với mẹ chồng chuyện chúng ta cãi nhau không?”

“Mẹ gọi đến tìm em, anh mới nói em về nhà mẹ đẻ, đây là sự thật.” Tổng Từ Ngôn nở nụ cười kỳ quái. Đối với anh mà nói, đối mặt với người phụ nữ đang tức giận đơn giản hơn đối mặt với người phụ nữ cố ý trốn tránh.

“Anh có thể nói tôi về nhà thăm chú thím, lý do gì cũng được, không cần để mẹ anh hiểu lầm tôi chịu oan ức mới bỏ về nhà mẹ đẻ chứ?” Mặc dù đó là sự thật.

“Anh cần phải giúp em tìm lý do sao? Em về nhà mẹ đẻ thậm chí cũng không nói anh biết, không phải sao?” Trong giọng nói của Tổng Từ Ngôn lộ ra vẻ không vừa lòng.

Đúng vậy a, anh không cần làm vậy, Khương Hiếu Nguyên tức đến không nói được lời nào. “Quên đi, anh là luật sư lớn, tôi nói thế nào bằng anh được? Nếu không có chuyện gì, bây giờ tôi đang bận.”

“Em ở đâu?”

“Đang làm việc.”

“Ở chỗ nào?”

Khương Hiếu Nguyên một tay chống thắt lưng, giận đến nhe răng. “Anh quan tâm quá nhiều rồi đó, đại luật sư Tổng!”

“Anh đến chở em về nhà, hay là em muốn người lớn tiếp tục lo lắng chuyện của chúng ta?”

Tổng Từ Ngôn nói đúng chỗ quan trọng, nếu người lớn không thấy họ cùng nhau về nhà, sẽ không tin việc cô trở về nhà mẹ đẻ không liên quan đến hai người cãi nhau. “Anh đang dọa tôi?”

“Đúng.”

Cô là người con hiếu thảo, đại luật sư Tống chỉ cần mang người lớn ra, cô phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhưng cô nhanh nhẹn nhanh miệng như thế sao có thể chịu thua?

“Anh có thể hẹn học muội Tú Thanh a, người anh từng yêu, cha mẹ nhất định còn nhớ rõ.”

Tống Tử Ngôn im lặng không nói, Khương Hiểu Nguyên trút hết con giận, nói một cái địa chỉ, sau đó dứt khoát chấm dứt cuộc trò chuyện.

“Thế nào? Chị hai.”

Nhất thời nhanh nhẹn nhanh miệng, Khương Hiểu Nguyên lại cảm thấy hết sức cô đơn. “Luật sư Tống muốn đến đón tôi về nhà cha mẹ chồng, bọn họ đối với tôi rất tốt, trở về thăm bọn họ cũng là việc nên làm.”

Giai Giai nghe ra trong giọng nói cô có sự xót xa, trái tim lương thiện không khỏi có chút chua xót. Nếu nói đây chính là hôn nhân, vậy mấy câu chuyện mãi mãi vui vẻ hạnh phúc cũng chỉ là chuyện xưa dùng để gạt người khác? Cho dù có thể là vợ chồng cả đời, xem như là sau khi cưới mới vun đắp tình cảm, cũng khát khao mong đợi tương lai cả hai, cho dù bản thân hạnh phúc, cũng chỉ mong có được cuộc sống yên bình sau khi cưới, ai có thể hiểu được, chỉ vì một người đã từng yêu, lại làm xáo trộn tất cả...

Luật sư Tống đối với Đồng Tú Thanh vừa yêu vừa luyến tiếc, vậy đối với chị hai thì sao? Chẳng lẽ không có một chút tình cảm sao?

Khương Hiểu Nguyên sau khi dọn đồ công việc, mua lễ vật cho người lớn xong, đeo cặp kính mát lớn, đứng trước giáo đường chờ Tống Tử Ngôn đến đón cô.

BMW 743 màu đen từ làn xe chạy tới, vừng vàng dừng lại trước giáo đường.

Cô bình tĩnh lên xe, hai người đều mang mắt kính, ai cũng không nhìn được vẻ mặt của người kia.

Khương Hiểu Nguyên trước tiên xoay người đặt túi giấy ở ghế sau, sau đó ngồi thẳng, buộc dây an toàn.

Chẳng qua là động tác gần nhau trong chốc lát, nhưng mùi nước hoa thanh nhã trên người cô, lại làm cho Tống Tử Ngôn cảm thấy phải lấy hết bình tĩnh như đứng trước tòa án mới kiểm chế được dục vọng của bản thân.

“Mua cái gì?” Anh lái xe chạy vào làn đường, bàn tay nắm chặt tay lái.

“Nhân sâm bồi bổ thân thể.”

“Chu đáo như vậy, khó trách người lớn trong nhà đều thích em.”

Cô không nói lời nào.

“Ngày hôm qua bỏ nhà đi vui vẻ không?”

“Cũng không tệ lắm, giống như trở lại lúc còn độc thân.”

“Em mong muốn cuộc sống độc thân?”

“Cuộc sống luôn có chút gì đó để nhớ lại.”

“Kết hôn, tất nhiên sẽ không còn tự do như khi độc thân.” Anh ám chỉ việc sau khi cưới có trách nhiệm phải báo cáo hành tung.

Thông minh như cô tất nhiên nghe liền hiểu. “Mình đã không muốn, đừng buộc người khác thực hiện, mình làm không được thì trăm nghìn lần cũng đừng yêu cầu người khác làm. Và lại, nếu gặp phải người không thuộc về mình, chỉ cần ly hôn, tự nhiên sẽ trở lại cuộc sống độc thân, cũng lập tức có thể tự do.”

“Em muốn ly hôn sao?”

Hai tay của cô đặt trên đùi nắm thật chặt, kính mát lớn che đi đôi mắt ửng hồng của cô.

“Tùy anh.”

“Tiếc là bây giờ anh chưa muốn.”

Cô hướng ánh mắt ra ngoài cửa xe. “Tùy.”

Điện thoại di động chợt reo lên, điện thoại đặt trước hộp số, màn hình hiện lên số của Đồng Tú Thanh.

Thật là như hình với bóng. Khương Hiểu Nguyên cười lạnh.

Tổng Tử Ngôn đeo tai nghe. “Tú Thanh.”

“Tú Ngôn, hôm nay cùng ăn cơm Trung Quốc được không?”

“Anh cùng Hiểu Nguyên trở về nhà mẹ ăn cơm, đây là ngày cố định gia đình tụ họp.”

“Anh đang lái xe, cô ấy có ở bên cạnh anh không?”

“Đúng.”

“Vậy anh sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng với cô sao?”

“Nói gì?”

“Chuyện ly hôn.”

Tổng Tử Ngôn nhú chặt chân mày. “Tú Thanh, anh chưa từng nói như vậy.”

“Không cần phải nói, nhưng mà không phải nên làm như vậy sao?”

Tổng Tử Ngôn nhìn bà xã bên cạnh vẻ mặt xa cách. “Tú Thanh, chúng ta bàn lại sau.”

Anh dặn dò mấy câu, sau đó kết thúc cuộc gọi.

Khương Hiểu Nguyên im lặng, cảm giác giống như mình là kỳ đà cản trở hai người yêu nhau.

“Lần sau nếu hai người nói chuyện yêu đương, tôi có thể xuống xe tránh đi.”

Anh lạnh lùng trả lời: “Em thật hào phóng.”

Xe tăng tốc chạy trên làn đường đông nghịt, đâm vào điểm yếu của đại luật sư, anh tất nhiên không vui, tất cả thể hiện thành tốc độ xe.

Khương Hiểu Nguyên cũng không quá sợ hãi, mặc kệ anh tăng tốc, dù sao luật sư cũng nhiều tiền, thêm mấy giấy phạt chạy quá tốc độ thì có là gì?

Nhà chính của Tổng gia ở Thiên Mẫu, cha Tổng lúc còn trẻ làm xuất nhập khẩu, nhanh chóng tích lũy của cải, sau đó, mua rất nhiều đất đai, là người giàu có ở Thiên Mẫu. Nhà chính là một biệt thự, có sân rộng và hồ bơi.

Tổng Tử Ngôn lái xe vào trước nhà, đúng lúc em trai Tổng Tử Ngôn đã đậu xe xong.

Tổng Tử Càn cũng giống như anh cả, cao lớn đẹp trai, thêm cả nụ cười thân thiện. Anh là nhà thiết kế nội thất, là nghệ sĩ đầy nhiệt huyết và lãng mạn.

“Chị dâu!”

Từ Càn ôm lấy Khương Hiểu Nguyên mới vừa xuống xe, còn khoa trương ôm cô xoay một vòng, làm Khương Hiểu Nguyên sợ hãi kêu lên.

“Đã lâu không gặp, chị dâu có nhớ em không?” Anh đi Nhật bán công tác hai tháng.

Khương Hiểu Nguyên cũng bị nhiễm sự nhiệt tình từ anh, cười rất vui vẻ. “Đương nhiên là nhớ, mỗi ngày đi làm đầu tiên sẽ nhớ đến em.” Sau khi cô kết hôn, “Hoa Dạng” được tu sửa lại, Từ Càn phụ trách thiết kế, quản lý, sau khi hoàn thành kết quả hoàn toàn hợp ý mọi người ở “Hoa Dạng”, Giai Giai, A Kiệt cảm động đến muốn rơi nước mắt.

“Chị dâu, khi em đi Nhật Bản, tìm được trong nhà sách có mấy quyển về tổ chức lễ cưới, em mua hết về cho chị, cho dù phong cách nào, em chỉ thấy phong cách của chị dâu là lãng mạn nhất, xinh đẹp nhất!”

Như là đứa nhỏ ra sức thể hiện nhiệt tình của mình, hoàn toàn không phát hiện người đứng sau lưng chị dâu, sắc mặt anh cả khó coi như đập phải phân chó.

Chị hai Từ Mạnh nhìn thấy, cô một tay túm lấy anh, Từ Càn oa oa hô to. “Chị?”

Từ Mạnh chỉ vào anh cả. “Em không muốn sống nữa sao? Chị dâu vừa vào cửa em liền ôm người không thả, em xem anh cả là người tàng hình sao?”

“Này này này, em là em trai đáng yêu nhất, anh cả sẽ không để ý a!”

Tốt nhất là không có, Từ Càn đúng là đứa nhỏ đơn giản ngốc nghếch, cho dù anh cả mang mắt kính, cũng nên cảm nhận được ánh mắt sắc nhọn thù địch, hơn nữa người đàn ông nào lại rộng rãi đến nỗi không thèm để ý bà xã mình bị người khác ôm bậy ôm bạ a?

Từ Càn ngây ngốc hỏi: “Anh cả, anh để ý không?”

Tổng Tử Ngôn khước miệng khẽ nhếch, tiến lên phía trước, ôm lấy thắt lưng Khương Hiểu Nguyên, thể hiện quyền sở hữu của mình. “Anh sẽ.”

Sau đó, anh mang theo bà xã vào nhà.

Từ Mãnh vỗ mạnh bả vai em trai. “Từ Cẩn, cái gì gọi là khí thế? Đó mới gọi là khí thế! Cái gì gọi là khí chất? Đó mới là khí chất! Em đã hiểu chưa!”

Lòng Khương Hiểu Nguyên đã sớm chết, chỉ cảm thấy thái độ của anh rất vô lý, “Ghen?” Cô cười lạnh, lại nói tiếp: “Đương nhiên là không thể nào, nhưng mà, anh thật giỏi làm trò.”

Tổng Tử Ngôn ôm chặt eo của cô, nhìn phía trước, giọng điệu không hồn không giận, làm cho bước chân Khương Hiểu Nguyên hơi lảo đảo, sợ đến mồ hôi lạnh toàn thân..

“Không sai, là anh đang ghen.”

A, Khương Hiểu Nguyên kinh ngạc, bước trật một nhịp, hai chân va vào nhau, thiếu chút nữa ngã nhào. May là Tổng Tử Ngôn ôm eo cô, nếu không cô đã ngã như chó ăn phân.

Tổng Tử Ngôn nhẹ nhàng nói: “Kết hôn hơn ba tháng, em không biết anh là người dễ giận?”

Cô hít sâu, ổn định thân thể. “Chuyện của anh tôi từ trước đến nay vẫn luôn xa lạ, nhưng suy nghĩ của anh tôi có thể hiểu được, nhiều người đàn ông cũng như vậy, mình không cần, nhưng cũng không muốn người khác động tay động chân.”

Anh bình tĩnh nhìn cô. “Anh không phải không cần em.”

Khương Hiểu Nguyên cúi đầu, nước đọng ở viền mắt. “Tùy anh.”

Mẹ Tổng vui vẻ đi về phía bọn họ. “Hiểu Nguyên a, con dâu bảo bối của mẹ!”

Bà thân mật ôm lấy con dâu. “Con làm mẹ lo lắng muốn chết, tương đại luật sư nhà ta dám bắt nạt con!”

“Mẹ...”

“Ai nha nha,” Mẹ Tổng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hốc hác tái nhợt của con dâu. “Hôm qua mất ngủ sao? Nhìn đáng vẻ con mệt như vậy, thật làm mẹ buồn tiếc, hay là hôm nay về nhà với Từ Ngôn đi? Chăm sóc vợ thật tốt chính là trách nhiệm của người chồng.”

Khương Hiểu Nguyên sùng sốt, đề tài cũng đổi quá nhanh a? “Mẹ, con muốn ở nhà chú thím thêm mấy ngày.”

“Ồ thêm mấy ngày á... Mới kết hôn, như vậy được không? Ba mẹ còn chờ ôm cháu đây!”

Khương Hiểu Nguyên nhướn mày, biết mình ra tay không đúng chỗ. Nếu người đàn ông này để mình trước mặt mẹ chồng hao tâm tổn trí (tốn công sức) giải thích, cô cũng muốn để anh nếm thử cảm giác này!

Cô tháo kính râm, vẻ mặt tủi thân, đôi mắt ngập hơi nước rất có sức thuyết phục. “Mẹ, Từ Ngôn nói kế hoạch cuộc sống của anh ấy không có ý định có con sớm như vậy.”

Mẹ Tổng không tin tròng mắt nhìn con mình. “Từ Ngôn a, cái gì gọi là kế hoạch cuộc sống, con có cùng cả nhà bàn bạc không?”

Tổng Tử Ngôn cười. Dễ nhận thấy bà xã của anh quyết định cùng anh tranh hơn thua. Cô muốn mượn tay người lớn chinh anh, anh cũng không ngại cùng cô đấu một chút. “Mẹ, kế hoạch lúc nào cũng có thể sửa.”

“Sửa cái gì a... Không biết Hiểu Nguyên phải về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày...”

Khương Hiểu Nguyên không thích cảm giác thua trận, cô cố ý thân thiết an ủi mẹ chồng, còn làm trò thờ dài.

“Mẹ, không quan trọng, dù sao công việc của Từ Ngôn cũng bận rộn, thường xuyên đi sớm, cũng thường xuyên về muộn, nếu như bây giờ sinh bảo bảo (em bé), nói không chừng bảo bảo cũng không nhớ người ba ba ngày ngày đi sớm về trễ hình dáng như thế nào...”

Đây chính là phụ nữ tàn nhẫn tính nết cũ, đàn ông theo không kịp a!

“Con trai, con bận rộn cái gì? Tại sao ngày nào cũng làm thêm giờ? Xã hội có loạn như vậy sao? Khiến cho luật sư làm giấy tờ cũng không hết?”

“Vội vàng cùng người yêu cũ ôn chuyện.” Nhưng những lời này, Khương Hiểu Nguyên sẽ không nói ra tránh làm mọi người mất vui.

Tổng Tử Ngôn chỉ luôn cười, thường thức bà xã đánh trả. Anh không giải thích, chẳng qua là tháo mắt kính xuống, nhận lời khiêu khích của bà xã.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con hôm nay sẽ đón Hiểu Nguyên về nhà.”

Khương Hiểu Nguyên nhìn anh chằm chằm. “Tôi không muốn về, tôi còn rất nhiều chuyện chưa nói với thím!”

Tổng Từ Ngôn treo lên nụ cười thân thiện, học theo cô cố ý làm ra vẻ. “Chẳng phải bà xã thích về nhà mẹ đẻ để kể tội ông xã sao, kể chuyện bản thân chịu nhiều uất ức?”

Mẹ Tổng kinh ngạc. “Có thật không? Hiểu Nguyên, con cảm thấy uất ức sao?”

Chiều mượn đao giết người này thật cao minh, cô mượn mẹ thổ lộ bất mãn của mình. Không ngờ lại bị anh quay ngược lại đâm mình một nhát!

Khương Hiểu Nguyên vội vàng trấn an mẹ chồng. “Mẹ, không có chuyện đó, chẳng qua con với Từ Ngôn đang nói đùa thôi, không có chuyện gì.”

Mẹ Tổng thở dài nhẹ nhõm, bà chờ thật lâu mới chờ được con trai cưới vợ, người con dâu mới này rất ôn hòa rất sẵn sàng, bà cũng không muốn chúng bất hòa, vậy ước muốn ôm cháu của bà làm sao thực hiện a? “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, các con cũng đã kết hôn, còn nghịch ngợm như vậy, thật là... Mọi người đi ăn cơm thôi.” Đoàn người đi vào trong phòng, bữa ăn rất hòa hợp. Cô cố ý chọn chỗ ngồi bên cạnh mẹ chồng, cùng người lớn thoải mái nói chuyện vui vẻ, đem người đàn ông khiến cô khó chịu vứt ra một bên.

Nhưng bữa ăn mới được một nửa, đột nhiên có khách tới chơi, người giúp việc Tổng gia dẫn khách vào, chỉ có Khương Hiểu Nguyên hoàn toàn không bắt ngờ.

Đồng Tú Thanh.

Cái này không chỉ là như hình với bóng, gọi là âm hồn bất tán cũng không quá!

“Bác trai, bác gái, đã lâu không gặp, con là Tú Thanh, mọi người còn nhớ con không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Đồng Tú Thanh tóc dài xõa xuống, mặc váy trắng, khuôn mặt trang điểm thanh nhã, nhìn rất trong sáng, giống như tiên nữ trên trời tao nhã yên tĩnh.

Nhưng trong mắt mọi người Tổng gia, cô ta chính là ma quỷ âm hồn bất tán.

Năm đó, cô ta bỏ rơi anh cả đi Mỹ lập gia đình, cũng chính lúc đó nhân duyên giữa Đồng Tú Thanh và anh cả coi như chấm dứt, sau nhiều năm như vậy, cô ta tuyệt đối không có tư cách sau khi anh cả cưới chị dâu, giống như ma quỷ xuất hiện dọa người!

Không khí thật kỳ quái, Đồng Tú Thanh tự kéo ghế ngồi bên cạnh anh cả, vừa gấp thức ăn, vừa đưa khăn giấy, chăm sóc ân cần hơn cả người vợ chính thức.

Bề ngoài tất cả mọi người đều im lặng, người lớn Tổng gia thái độ đúng mực có thể không nổi giận, cố gắng dùng lễ nghi chiêu đãi khách để đối xử với người mới tới, nhưng những người trẻ tuổi thì không như vậy, Tổng Từ Mãnh không khách khí phát hỏa.

“Chúng tôi có mời cô sao? Đồng tiểu thư? Hôm nay gia đình chúng tôi tụ họp, không hoan nghênh người ngoài tham gia.”

Đồng Tú Thanh dịu dàng cười. “Nếu giả sử không lâu nữa tôi không còn là người ngoài.”

Mọi người nhin không được kêu lên.

Chỉ có Khương Hiểu Nguyên vẫn giữ im lặng như cũ, chẳng qua là trên khuôn mặt bình tĩnh, cũng không che dấu được đau lòng.

Tổng Từ Ngôn chăm chú theo dõi phản ứng của cô. Tú Thanh muốn kích thích anh phải đối mặt vấn đề, nhưng cô ta không lường trước được, sau khi cô tự tin tuyên bố, anh không nói chuyện ly hôn như cô ta dự tính, anh để ý chính là ánh mắt tổn thương của bà xã.

Trong đầu anh đáp án từ từ hiện ra, càng ngày càng rõ ràng, đúng là do biểu hiện của anh, anh đã làm Tú Thanh hiểu lầm, hôm nay mọi hành động của cô ta tất cả đều do anh gây nên, nhất định phải do anh giải quyết.

Tổng Từ Mãnh không kiềm chế được giận dữ, đứng lên, dùng tay vỗ mạnh lên mặt bàn. “Cô bị thần kinh à! Chưa từng thấy người thứ ba nào có thể lớn lối như cô vậy!”

Đồng Tú Thanh nhìn Tổng Từ Ngôn, ánh mắt là tình cảm nồng nàn chân thành. “Tôi không phải là người thứ ba, cô ta mới là người thứ ba, tôi và Từ Ngôn vẫn luôn yêu nhau, cô ta nên tác thành cho chúng tôi.”

Khương Hiểu Nguyên cúi đầu không nói lời nào, hai tay trên đầu gối nắm chặt.

Tổng Từ Mạnh muốn bùng nổ. “Chị dâu tôi sao có thể là người thứ ba? Bọn họ đã kết hôn, có phải cô muốn nhìn thấy chứng nhận kết hôn của bọn họ thì mới thừa nhận mình là người thứ ba!”

“Kết hôn cũng có thể ly hôn.”

Tổng Từ Ngôn đẩy tay Đồng Tú Thanh ra. “Đủ rồi.”

“Anh nhất định phải lựa chọn, Từ Ngôn.”

Tổng Từ Ngôn bình tĩnh nói: “Anh đồng ý chăm sóc em bởi em là học muội của anh, ngoài ra không có cái gì khác.”

Đồng Tú Thanh sửng sốt không thể cử động. “Chỉ vì em là học muội của anh?”

“Đúng vậy.” Tổng Từ Ngôn nói rõ ràng từng chữ.

Đồng Tú Thanh đứng dậy, vẫn xinh đẹp dịu dàng như cũ. “Em đi trước, bác trai, bác gái, tạm biệt. Từ Ngôn, em ở nhà chờ anh.”

Cô nhẹ nhàng đi tới, rồi lại nhẹ nhàng rời đi.

Tổng Từ Cần tròn mắt há mồm. “Anh cả, anh tại sao lại ở chung một chỗ với cô ta? Cô ta không phải đã kết hôn ở Mỹ sao?”

Tổng Từ Ngôn nói một câu. “Ăn cơm.”

Cho dù Từ Mạnh và Từ Cần có tức giận như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể theo lệnh anh cả im miệng.

Hiếu Nguyên từ đầu đến cuối không nói một câu, không nhìn con trai một cái, điều này làm cho mẹ Tổng càng thêm lo lắng. Xem ra chuyện Hiếu Nguyên về nhà mẹ đẻ chắc chắn có liên quan đến Đồng tiểu thư.

Ai, chuyện gì xảy ra đây? Chẳng lẽ con trai đối với cô ta nhớ mãi không quên?

“Hiếu Nguyên, tôi nay ở lại đây đi, sáng sớm ngày mai theo ba mẹ đi leo núi.” Gõ chuông cần người buộc chuông, con trai và vợ không gặp mặt nhau thì không thể nào giải quyết vấn đề, bà phải tạo cơ hội cho bọn họ ở chung, bởi vì bà rất rõ ràng, chỉ cần đi khỏi nhà chính, hai người nhất định mỗi người một hướng.

“Mẹ...” Khương Hiếu Nguyên theo trực giác muốn từ chối.

Cha Tổng lập tức nói giúp. “Bà nội ngày mai sẽ từ Nhật Bản trở về, bà rất nhớ con, con ở nhà đón bà trở về, bà nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Nếu là yêu cầu của người lớn, Khương Hiếu Nguyên cũng chỉ có thể đồng ý ở lại. Cô hiểu dụng ý của bọn họ, hay là cô thử đổi góc độ suy xét vấn đề, bản thân làm đà điều, về nhà mẹ đẻ tránh mặt cũng không thể giải quyết vấn đề, dù thế nào cô cũng nên tìm Tổng Từ Ngôn nói chuyện rõ ràng một chút?

Cô ở lại nhà chính, Tổng Từ Ngôn cũng không rời đi, buổi chiều cô theo mẹ chồng đến lớp học trồng cây, Tổng Từ Ngôn chủ động xin làm tài xế, còn mang theo còn mang theo máy tính, vừa làm đơn kiện, vừa, chờ các cô tan lớp cùng nhau về nhà.

Mẹ chồng đối với biểu hiện của con trai cười cười, Khương Hiếu Nguyên lại không nghĩ như vậy. Cô tin tưởng anh vô có lấy lòng, nhất định là có mục đích, Tổng Từ Ngôn đột nhiên biến thành người chồng tiêu chuẩn, nhất định là có vấn đề!

“Anh không đi cửa bắc?” Nhân lúc mẹ chồng cùng bạn bè nói chuyện, Khương Hiếu Nguyên tìm chồng mình, dự tính nói rõ ràng.

“Anh không cần phải đi cửa Bắc.” Tổng Từ Ngôn không dừng công việc đang làm.

Cô biết lúc anh và cô ở cùng một chỗ, có thể phân tâm cùng lúc làm nhiều việc. “Chúng ta không cần lừa gạt nhau được không? Tôi biết anh muốn đi tìm cô ta, không sao đâu, anh có thể đi, thật, anh không cần ở lại, tôi cùng mẹ có thể bắt taxi về nhà, cũng sẽ giúp anh tìm lý do, nói là tăng ca, anh cảm thấy như thế nào?”

“Em hy vọng anh đi cửa Bắc?”

Cô nhún vai. “Không phải tôi hi vọng hay không hy vọng, người đang đắm chìm trong tình yêu không phải là không thể tách ra được dù chỉ một giây sao?”

“Em thật hào phóng, rất muốn tặng anh đi sao?”

Khương Hiếu Nguyên cười nhạt. “Trái tim cũng không ở đây, lưu lại thân xác trống rỗng có ích gì?”

Tổng Từ Ngôn rút cuộc dừng công việc, anh lấy ra từ túi sơ mi một vật, tiếp theo cầm lấy tay cô, kiên quyết đeo nhẫn cưới vào ngón tay cô.

“Em quên đeo nhẫn cưới.”

Cô thật sự quên mất, từ sau đêm đó, cô không còn đeo nhẫn cưới...

Không, không nên như vậy, cô thử rút ra, cô không muốn bị dụ dỗ trong chốc lát của anh mê hoặc, cô không phải đã quyết định phải rời khỏi anh sao? Cô không thể có chút chờ mong nữa...

Tổng Từ Ngôn nheo mắt, không vui nhìn cô phản kháng. “Nếu như em đem nó tháo xuống, anh sẽ mua chín chiếc nhẫn cưới giống như vậy đeo vào mười ngón tay của em.”

Anh là Tổng Từ Ngôn, cô biết anh nói được là làm được, nhưng cô rất tức giận, anh tại sao muốn cho cô mong đợi, hy vọng?

“Anh làm vậy có ý gì?”

Tổng Từ Ngôn đưa ra tay trái, ngón tay anh đeo một chiếc nhẫn cưới khác. Trừ khi tắm và đi ngủ, anh không bao giờ tháo nhẫn cưới xuống. “Hiểu Nguyên, anh không muốn buông tay cuộc hôn nhân của chúng ta.” Đây chính là đáp án của anh, cho dù lúc trẻ yêu say đắm như thế nào, nhưng anh đã cảm nhận được, cuộc sống hôn nhân yên ổn bình dị anh muốn, cô là bà xã của anh, anh có trách nhiệm với cô.

“Anh không phải không cần tôi sao?” Cô nói, không muốn mình trở thành người phụ nữ ghen tuông, không chế sự đau thương trong lời nói.

Tổng Từ Ngôn đưa tay cô lên môi, nhẹ nhàng in lên nhẫn cưới một nụ hôn. “Anh muốn cho cả hai một cơ hội.”

Anh lựa chọn gia đình, chỉ coi Tú Thanh như học muội mà quan tâm. Sau khi suy nghĩ này sáng tỏ rõ ràng, anh cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

“Đừng đùa giỡn tôi...” Cô rung rung nước mắt, vừa khóc vừa cười.

Anh lau đi nước mắt trên gò má của cô. “Anh không có đùa em.”

“Rất tốt, nói không chừng hai ngày nữa anh không chịu được lại đi cửa Bắc tìm cô ấy...” Phụ nữ chính là dễ dàng dụ dỗ như vậy, anh chọn cô, uất ức trước đó liền tan thành mây khói. Dĩ nhiên trong lòng không có vương mắc là gạt người, nhưng, cuối cùng tất cả sẽ hồi phục như cũ.

“Anh sẽ đi tìm cô ấy, cô ấy là học muội của anh, anh đã đồng ý chăm sóc cô ấy, nhưng mà chỉ có như vậy thôi. Em là vợ của anh, là trách nhiệm cả đời của anh, so với Tú Thanh, em là người quan trọng hơn.”

Cho nên?

Khương Hiểu Nguyên vui đầu vào ngực ông xã, vừa khóc vừa cười.

Bên cạnh mẹ Tổng cảm động rơi nước mắt. Đây gọi là sau cơn mưa trời lại sáng sao?

Thật tốt quá! Thật tốt quá!

Lúc rời lớp học trồng cây về nhà chính, vừa đúng thời gian bữa tối, mọi người đều vào ăn cơm, chẳng qua mọi người phát hiện không khí có chút gì đó khác trước, chị dâu không còn ngồi giữa mấy người lớn, mà, thoải mái ngồi bên cạnh anh cả, mặc dù buổi trưa cái cô Đồng Tú Thanh ghé thăm kia có tới, nhưng nhàn nhạt ngọt ngào thật sự làm cho mọi người say mê.

“Đã hòa thuận rồi sao?” Từ Cần hỏi.

Từ Mạnh cũng rất vui vẻ. “Em đã nói rồi, làm sao có thể để người thân kinh vậy tùy tiện làm hỏng tình cảm giữa anh cả với chị dâu.”

Trên bàn ăn tiếng cười không ngừng, tất cả mọi người đều rất vui vẻ. Sau khi ăn xong, bởi vì chờ ngày mai đón bà nội về nhà, cho nên mọi người đều ở lại nhà chính, dự định ngày mai ra sân bay đón bà nội.

Tổng Từ Ngôn và Khương Hiểu Nguyên ngồi trong đình ngắm sao, mọi người nhanh chóng tránh đi, không ai muốn trở thành kỳ đà cản mũi phá hỏng không khí lãng mạn dưới trăng này.

“Con trai, ba mẹ đi ngủ trước, đừng chỉ biết ngắm sao, đừng quên làm chuyện quan trọng đó!”

Mẹ chồng ám chỉ rất rõ ràng, khuôn mặt Khương Hiểu Nguyên toàn bộ ửng hồng.

Trong vườn chỉ còn hai người họ ngồi ngắm sao, cô đột nhiên có chút khản trương...

“Hỏi em một vấn đề.”

“A?” Cô sững sờ, lúc này không phải nên nói lời ngon tiếng ngọt sao?

“Giả thiết tàu điện ngầm từ trạm xe Đài Bắc chạy đến trạm Đạm Thủy là 40 phút, một con sói ăn một con dê thì chỉ mất 5 phút, hiện tại lên đường từ trạm xe Đài Bắc, trên đoàn tàu điện ngầm có một con sói và mười con dê, xin hỏi, theo số liệu kể trên, khi đoàn tàu điện ngầm đến trạm Đạm Thủy thì còn lại mấy con dê?”

Khương Hiểu Nguyên nhíu mày. “Anh đang đùa với em sao?”

“Đây cũng không phải bài toán khó a.”

Cô thờ phỉ phỉ tròng anh. “Đây vốn không phải một bài toán.”

“Vậy thì sao?”

“Trên xe không được ăn anh không biết sao?” Tống Tử Ngôn cười to.

Cô ngăn người, chưa bao giờ thấy anh cười vui vẻ như vậy, cũng không tự giác cười theo. “Rất vui phải không?” Anh đem cô ôm vào ngực, môi nóng rực che lại môi cô.

Ông trời, thì ra đó là cách anh nói lời ngon ngọt a...

Anh hỏi bên môi cô: “Tôi qua có nhớ anh không?”

Cô gật đầu, thân nhiên thừa nhận mình nhớ anh.

Anh đứng lên, dắt tay cô rời khỏi vườn hoa, xuyên qua đại sảnh. Phòng của anh ở lầu hai.

Một phòng trần ngập bóng tối, ánh trăng xuyên qua cửa sổ sắt đất là nguồn sáng duy nhất trong phòng.

Trong bóng tối, hơi thở ấm áp của người đàn ông phả vào mặt, anh cúi đầu hôn cô, lưỡi quen thuộc truy đuổi lẫn nhau.

“Anh muốn em.” Anh nói.

Anh hôn cô, Khương Hiểu Nguyên không hề kháng cự lại dục vọng của mình, mãnh liệt đáp lại, hai người vội vã thoát quần áo của đối phương, song song ngã trên giường lớn.

“Lần đầu tiên chúng ta làm ở đây...”

“Tin anh, tuyệt đối giống với ở nhà.”

Khương Hiểu Nguyên tin tưởng anh. Anh hôn cô, cô cảm giác được nụ hôn của anh một đường từ cổ đi xuống, quanh co lưu lại dấu vết ướt át...

Cô ngửa đầu, cầm cánh tay anh, khuôn mặt đỏ bừng, âm thanh khàn khàn. “Nhưng mà, ở đây không có đồ bảo hộ, hôm nay vừa đúng thời kỳ nguy hiểm...”

“Không sao.”

Anh cúi đầu hôn mút đôi môi cô, bàn tay thô ráp tự do vuốt ve cô, cô không kiềm chế được giãy giụa thất lưng mãnh mãnh, đụng chạm anh.

“Em muốn...” Cô gọi cảm thờ gấp.

Anh nhìn cô hấp dẫn đang đưa, tròng mắt đen trước giờ luôn lạnh lùng khê rung động chân thành ấm áp, anh cong người thẳng lưng, đem chính mình đưa vào cơ thể cô.

“Ông xã...”

Cô thỏa mãn than thở. Chưa lần nào, nội tâm cô khao khát như thế, cô muốn người đàn ông này, người đàn ông chỉ thuộc về cô, anh lạnh lùng, còn để cho người yêu cũ chọc cô tức giận, nhưng cô yêu anh, thói quen có anh trong cuộc sống; trong lòng cũng có anh, anh là chồng cô, là người đàn ông của cô...

Cô ôm lấy anh, động tác phối hợp với anh, chủ động hôn anh, hai người môi lưỡi quấn quít, mang cho nhau cảm giác vui thích, cô ngửa đầu, bắt lực rên rỉ.

“Yêu anh không?”

Lúc cao trào, anh cố ý muốn đáp án từ cô.

Cô nắm lấy cánh tay anh, thân thể căng cứng, nói lên lời tỏ tình chân thành. “Em yêu anh... Em yêu anh...”

Anh cười hài lòng, đem hai người đến cực hạn khoái hoạt.

Kết hôn gần năm tháng, đây là thời điểm cô cảm thấy hạnh phúc nhất, mặc dù ở nhà ông xã đôi khi vẫn lạnh lạnh lùng lùng, nhưng ánh mắt nhìn cô một chút cũng không lạnh, quả thật là đây lửa nhiệt tình.

A.

“Cười cái gì?”

Cô tưởng anh vừa ăn sáng vừa xem báo, không chú ý cô len lén đắc ý.

“Không có gì, nghĩ đến chuyện vui về thì cười a.” Cho dù thế nào cô cũng sẽ không thừa nhận vì nghĩ đến anh nên mới cười.

“Nghĩ đến anh liền cười sao?”

Chẳng qua là người đàn ông này rất khôn khéo, vừa nhìn liền biết suy nghĩ của cô.

Cô khịt khịt mũi coi thường. “Hừ, ai nghĩ tới anh a? Thật là tự kỷ...A!”

Cô thét chói tai, sét đánh không kịp bưng tai bị anh ôm vào ngực, ôm ngồi trên đùi anh, cô tròn tròn mắt nhìn anh

“Muốn anh sao?” Anh không thích cảm giác bị người khác từ chối.

Cô hất cằm. “Không nói cho anh.” Cô trả lời kiên quyết, bày ra bộ dáng không biết chột sống.

Tổng Tử Ngôn xấu xa nâng khóe miệng. “Phải không?”

Anh đột nhiên cúi xuống che lại môi cô, trực tiếp cạy mở hàm răng đang đóng chặt của cô nhanh chóng tiến quân, cả người cô bị đè trong ngực anh, hai tay bị chế trụ không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể mặc anh muốn làm gì thì làm.

Một lúc lâu, anh buông môi cô ra. Cô mềm mại thờ hồn hên, anh hỏi lại: “Muốn anh sao?”

Khương Hiểu Nguyên hơi thở nóng rực, anh thật quá đáng! “Không nói cho anh...”

Sau đó, môi lại bị ngăn lại.

Cô ô ô giãy giụa, làm sao cũng không đánh lại anh, cô cảm giác áo sơ mi bị kéo ra ngoài váy, cô cảm giác anh đang cởi nút áo cô, cô cảm giác bàn tay anh tìm kiếm ngực cô...

Khương Hiểu Nguyên lập tức giơ cao tay đầu hàng. “Được rồi được rồi, em đang nghĩ đến anh, đang nghĩ đến anh đó!” Khuôn mặt cô ỉu xiu, không thể không cúi đầu trước thế lực tàn ác.

“Sớm nhận không phải tốt sao?” Anh nói, xoa xoa tóc cô như vật nuôi yêu thích.

Anh buông cô ra, Khương Hiểu Nguyên hai chân vừa chạm đất, lập tức tránh xa anh.

Cô thật muốn khóc. Anh thật xấu, cô nhớ tới ông xã hay để ý tiểu tam trước kia.

Tổng Tử Ngôn điều chỉnh cả vạt, trên môi là hương vị ngọt ngào của cô, tiếp tục đọc báo, chỉ có hán biết mình đang cười trộm. Nếu không phải sáng nay có phiên tòa, anh không ngại xin nghỉ nửa ngày chơi đùa với bà xã.

Khương Hiểu Nguyên thăm hại sửa lại quần áo bị rối loạn, son môi không có, kết quả của việc người đàn ông kia vừa rồi hôn mấy lần? “Sáng nay em còn một buổi lễ cần tới, anh còn đem son môi của em ăn sạch!”

Đầu sỏ gây tội cũng không có một chút hối hận, không lo lắng thương thức bữa sáng, chỉ thấy Hiểu Nguyên chạy trốn chết vào phòng sửa sang lại quần áo, trang điểm, mấy phút sau mới ra khỏi phòng.

Cô tức giận không nhỏ, giữ khoảng cách đề phòng anh.

“Sáng nay muốn đi chỗ nào?”

Cô nói một địa chỉ, sau đó sửa sang lại khăn lụa trên cổ. Hôm nay rất nóng, tại sao lại phải quấn khăn lụa?

Bởi vì có người trong lúc kích tình... để lại dấu hôn trên cổ cô, cô cũng không ngại người khác thấy, dù sao cái này cũng giống như dị ứng, chẳng qua quý ông đây không thích người khác thấy vết hôn sẽ tăng sự hấp dẫn của cô, cho nên hạ lệnh bắt cô mang khăn lụa.

“Anh đưa em tới đó.”

Tổng Tử Ngôn đứng dậy, bộ dạng được ăn no nê thật chọc người, cả người tỏa sáng tinh thần sáng sủa.

Xe của cô để ở “Hoa Dạng” trở thành xe công vụ, hiện tại đi làm đều có ông xã đưa đón, nếu như anh bận, cô có thể đón taxi tới văn phòng luật tìm anh, rồi cùng nhau về nhà ăn tối.

Ai, làm sao bây giờ? Cô cảm thấy thật hạnh phúc.

“Nghĩ gì đó?”

Cô xinh đẹp mỉm cười. “Nhớ anh a!”

Cô rất hài lòng. “Em không muốn phải trang điểm lại.”

Tổng Từ Ngôn cười nguy hiểm. “Vậy cũng có cách khác a.”

Anh đùa giỡn nút áo sơ mi cô quên cài, cô phản ứng không kịp thì anh đã kéo ra áo sơ mi, cúi đầu in lên ngực cô một vết hôn đỏ sẫm.

Khương Hiểu Nguyên hận chỉ muốn làm tóc an xù lên, nhưng cô không có gan, chỉ có thể để anh muốn gì làm đó để lại ký hiệu, ô...

Tổng Từ Ngôn giúp cô cài lại nút áo sơ mi, cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang thờ phỉ phò. “Tức giận?”

Cô bấu môi. “Không dám.”

“Đi thôi.”

Anh vươn tay, cô đem bàn tay nhỏ bé đặt vào lòng bàn tay anh, anh cầm thật chặt.

Khương Hiểu Nguyên ngọt ngào dựa vào người anh, cảm giác mình thật hạnh phúc.

Một ngày làm việc kết thúc, cô nhận được điện thoại của Tổng Từ Ngôn.

“Xong việc chưa?”

“Ừ, còn anh?”

“Còn chút việc nữa, hôm nay sau khi mở phiên tòa còn mấy vấn đề cần xử lý.”

“Ác, vậy em đi qua chỗ anh, muốn ăn cái gì?”

“Ăn em.”

Giọng anh tham lam khàn khàn nói, cố ý nói mấy lời rất buồn nôn rõ ràng. Ác, trời ạ,... Khuôn mặt Khương Hiểu Nguyên xuất hiện ráng hồng. “Không biết xấu hổ.”

“Anh thích ăn bà xã của anh, có gì không đúng?”

Cô cúi đầu, khoe miệng nhếch lên cười khế. “Được rồi, được rồi, em mua chút đồ ăn qua chỗ anh, có thể vừa làm vừa ăn.”

“Không cần gấp, đi từ từ, anh sẽ ở đây chờ em.”

“Ừ.”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Khương Hiểu Nguyên ôm điện thoại thỏa mãn thờ dài. Từ Ngôn có biết anh đã thay đổi hay không? Bọn họ nói chuyện rất cuộc cũng không chỉ “Ừ” nữa.

“Vui vẻ sao? Chị hai?” A Kiệt cười nhìn cô, cũng thấy vui vẻ thay chị hai.

“Vui vẻ.”

Anh vờ như thật sò sò thái dương. “Xem như chúng tôi cung cấp lương bảo bối cũng phát huy tác dụng.”

“Dạ dạ dạ, đúng là phát huy tác dụng!” Thật ra mấy cái đĩa phim kia, cô mới nhìn đã mặt đỏ tím đập, căn bản không có biện pháp nghiên cứu, mấy đĩa phim A (phim người lớn) vẫn còn giấu trong ngăn kéo bí mật ở nhà! Chẳng qua cô không muốn A Kiệt tổn thương.

“Hắc, chị hai muốn đi mua đồ ở đâu, em đưa chị đi?”

“Tiệm Tam Việt Tín.”

A Kiệt sau khi đưa cô đến bách hóa, bởi vì buổi tối phải học, cho nên đi trước. Khương Hiểu Nguyên đến phố ẩm thực mua com hộp kiểu Nhật đơn giản, ngay sau đó đón taxi đến văn phòng luật, mở điện thoại định gọi thì Tiểu Vương nhìn thấy cô, dùng sức phát tay chào.

Ngoài Tiểu Vương, những phụ tá khác trong phòng làm việc đã tan tầm, bây giờ là 8h30', đã qua giờ tan sở bình thường rất lâu.

Khương Hiểu Nguyên để ý Tổng Từ Ngôn không có trong phòng làm việc, đi xung quanh tìm người, lúc này Tiểu Vương vừa ngắt điện thoại.

“Phu nhân, công ty không có cà phê hạt, luật sư Tổng nói sau khi ăn tối chị thích uống cà phê, cho nên xuống lầu mua cà phê rồi. Phu nhân, luật sư Tổng thật thương chị!”

Khương Hiểu Nguyên hơi xấu hổ, không quen được người khác khen ngợi tình cảm vợ chồng bọn họ tốt. Cô lấy com hộp từ trong túi ra.

“Ách, Tiểu Vương, tôi mua com hộp Nhật Bản, cậu nghỉ ngơi ăn chút gì đi, tôi đến phòng làm việc của luật sư Tổng chờ anh ấy.”

“Được, cảm ơn phu nhân!”

Cô đi tới phòng làm việc của Tổng Từ Ngôn, đặt túi xách xuống, nhìn chung quanh. Văn phòng của Từ Ngôn rất có phong cách của Từ Cần, vừa nhìn là biết do cậu thiết kế, nhưng không điệu dàng như “Hoa Dạng”, văn phòng nhiều hơn mấy phần nam tính trầm ổn.

Cô đứng trước giá sách được sắp xếp ngăn nắp, thấy rất nhiều bộ sách liên quan đến pháp luật, nhưng suy nghĩ không nhận được rối loạn.

Đồng Tú Thanh giờ như thế nào? Ngày đó, tại Tổng gia, Đồng Tú Thanh đột nhiên xuất hiện rồi lại nhanh chóng rời đi, gần đây không có tin tức gì về cô ta, chỉ biết cô ta đã rời văn phòng luật, chuyển khỏi cửa bắc.

Những tin này là Từ Ngôn chủ động nói cho cô biết, về những tin tức khác, cô cũng không tiện hỏi tới. Tất nhiên cô rất tò mò Đồng Tú Thanh đang ở đâu? Có về Đài Trung hay không? Hay là, suy nghĩ của cô ta là gì?

Cô ta đối với Từ Ngôn kiên quyết như vậy, không thể nói đi liền đi.

Từ Ngôn nói Đồng Tú Thanh chỉ coi anh như cây gậy cứu mạng sau chuyện với Uông Dương, cô ta muốn trở lại những ngày vui vẻ trong quá khứ, cho nên hy vọng hai người có thể nói lại tình xưa, chẳng qua là, cô ta quên năm đó cô ta đã phản bội anh như thế nào, cô kiên quyết dứt khoát gả cho người khác, lại làm anh bị thương càng sâu?

Cô ta quên anh, lại muốn anh vẫn nhớ về những ngày tháng tốt đẹp với cô ta...

Dù cho vết thương có sâu như thế nào đi nữa, lâu ngày cũng sẽ khép lại, quên lãng.

Anh nói bây giờ đối với cô ta, anh chỉ đơn thuần là quan tâm, đây là tình cảm duy nhất còn sót lại, cho nên anh sẽ tiếp tục quan tâm cô ta.

Cô mặc dù có lo lắng có sợ hãi, nhưng cũng chỉ có thể tôn trọng quyết định của anh.

Cô vô thức dịch chuyển cuốn sách ở giữa, chợt thấy phía sau quyển sách đặt một khung ảnh, cô tò mò lấy ra, màu trên mặt trong nháy mắt rút sạch...

Đó là hai bức ảnh, trên ảnh đều có ngày tháng rõ ràng, một bức là rất nhiều năm trước, một bức khác là cách đây không lâu.

Hai bức ảnh có rất nhiều điểm chung, hôn môi, ôm nhau, góc chụp cũng giống nhau.

Đồng Tú Thanh trẻ tuổi trong sáng dựa sát vào ngực cậu thanh niên Tổng Từ Ngôn, giống như dựa vào cả thế giới, nền là sân trường đầy hoa đỗ quyên nở rộ thật đẹp thật lãng mạn, cô ta ngước đầu, dâng lên nụ hôn ngượng ngùng của thiếu nữ.

Một bức ảnh khác, Đồng Tú Thanh vẫn xinh đẹp như vậy dựa vào ngực Tổng Từ Ngôn có thêm phần tự tin, ổn trọng, nền là phòng ngủ, bọn họ ngồi trên chiếc giường trải ga màu trắng, cô ta ngước đầu, dâng lên nụ hôn dịu dàng.

Cô nhận ra quần áo trên người anh. Hôm đó, bọn họ ở siêu thị gặp được Đồng Tú Thanh, cô mời cô ta về nhà ăn trưa, cố ý cùng Từ Ngôn thể hiện thân mật, cuối cùng, Đồng Tú Thanh khóc chạy đi.

Tổng Từ Ngôn nói bởi vì cô cố ý khiêu khích, sau đó rời nhà đi.

Cũng chính hôm đó, cô quyết định rời khỏi người đàn ông này, chỉ cần anh yêu cầu ly hôn, cô cũng không có ý kiến...

Cho đến hôm sau, bọn họ trở về nhà chính hợp mặt, cô theo mẹ chồng đi học, anh đeo lại cho cô nhẫn cưới mà cô đã bỏ lại, sau đó cô cười, đắm chìm trong hạnh phúc của chính mình.

Nhưng khi cô đau lòng trở về nhà mẹ đẻ, bọn họ lại ôm nhau hôn nhau.

Ông trời... Cô tại sao lại thay đổi lựa chọn?

Cô cho rằng mình hạnh phúc, nhưng căn bản đó không phải là hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tổng Tử Ngôn trở lại văn phòng, tay bung hai ly cà phê nóng.

Tiểu Vương vừa ăn com hộp vừa nói: “Luật sư Tổng, phu nhân mới tới, chị ấy ở trong phòng làm việc chờ anh.”

“Đang ăn gì đó?”

“Phu nhân mang đến com hộp Nhật Bản, ăn rất ngon nha!”

Tổng Tử Ngôn gật đầu, còn nở nụ cười hiếm thấy làm cho Tiểu Vương cảm thấy vinh dự vô cùng. Gần đây luật sư Tổng và phu nhân tình cảm rất tốt, ở công ty nào cũng vậy, nếu ông chủ vui vẻ, nhân viên cũng vui vẻ theo.

Tổng Tử Ngôn bước chân nhẹ nhàng hớn hờ, có bà xã làm bạn, cho dù tăng ca cũng thấy thật hạnh phúc, tuyệt đối không có chút mệt mỏi.

Thì ra anh cũng sẽ có những suy nghĩ ghê tởm buồn nôn như vậy?

Hôm đó, Hiểu Nguyên nói...

“Có phải bên trong anh có giấu ngọn lửa nhiệt tình, lời ngon tiếng ngọt như hồ ly? Sau đó em không cẩn thận thả nó ra?”

“Tại sao nói anh là hồ ly?”

“Bởi vì anh giống như hồ ly a, giao hoạt...A, không có không có...”

Hiểu Nguyên nói anh như con hồ ly nhìn thấy trứng gà, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, mắt anh nóng rực như muốn đốt cháy mặt cô, muốn đem cô một ngụm nuốt vào bụng. “... Ông chủ, ăn em không ngon đâu, trên người không có mấy lạng thịt...”

“Làm sao em biết anh muốn ăn em? Rất thông minh nha...”

Bàn tay hần ôm trọn gò ngực đầy đặn thẳng đứng của cô, đôi khát hôn cô, sau đó là cả đêm lãng mạn nhiệt tình. Nếu thật sự nhiệt tình của anh bị mở ra, khắp thế giới chỉ có Khương Hiểu Nguyên mới tìm được, mở khóa được.

Đây chính là cuộc sống anh mong muốn, Hiểu Nguyên và anh đều chú tâm vào sự nghiệp, cùng chung ý tưởng, hai người đều nhất trí với suy nghĩ của nhau, cuộc sống hằng ngày của họ rất ảm ỉm, họ đều thích đọc sách, có thói quen thường xuyên đi bơi, cũng thích leo núi, chờ đến lúc “Hoa Dạng” không bận rộn nữa, bọn họ lập kế hoạch tới Ngọc Sơn cùng nhau ôn lại chuyện đã qua.

Còn nữa, cô rất hài hước, làm cho anh nhìn không được mà cười. Cô cũng hiểu những câu chuyện cười lạnh của anh, anh thích hai người ăn ý, hỗ trợ cho nhau. Bởi vì công việc, anh có thói quen nhìn thấu tình cảm suy nghĩ của mọi người dưới những lớp mặt nạ muôn hình muôn vẻ kia, điều đó ngược lại khiến cho quan hệ với người khác luôn xuất hiện ranh giới, luôn có vẻ lạnh nhạt xa cách, làm việc càng tuân thủ nguyên tắc, nhưng nhiệt tình và sức sống của Hiểu Nguyên có thể bù lại phần anh còn thiếu.

“Bà xã?” Anh nhiệt tình kêu, chưa từng nghĩ tới có lúc mình lại khuất phục trước tình cảm.

Đội hai giây, không thấy bà xã vui vẻ chạy lại ôm anh, tóc mai chạm nhau như trong tưởng tượng.

“Bà xã?”

Anh đi vào phòng làm việc, chỉ thấy Hiểu Nguyên co người ngồi bên cạnh giá sách, cô cúi đầu, đau lòng đến nỗi không thể mở miệng.

Tổng Tử Ngôn kinh ngạc sợ hãi, nhanh chóng chạy lại đỡ cô lên. “Hiểu Nguyên, sao vậy? Không thoải mái ở đâu?”

Khương Hiểu Nguyên dùng sức đẩy hần ra. “Đừng đụng vào tôi...”

“Hiểu Nguyên?”

“Tránh ra! Tôi không muốn anh đụng vào tôi, tôi không muốn anh đụng vào tôi...”

Tổng Tử Ngôn không để ý cô chống cự, ôm ngang cô lên, sau đó đặt cô ngồi lên sô pha.

Khương Hiểu Nguyên hất tay đá chân ra sức chống cự. “Không nên đụng vào tôi!”

Sau đó, cô che mặt lại, khóc thật lớn.

Có chuyện gì xảy ra?

Tổng Tử Ngôn rất lo lắng, đứng trước mặt nhìn thẳng cô, cẩn thận quan sát cô. Nhưng Khương Hiểu Nguyên căn bản không nhìn anh, cô tiếp tục che mặt khóc, đem mọi chuyện nhớ lại lần nữa, trong lúc cùng Khương Hiểu Nguyên nói chuyện, bản thân có nói cái gì khiến cô bị tổn thương?

Anh đỡ vai cô, nhẹ nhàng nói: “Đến cùng là có chuyện gì? Em cứ khóc như vậy sẽ làm anh luống cuống tay chân.”

Cá tính Hiểu Nguyên rất mạnh, anh biết cô chỉ âm thầm khóc sau lưng, phải làm sao an ủi cô đây? Anh lại hoàn toàn không biết tại sao, trong lòng anh chưa từng cảm thấy hoảng loạn như vậy. Cô luôn mang đến cho anh những kinh nghiệm chưa bao giờ trải qua.

Khương Hiểu Nguyên dùng sức lau nước mắt trên mặt. Được, khóc xong rồi, lúc này nên lật bài thôi. Cô đứng lên, đi tới trước giá sách, cầm khung hình trên đất, tới trước mặt, im lặng đưa cho anh.

Sắc mặt Tổng Tử Ngôn không thay đổi nhiều lắm, anh là luật sư không thường thể hiện cảm xúc ra ngoài, giấu đi cảm xúc đã trở thành thói quen của anh.

Anh không phải không sợ, hai bức ảnh này, bức ảnh quá khứ không đáng lo, quan trọng là bức ảnh mới chụp gần đây.

Hôm đó Tú Thanh chủ động hôn anh, anh muốn thử tiếp nhận, muốn làm rõ suy nghĩ của bản thân, nhưng không biết Tú Thanh đã dùng máy quay trộm chụp được, thậm chí còn cố ý sử dụng góc chụp giống với bức ảnh cũ kia, cuối cùng đem hai bức ảnh đóng khung giấu vào trong phòng làm việc của anh, chờ Hiểu Nguyên tới phát hiện.

Có thể nói Tú Thanh cố ý giấu máy quay trong phòng ngủ, không phải chỉ đơn giản là ôm hôn. Nếu không phải anh không có cảm giác với cô ta, sợ rằng có thể quay được nhiều hơn thế này, mục đích là muốn Hiểu Nguyên cho là anh đã thân mật với cô ta.

Anh có thể đem mọi chuyện hôm đó kể cho Hiểu Nguyên, nhưng cô bằng lòng tin mấy phần?

Có phải cô đã định tội anh, cho nên mới có thể khóc tê tâm liệt phế như thế? Nhưng anh không thể không giải thích, anh không chịu được cô đơn nếu mất cô.

“Có thể nghe anh giải thích không?”

Ánh mắt Khương Hiểu Nguyên sáng lên. “Anh muốn nói tất cả chuyện này là do Đồng Tú Thanh tính toán hãm hại anh làm chuyện bất nghĩa phải không? Khi mọi chuyện bị đưa ra ánh sáng, mọi người chồng đều sẽ giải thích như vậy!”

Tổng Tử Ngôn thử chạm vào cô, nhưng Hiểu Nguyên mạnh mẽ giữ khoảng cách làm anh hoang mang. “Hiểu Nguyên...”

Cô nhanh nhẹn tránh thoát, cảm thấy thật khó chịu, anh đem hình hai người họ thân mật đặt trong phòng làm việc, ai cũng có thể thấy được, có phải biết cô sẽ đến phòng làm việc, nên mới tùy tiện đem khung hình giấu sau giá sách, nghĩ là như vậy thì cô sẽ không thấy?

“Đừng chạm vào tôi! Anh sao có thể công khai tình cảm của hai người như vậy...”

“Hiểu Nguyên, anh không có, anh không có ở cùng một chỗ với Tú Thanh, là cô ấy hãm hại anh, cố ý để em thấy mấy tấm ảnh này, những bức ảnh này là cô ấy để vào, không phải anh! Cơ bản không có cái gọi là công khai!” Anh chân thành nhìn cô. “Anh cần em, Hiểu Nguyên, trái tim của anh không giống trước kia, không hề chần chừ do dự, anh muốn em, muốn gia đình của chúng ta.”

Anh thử chạm vào cô lần nữa, muốn ôm cô vào ngực, không muốn khoảng cách giữa hai người ngày càng xa, càng không muốn thấy vẻ mặt cô đau lòng. “Hiểu Nguyên, tin anh.”

Khương Hiểu Nguyên lạnh lùng nhìn anh. “Tôi chỉ hỏi hai chuyện.”

“Em hỏi đi.”

“Anh có hôn cô ta hay không?”

“Là cô ấy chủ động hôn anh.”

“Anh có đáp lại hay không?”

“Tôi hỏi anh, có phải anh bị bắt buộc? Có phải bên ngoài có khẩu súng nào chĩa vào đầu anh?”

“Không có.”

“Vậy anh bị hạ thuốc, khiến anh không thể kiểm soát được hành động của mình?”

“Không có.”

“Nên cho dù là anh hôn cô ta hay cô ta hôn anh đều là hai bên ngơai tình ta nguyện?”

“Không phải hai bên tình nguyện!”

“Nhưng anh hôn cô ta là sự thật!”

Tổng Từ Ngôn lo lắng vô đầu. Anh không thể để Hiếu Nguyên bỏ đi, nhiều chuyện anh có thể chịu thua, anh đều có biện pháp thắng lại, duy nhất chỉ có Hiếu Nguyên, anh không thể mất đi cô, anh không biết nếu để chuyện hiếu lâm này cắm rễ trong lòng cô, anh có cách thắng cô trở về hay không!

“Hiếu Nguyên, hãy nghe anh nói, lúc đó Tú Thanh chủ động hôn anh, anh thừa nhận mình không từ chối, nhưng sau khi hôn cô ấy, anh mới biết rõ em với cô ấy không giống nhau, anh đối với cô ấy không có khát vọng, anh chỉ muốn em, chỉ cần em”

“Anh nghĩ dùng một nụ hôn để thử tôi và cô ta có gì khác nhau?”

“Tha lỗi cho anh, Hiếu Nguyên.”

Khương Hiếu Nguyên cười to đầy châm chọc. “Tổng Từ Ngôn, anh cho là tôi sẽ cảm động sao? Anh nghĩ có thể lấy chuyện như vậy để so sánh? Anh hôn người phụ nữ khác, cho dù trong quá khứ anh có hôn cô ta cả trăm lần, nhưng mà, anh bây giờ là chồng tôi, là người đàn ông của Khương Hiếu Nguyên tôi, việc này có gì đáng để thử, anh hôn người khác, cho dù có bị bắt gặp hay không, đối với tôi chính là phản bội!”

Tổng Từ Ngôn nóng lòng nắm lấy cánh tay vợ. “Hiếu Nguyên, anh không có tình cảm với Tú Thanh, anh không muốn Tú Thanh, anh chỉ muốn em!”

Cô hất mạnh tay anh ra. “Tôi không tin, hôm nay chỉ là hôn, vậy ngày mai thì sao? Sau này thì sao? Có thể có một ngày tôi phát hiện ra những bức ảnh hai người thân mật hơn hay CD hai người yêu nhau hay không? Tổng Từ Ngôn, anh sao lại đối xử với tôi như vậy!”

“Hiếu Nguyên, không có, tin anh!”

“Tôi không tin anh, tôi không nên tin anh!”

Khương Hiếu Nguyên đẩy Tổng Từ Ngôn đang cản trước mặt, chạy khỏi phòng làm việc.

“Hiếu Nguyên!”

Tổng Từ Ngôn đuổi theo sát phía sau cô. Cô lao ra khỏi văn phòng luật sư, đi thang máy xuống lầu, anh tới đúng lúc cửa thang máy đóng lại, nhìn được cô tan vỡ, ánh mắt vô cùng đau đớn. Anh lập tức chuyển qua thang bộ, chạy nhanh xuống lầu, vừa lúc Hiếu Nguyên lao ra khỏi tòa cao ốc.

Lúc này, vừa lúc có chiếc xe tải đang bốc dỡ hàng hóa, tài xế nghĩ đã qua giờ tan tầm, cao ốc sẽ không có ai ra vào, cho nên đến chỗ dừng xe cũng không thắng xe chậm lại, nhưng không nghĩ tới có một người phụ nữ từ cao ốc lao ra, hai bên không kịp phản ứng, một tiếng động bèn nhọn cùng với tiếng hét chói tai của người phụ nữ xẹt qua không khí...

Tổng Từ Ngôn gào lên giận dữ: “Cẩn thận!”

Xe hàng chạy quá nhanh, trước khi Hiếu Nguyên kịp phản ứng, ầm một tiếng đùng vào cô.

“Hiếu Nguyên!”

Tổng Từ Ngôn sụp đổ, trái tim như vỡ ra từng mảnh. Nếu đây là ông trời trừng phạt anh chán chường, tại sao không để anh hứng chịu sự đau khổ này, sao lại tàn nhẫn như vậy, để cho sinh mạng bà xã biến mất trước mắt anh...

Khương Hiếu Nguyên khép mắt, không cách nào nhìn thẳng đèn xe chói mắt, dù biết va đập sẽ xảy ra, cô lại không chút hoảng hốt sợ hãi, ngược lại cảm thấy có lẽ đây là một cách giải thoát...

Cảm giác đau đớn nhanh chóng ập tới, thân thể đau đớn thì coi là cái gì?

Cô nghe thấy tiếng Tổng Từ Ngôn bị thương gào thét, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh anh và Đồng Tú Thanh.

Trời ạ, cô không thể quên được, cô thật sự không thể quên được...

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy mình đang trôi đi, cuối cùng, rơi vào trong bóng tối dày đặc.

Xe cấp cứu bằng tốc độ nhanh nhất đưa Khương Hiếu Nguyên vào bệnh viện. Chủ nhiệm Hiếu Nguyên làm việc tại bệnh viện này, hai người đều là bác sĩ, một người khoa ngoại, một người khoa sản.

Trên xe cấp cứu, Tổng Từ Ngôn gọi điện cho chú xác nhận ông đang trực ở phòng cấp cứu, khi xe cấp cứu đến, ông đã ở trước cửa chờ đợi, thím cũng ở một bên trông ngóng.

Khương Dự Phụ lập tức hỏi rõ nhân viên trên xe tình hình của người bị thương, thím đi tới bên cạnh băng ca, kiểm tra tình trạng của Hiếu Nguyên. Cô có hiện tượng chảy máu bên trong, nhưng nhìn chung tình hình không nghiêm trọng, nhưng người vẫn ở trạng thái hôn mê.

“Thím, Hiểu Nguyên có sao không?”

Thím nhìn cặp mắt đỏ ngầu của Từ Ngôn, khuôn mặt lo lắng sợ hãi. Bà mỉm cười, vỗ vỗ bả vai anh.

“Không sao, có chú ở đây, có thể để Hiểu Nguyên xảy ra chuyện sao?”

Đoàn người đưa Khương Hiểu Nguyên vào phòng xử lý khẩn cấp, Tổng Từ Ngôn bị ngăn bên ngoài.

Anh nhìn cửa phòng cấp cứu đóng chặt, cả người rơi vào khủng hoảng...

Anh đã có cô, lại phải đối mặt với nỗi sợ mất đi cô?

Nếu như không phải vì bức ảnh kia, cô sẽ không chạy xuống lầu, sẽ không bị xe tải đâm vào, tất cả những chuyện này đều không nên xảy ra, Hiểu Nguyên sẽ ở bên cạnh giúp anh tăng ca, bọn họ cùng ăn cơm hộp cô mang đến, vừa nói về những việc hôm nay xảy ra, cô sẽ cười khi anh kể những câu chuyện cười lạnh. Vì có cô làm bạn, hiệu suất làm việc của anh sẽ tăng lên, sau đó bọn họ tay trong tay rời khỏi phòng làm việc lái xe về nhà; sau khi về đến nhà, họ sẽ cùng tắm rửa, anh sẽ hôn cô, trân trọng yêu cô... Nhưng mà, hiện tại, Hiểu Nguyên đang cấp cứu, nếu như... Tương lai anh còn lại cái gì?

Giờ khắc này Tổng Từ Ngôn không còn là luật sư, không hề tự tin kiêu ngạo, không gọn gàng sạch sẽ, tóc rối, cả vạt lòng lẹo lệch sang một bên, ống tay áo sơ mi kéo cao, hai cánh tay anh ôm ngực, giống như đứa nhỏ đang sợ hãi, không yên lòng chân tay luống cuống.

“Từ Ngôn?”

Tổng Từ Ngôn xoay người, nhìn cô gái có khuôn mặt xinh đẹp vô tội nhưng tâm tư sâu như biển. Cô mặc váy trắng, tóc đen xõa ngang vai, son môi đậm đến làm người khác muốn nôn mửa.

“Cô tại sao có thể làm ra chuyện như vậy?” Tổng Từ Ngôn tức giận lên án.

Đồng Tú Thanh lại cười, đây chính là mục đích của cô ta. Cô ta gọi cho Tiểu Vương không biết chuyện chỉ muốn hỏi thăm tình huống mới nhất, đáp án nhận được làm cho cô ta cảm thấy như trúng được giải thưởng lớn.

Khương Hiểu Nguyên phát hiện bức ảnh, còn xảy ra tai nạn xe, không rõ sống chết.

“Em thế nào?”

“Cô tại sao đặt những thứ đồ như vậy trong phòng làm việc của tôi?”

Nếu như lúc trước anh là nhớ tình cảm cũ mà dư lại chút ảm áp, nếu như vì tình cảm trong quá khứ, đối với cô ta còn có thương tiếc, như vậy, thời điểm bức ảnh kia xuất hiện, tất cả tình cảm anh đối với cô ta, tất cả đều biến thành hư không!

“Tại sao không được? Đó đều là sự thật không phải sao? Em không có ghép ảnh.”

Tổng Từ Ngôn run rẩy chỉ vào cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt. “Bởi vì cô, vợ của tôi hiện tại nằm trong phòng cấp cứu, chẳng lẽ đây là kế hoạch của cô, dùng cách này làm tôi lần nữa trở lại với cô, yêu cô?”

Đồng Tú Thanh bước tới. “Đúng vậy, em chính là muốn anh yêu em, anh phải yêu em, Khương Hiểu Nguyên tự cao tự đại, đối với loại phụ nữ tự cho mình là đúng, anh cơ bản sẽ không thích, anh chỉ thích em!”

Tổng Từ Ngôn hất tay cô đang cầm cánh tay anh. “Tôi hiện tại nói rõ cho cô biết, đời này, tôi sẽ dùng mỗi giây mỗi phút yêu cô ấy, người phụ nữ bên cạnh tôi chỉ có một, chính là vợ tôi, người cô nói tự cao tự đại Khương Hiểu Nguyên! Tôi yêu cô ấy!”

Đồng Tú Thanh làm sao có thể thừa nhận sự thật này? “Không! Anh không thể yêu cô ta! Cô ta cơ bản không phải mẫu người anh thích...”

“Không có thay đổi, tôi yêu cô ấy.”

“Không, anh nói anh sẽ chăm sóc em, anh nói anh yêu em...”

“Đủ rồi!” Tổng Từ Ngôn cắt ngang. “Năm đó cô bỏ đi, sự phản bội của cô đã mài mòn tình cảm của tôi đối với cô, hiện tại, tôi không yêu cô, hiểu không? Tôi chỉ yêu vợ của tôi, đối với cô tôi chỉ xem như quan tâm học muội mà thôi!”

Đồng Tú Thanh thê thảm rơi nước mắt. “Từ Ngôn, em khóc, trước kia anh nhất định sẽ không để em rơi nước mắt, anh sẽ an ủi em, anh sẽ ôm em...”

Cô ta muốn nhào vào ngực anh, nhưng Tổng Từ Ngôn trực tiếp đẩy cô ta ra. “Tôi thật hối hận, thật sự rất hối hận... Tôi thật hy vọng bản thân có thể sớm nhận ra Hiểu Nguyên đối với tôi rất quan trọng, tôi sẽ không nhớ lại quá khứ, cùng cô cố ý tạo ra bi kịch lừa gạt nữ chính, như vậy, nhiều năm sau gặp lại, tôi sẽ rõ ràng trân trọng giới thiệu cô với vợ tôi, cô là bạn gái trước kia của tôi, đã lâu không còn liên lạc.”

Đồng Tú Thanh ôm đầu hét chói tai. “Không phải như thế! Anh yêu em! Anh yêu em mà!”

“Đồng Tú Thanh, tôi không thương cô, nếu Hiểu Nguyên xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ rất hận cô!”

Cô ta giống như nỗi điên, đắm vào người Tống Tử Ngôn như mưa, ánh mắt điên cuồng. “Tử Ngôn, anh yêu em! Anh yêu em mà!”

Thấy tất cả mọi chuyện trước mắt, Khương Dụ Phụ lập tức gọi bảo vệ, bắt Đồng Tú Thanh đang không ngừng giãy giụa đưa ra ngoài.

Ông đã nghe được cuộc nói chuyện giữa họ, dĩ nhiên cũng hiểu được đầu đuôi sự việc.

Ông hỗn hển chỉ vào người phụ nữ điên cuồng kia, hét to với Tống Tử Ngôn: “Cậu vì người phụ nữ đó mà cãi nhau với Hiếu Nguyên?”

Tống Tử Ngôn chỉ nghĩ đến an nguy của bà xã, không nghe lọt tai ông đang trách cứ. “Chú, Hiếu Nguyên đâu? Hiếu Nguyên như thế nào rồi?”

Nếu không phải nhìn thấy anh khóc thảm thiết khi cháu gái gặp chuyện không may, Khương Dụ Phụ thật muốn gọi bảo vệ đuổi hết mấy người làm tổn thương Khương Hiếu Nguyên ra ngoài!

“Hiếu Nguyên không có gì đáng ngại, nhưng bởi vì chảy máu trong, nên phải nằm lại bệnh viện theo dõi, thím Hiếu Nguyên đang giúp nó hoàn tất các xét nghiệm cuối cùng.”

Tống Tử Ngôn nhú chặt chân mày. “Thím đang giúp Hiếu Nguyên làm mấy bước xét nghiệm cuối cùng?”

Đồng Tú Thanh vẫn còn la hét. “Buông tôi ra! Tôi nói các người buông tôi ra! Ô... Tử Ngôn, bọn họ nắm em thật là đau, anh mau tới cứu em...”

Anh cơ bản không thèm chú ý tới Đồng Tú Thanh, tất cả đều tập trung lên người bà xã.

“Thím không phải làm ở khoa ngoại, tại sao lại muốn giúp Hiếu Nguyên làm xét nghiệm?” Đây là thắc mắc của anh.

Khương Dụ Phụ giống như đuổi ruồi bảo cảnh vệ đuổi Đồng Tú Thanh ra khỏi bệnh viện, rốt cuộc, bệnh viện cũng trở lại yên tĩnh.

“Bởi vì thím cậu muốn xác nhận một chuyện, việc này đối với việc chúng ta sử dụng loại thuốc nào có ảnh hưởng rất lớn.”

Tống Tử Ngôn nghĩ tới. Gần đây, anh không sử dụng biện pháp tránh thai, cũng đem thời kỳ an toàn ném ra sau gáy, lúc đó, anh đã quyết định cùng Hiếu Nguyên sinh con đường cái.

“Hiếu Nguyên mang thai?” Anh nói. Rất mong đợi, nhưng lại sợ hụt hẫng.

“Đúng, kết quả xét nghiệm máu cho thấy Hiếu Nguyên có khả năng mang thai, cho nên thím cậu mới phải làm bước xét nghiệm cuối cùng.”

Tống Tử Ngôn cảm thấy giọt nước mắt nóng hổi đọng trong hốc mắt.

“Nếu là như vậy, tai nạn kia đối với Hiếu Nguyên và đứa nhỏ có ảnh hưởng gì không?”

Ông vỗ vỗ vai anh. “Chú và thím ở đây, làm sao có thể để bọn họ xảy ra chuyện gì? Người có chuyện là cậu đó, cậu sao có thể cùng người phụ nữ kia quan hệ mập mờ không rõ? Hiếu Nguyên mang thai, cậu sẽ làm cha, dù có gặp dịp thì chơi như cũng phải hạn chế.”

Trong lòng Tống Tử Ngôn xúc động nói không nên lời. Hắn ngửa đầu, gờ tay ôm mặt, nước mắt thấm ướt lòng bàn tay anh, anh nên cảm ơn ông trời ban ơn!

Hiếu Nguyên bình an, Hiếu Nguyên mang thai, anh sẽ làm cha!

Tống Tử Ngôn ngồi bên cạnh giường bệnh, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của bà xã, môi trắng bệch, nhưng vẫn cảm thấy cô là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới.

Anh cầm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, cẩn thận nhẹ nhàng, không để cho cô cảm giác một chút không thoải mái. Anh nhẹ nhàng in một nụ hôn lên tay cô.

“Anh yêu em, Hiếu Nguyên.”

Anh đưa tay kia vuốt ve khuôn mặt tinh tế của cô, trong mắt là tình yêu sâu sắc. “Anh không nghĩ có ngày mình có thể yêu một người như vậy, tha lỗi cho anh, anh sẽ không chán chường nữa, anh rất yêu em.”

Bàn tay của anh đi xuống vuốt ve bụng bằng phẳng của cô, nơi đó có kết tinh tình yêu của bọn họ. “Bảo bối, cha ở đây, không phải sợ, đã làm con sợ rồi, từ nay về sau, cha sẽ chăm sóc thật tốt cho con và mẹ, sẽ không để hai người phải sợ hãi nữa.”

Cuộc đời của anh vì có Hiếu Nguyên nên mới hạnh phúc, cũng có thêm đứa nhỏ mà càng thêm hoàn hảo.

Anh yên lặng làm bạn, nhẹ nhàng ấm áp thủ thủ, cả đêm làm bạn...

Cho đến khi tia nắng đầu tiên xuất hiện, Khương Hiếu Nguyên mở mắt ra, thấy Tống Tử Ngôn nằm sát một bên, cô phát hiện tay mình đang bị anh nắm chặt.

“Tĩnh rồi?” Thím nhỏ giọng hỏi, giúp cô điều chỉnh bình dịch truyền.

“Thím...”

“Nói nhỏ một chút, Tử Ngôn thức đến trời sáng mới ngủ, muốn nó đến giường bên cạnh ngủ, nó lại không chịu.”

Khương Hiểu Nguyên nhìn người đàn ông bên cạnh. “Tại sao anh ta lại ở đây?”

Thím cười. “Bà xã bị xe đụng, nó đương nhiên phải ở đây. Thím hỏi con, Tử Ngôn có phải rất lằng mạn không? Y tá trực nói cả đêm nó đều thủ thủ mấy lời tình cảm bên tai con, cũng không cần biết con có đang ngủ hay không, cả y tá cũng sắp điên rồi. Phải biết, đầu năm nay gặp được người đàn ông đẹp trai lại tình cảm như vậy cũng không dễ đâu.”

Cả đêm, nói chuyện tình cảm?

Đêm qua, Khương Hiểu Nguyên loáng thoáng nghe được âm thanh của anh, muốn mở mắt ra, lại không thể nào nhấc lên nổi, có cố gắng thế nào cũng không được.

“Có chỗ nào không thoải mái không?”

Cô lắc đầu, tầm mắt dừng lại trên người Tống Tử Ngôn. “Cả người đều rất đau.”

Thím dịu dàng cười. “Tất nhiên, con bị xe đụng, có nhớ không? Nhưng mà trời cao phù hộ, vết thương của con đều tốt.”

Bà phát hiện tất cả lực chú ý của cháu gái đều tập trung trên người chồng. Lúc được đưa vào bệnh viện Hiểu Nguyên nước mắt đầy mặt, không nói cũng biết vợ chồng son mới xảy ra cái vớ, có thể làm cho cô không cẩn thận chạy thẳng xuống đường, mặt đầm nước mắt, chắc chắn là chuyện rất nghiêm trọng.

“Thím và chú đều xem con như con gái ruột.” Bà cầm tay cháu gái. “Con bị uất ức gì, chú cũng chỉ biết an ủi, chỉ gọi điện quan tâm một chút, nhưng thím thì khác, thím sẽ hỏi cho ra nguyên nhân, đi mắng cho nó một trận. Nhưng...” Bà nhìn Tống Tử Ngôn, mắt anh có quầng thâm, cả người đầy mùi hôi, nhưng mà vẫn rất đẹp trai, hắc! “Nó rất yêu con, cho nên dù hai đứa có cãi vã chuyện gì, thím cũng không nổi mắng nó.”

Khương Hiểu Nguyên thất vọng rũ mắt xuống. Yêu? Cô làm sao mà tin đây?”

Thím mỉm cười, nắm chặt tay cháu gái, lúc này cô chỉ muốn dùng hai tay ôm thím để được an ủi, nhưng mà một tay kia của cô bị anh nắm rất chặt, có rút cũng không ra.

“Hiểu Nguyên, con mang thai.”

Khương Hiểu Nguyên tròn tròn mắt.

“Con không biết.”

Nước mắt cô dâng lên. “Kinh nguyệt của con chỉ là chậm mười ngày, con cũng không nghĩ đến... Vậy con xảy ra tai nạn, vậy bảo bảo...”

“Đứa nhỏ không sao.” Thím rất vui vẻ. “Quyết định của thím thật chính xác, trước tiên nhanh chóng giúp con thử máu, không để cho bất kì phương pháp chữa trị hay thuốc không thích hợp ảnh hưởng đến đứa nhỏ.”

Bà cười giúp Hiểu Nguyên lau nước mắt. “Tất nhiên, con cũng không sao. Nếu không thím nghĩ Tử Ngôn sẽ phá hủy cả bệnh viện mất! Thím đem băng ghi hình của phòng cấp cứu lúc đó cho con xem, con không biết lúc con được đưa vào cấp cứu, Tử Ngôn gần như điên rồi... Hiểu Nguyên, người đàn ông này thật sự rất yêu con.”

Khương Hiểu Nguyên xúc động chẹn miệng, một tay cô để lên bụng, một tay bị Tống Tử Ngôn nắm chặt, một người là chồng cô, một người là con cô...

“Dù có chuyện gì cũng không được hết hy vọng vì sắp có một sinh mạng mới ra đời, con bây giờ không phải chỉ có một người.”

Thím không biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, nhưng người lớn luôn khuyên hợp không khuyên tan, Khương Hiểu Nguyên cũng hiểu ý của thím.

Đứa nhỏ lựa chọn thời điểm xấu nhất xuất hiện, đứng giữa Tống Tử Ngôn và đứa nhỏ, cô nên làm sao bây giờ? Cô không có cách hoàn toàn quên được, không thể xem như giữa anh và Đồng Tử Thanh chưa bao giờ hôn, chưa bao giờ ôm nhau...

Lúc này, Tống Tử Ngôn chợt tỉnh lại.

Thấy bà xã tỉnh táo, anh không nói hai lời, đứng dậy, khom lưng, nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực.

“Cảm ơn em đã trở lại.” Anh hàn khăn, xúc động nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Bọn họ rất bình tĩnh, tai nạn xe quan trọng hơn những tranh chấp kia, sau khi Khương Hiểu Nguyên tỉnh táo lại, ngược lại biến thành đề tài không thể cùng không muốn thảo luận.

Tổng Từ Ngôn đem máy tính tới phòng bệnh tiếp tục làm việc.

Khương Hiểu Nguyên cũng đem những case chưa thảo luận xong đến bệnh viện bàn bạc.

“Em nên nghỉ ngơi.”

“Anh có thể về văn phòng làm việc, không cần ở đây với tôi.”

Trong phòng bệnh thường xuyên xuất hiện hai câu đối thoại như vậy.

Nhưng không ai chịu thỏa hiệp, tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ.

Khương Hiểu Nguyên nghĩ lấy bất biến ứng vạn biến, sau khi thật sự mang thai, cô càng thêm cẩn thận. Nói chuyện ly hôn rất đơn giản, trước đây cô cũng có suy nghĩ muốn ly hôn, nhưng còn đứa bé? Đứa bé chẳng lẽ phải bị động nhận lấy quyết định của cha mẹ?

Tổng Từ Ngôn muốn ngày ngày làm bạn để làm tan mọi lo lắng của cô, anh biết rõ sự lo lắng của Hiểu Nguyên là do thái độ của anh, anh không biết nói chuyện, những câu phong hoa tuyết nguyệt (Tình yêu nam nữ) dịu dàng cũng là nói vào buổi chiều đầu tiên cô nằm viện, khi đó anh đối diện với bà xã đang hôn mê bất tỉnh, giống như người điên, đem tất cả lời xin lỗi, nỗi sợ mất đi cô, tình yêu với cô, kế hoạch tương lai của bọn họ nói ra tất cả, muốn anh đối mặt với bà xã đang tỉnh táo nhắc lại mấy lời đó? Da mặt anh rất mỏng, có chút khó khăn.

Cho nên anh chọn cách làm bạn bên người cô, đây là chuyện duy nhất anh muốn làm.

“Tình hình này là sao?” Giai Giai khó tin nhìn chăm chăm bọn họ, hai người trong phòng bệnh ngăn cách nhau bởi bàn nhỏ, mỗi người một việc, không để ý đến người kia, nhưng chỉ cần chị hai có bất kỳ nhu cầu gì, cũng không cần nói, chỉ cần liếc mắt, luật sư Tống cũng có thể hiểu ý của cô, đưa nước, đưa đi vệ sinh cái gì cũng làm.

Thím cười ha ha, một đôi này diễn thật tốt, nhìn như không nói chuyện với nhau, nhưng tia lửa bắn ra bốn phía. “Xem ra bọn họ nói chuyện yêu đương chưa được bao lâu, trước khi cưới không có tình yêu, hiện tại mới bắt đầu trò chơi con trai theo đuổi con gái, người con gái rất căng thẳng.”

“Ác.” Giai Giai nâng khóe môi, điều này cũng không phải là không tốt, trước kia chị hai luôn chăm sóc anh nhà, hiện tại đổi lại anh nhà chăm sóc chị nhà cũng không có lỗi, hắc.

Tuy là nói vậy, nhưng thân là nữ nhân vật chính Khương Hiểu Nguyên lại tức giận. Sau khi bị tai nạn, Tống Từ Ngôn biến thành miếng da trâu ngày ngày đánh chặt lấy cô, anh biến thành người trông coi cô, việc chăm sóc cô cũng không cho người khác đụng đến. Nhưng không phải anh thích Đồng Tử Thanh sao? Việc gì không nhân lúc cô nằm viện, hai người không vui vẻ như thân tiên, lại tình nguyện đánh lấy cô, nhìn vẻ mặt không tốt của cô, bị cô làm phiền?

“Anh cũng thật kỳ lạ, có vị luật sư bào lại rảnh rỗi như vậy? Anh không cần trao đổi với người ủy thác, không cần đến tòa sao?”

Tống Từ Ngôn cúi đầu, nhìn như chăm chú ăn điểm tâm. Không ai để ý khóe miệng anh đang khẽ nhếch cùng đôi mắt lóe sáng, giống như bị bà xã oán giận cũng là một niềm vui.

“Người ủy thác sẽ đến bệnh viện trao đổi với anh, anh có thể bàn công việc với bọn Tiểu Vương qua webcam, khi nào mở phiên tòa anh sẽ đi, không ảnh hưởng.”

“Nhưng anh ở đây ảnh hưởng đến tốc độ hồi phục thân thể của tôi, anh biết không?” Nhìn anh vui vẻ thoải mái lắc lư trong phòng bệnh, cô liền nổi giận. Người mắc sai lầm cũng không biết tự kiểm điểm lại bản thân sao? Ai lại giống như anh đúng lý hợp tình suốt ngày mắt to trừng mắt nhỏ với cô!

Tống Từ Ngôn ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn kỹ cô. Hiểu Nguyên bởi vì lớn tiếng gào thét, khuôn mặt lại càng ửng đỏ.

“Thần sắc không tệ.” Anh cúi đầu tiếp tục ăn điểm tâm.

Bị trả ngược lại Khương Hiểu Nguyên thật bối rối.

Thím và Giai Giai không lịch sự há miệng cười to.

“Thím, bọn họ chơi thật vui a.”

“Ta cũng nghĩ giống con!”

Khương Hiểu Nguyên tức giận, ngã người xuống giường không để ý đến người khác, tự mình buồn bực. Một ngày nào đó, cô không bị Tống Tử Ngôn làm giận chết cũng bị mấy người kia làm tức chết!

“Ăn no rồi?”

Cô không thèm trả lời.

“Không trả lời là muốn ăn thêm chén nữa?” Hấn nói đùa.

Cô quay đầu trừng anh.

Tống Tử Ngôn gạt đầu, nhận ra bà xã đại nhân đang cảnh cáo mình.

Anh bắt đầu dọn dẹp chén trên bàn, đem thức ăn thừa dọn đi.

Anh đi tới mép giường, kéo chăn mỏng đắp lên người cô, cô quay đầu trừng anh, mắt anh vẫn thủy chung không dời đi, tầm mắt hai người cứ như thế quần quít lấy nhau.

Cô thấy được trong mắt anh có tình cảm chân thành cùng vui vẻ, điều đó chứng tỏ, anh rất yêu cô, rất thích ở cùng với cô...

Cô cúi đầu, đỏ mặt trốn tránh. Làm gì? Ý chí của cô phải kiên cường một chút, đàn ông ngoại tình lần thứ nhất, rồi sẽ có lần thứ hai, thứ ba! Cô nhất định không thể chịu thua, không thể tha thứ cho anh dễ dàng như vậy...

Cho nên dù anh làm gì cô cũng càng lạnh lùng, anh muốn chăm sóc cô, cô sẽ để anh chăm sóc, nếu như anh cho là làm vậy có thể đền bù tổn thương của cô, vậy thì Tống Tử Ngôn đã sai mười phần.

Đối mặt với bà xã lạnh lùng, Tống Tử Ngôn không cách nào mở miệng, anh không biết mình phải nói gì, càng giải thích sẽ càng kích thích lửa giận, nhưng nếu không nói gì, anh sẽ càng hoảng loạn.

Anh biết mình đang bị vây trong nỗi sợ hãi hoàn toàn xa lạ, Hiểu Nguyên độc lập tự chủ, một khi đã quyết định chuyện gì sẽ không thay đổi, đừng xem cô dễ nói chuyện, nhưng bên trong lại rất kiên cường, anh đang đợi một cơ hội, chờ Hiểu Nguyên chuẩn bị sẵn sàng.

Hôm nay, thím muốn làm kiểm tra cho bảo bảo, y tá hướng dẫn Tống Tử Ngôn đẩy xe lăn tới phòng siêu âm ba chiều. Đến cửa, Khương Hiểu Nguyên không cho anh đi vào, chuyện có liên quan đến đứa nhỏ là nơi yếu ớt nhất của cô, cô không muốn để Tống Tử Ngôn nhìn thấy mặt này của cô.

“Anh không cần vào.”

“Anh là cha của bảo bảo, đây là lần đầu tiên cha con bọn anh gặp mặt.” Giọng nói của hấn không che dấu nỗi vui vẻ.

Cô hừ lạnh, từ chối tiếp nhận cảm giác bị người đàn ông ngu ngốc này làm cho cảm động. “Anh nói đứa nhỏ không phải một phần trong kế hoạch cuộc sống của anh, không cần thể hiện bộ dáng nóng lòng mong đợi như vậy.”

Dù là thiên quân vạn mã cũng không lay chuyển được Tống Tử Ngôn.

Mặt anh vẫn vui vẻ. “Sai rồi, nếu như anh không muốn, anh nhất định không để em có cơ hội mang thai, gần đây chúng ta không sử dụng biện pháp tránh thai không phải sao? Anh đã nói kế hoạch có thể sửa, Hiểu Nguyên.”

Không sai, sau đó cô cũng không dám thừng đồ bảo hộ, hơn nữa đêm ở Tống gia, anh cũng không mang đồ bảo hộ.

Mặc kệ chuyện cãi nhau, khi thấy phôi thai nhỏ trong bụng cô như mầm non mới nhú, kiên cường sống sót, cảm giác đó thật kỳ diệu làm cho vành mắt Khương Hiểu Nguyên đỏ lên. Quả thật, đứa nhỏ là nơi yếu ớt nhất của cô.

Nhưng nửa đêm, cô luôn bị bóng ma tai nạn làm cho hoảng sợ mà tỉnh lại, cô không phải nghĩ đến vết thương có nghiêm trọng hay không, mà là, nếu như tai nạn đó làm cô mất đi bảo bảo, cô sẽ thật hận bản thân mình, hận mình không cẩn thận...

“Bảo bảo là một chiến sĩ lợi hại, nếu nó có thể trở thành con của chúng ta, sẽ giống như chúng ta thật mạnh mẽ không chịu thua.”

Mỗi khi cô bị ác mộng làm cho tỉnh lại, sau đó mấy giây, Tống Tử Ngôn nhất định sẽ ở bên cạnh cô, cùng cô vượt qua nỗi sợ này.

Sau đó cô sẽ tùy hứng, đối với tất cả đều lo lắng, bắt đầu nói lung tung. “Anh là luật sư lớn, tôi biết, nhưng bảo bảo là tôi mang, nếu như chúng ta thật sự ly hôn, có thể đem quyền giám hộ cho tôi không? Tôi có thể một mình nuôi bảo bảo, anh có thể cùng người phụ nữ khác sinh con dưỡng cái, nhưng tôi thì không, tôi rất trung thành, tôi sẽ không có cơ hội tái giá với người khác...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Anh nói chắc chắn: “Chúng ta sẽ không ly hôn, cho dù em có tin hay không, hoặc có hiểu lắm gì, anh có thể nói rõ ràng cho em biết, anh muốn là em chúng ta sẽ không ly hôn, em đừng mong có cơ hội gả cho người khác...”

Gả cho người khác? Mặc dù đây chỉ là suy nghĩ lúc ẩn lúc hiện trong đầu Khương Hiểu Nguyên, cũng có thể làm cháy lên lửa giận của anh, anh thấy mình giống quân địch già, ai dám đến gần bà xã của anh, anh sẽ đem toàn bộ sức mạnh của mình để chống lại kẻ địch!

Dù sao đối với anh mà nói, sao không thường xuyên gặp ác mộng chứ?

Anh cũng bởi vì tai nạn kia mà nửa đêm tỉnh lại, anh dường như thấy chiếc xe tải nặng mấy ngàn tấn kia đụng Hiểu Nguyên, cả người cô bị ném đi thật xa... Cả người anh đầy mồ hôi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Anh sẽ nhanh chóng xuống giường, vọt đến cạnh giường bệnh, cho đến khi nhìn thấy cô yên ổn ngủ, nhịp tim anh mới chậm lại, hơi thở chậm lại, thả lỏng thân thể đang căng cứng..

Từng ngày từng ngày trôi qua, nếu so về kiên trì và quyết tâm, Khương Hiểu Nguyên không phải là đối thủ của Tống Từ Ngôn?

Nhìn thấy tình huống hai người giằng co sống ngầm mãnh liệt, anh chậm chạp không biết nên giải thích như thế nào? Xem như cô muốn làm đà điều, hy vọng anh không phá vỡ, nhưng lấy âm hiệu giải thích được không?

Cũng không thể mãi mãi không giải thích chứ? Cả ngày dính lấy cô, đem phòng bệnh của cô làm thành phòng làm việc của hắn, đây là ý gì?

Những điều không vừa lòng này, công thêm nằm trong phòng bệnh mười ngày làm cô càng thêm bức bối, hôm nay, Hiểu Nguyên rốt cuộc nổi giận...

“Tôi không muốn anh lúc ẩn lúc hiện trước mặt tôi! Anh đi tìm Đồng Tú Thanh, hoặc là người nào cũng được, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Tống Từ Ngôn như buông xuống tảng đá lớn. Anh rốt cuộc chờ được, chờ Hiểu Nguyên cho anh cơ hội giải thích, chỉ cần cô nhắc đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến Đồng Tú Thanh, chỉ cần cô tình nguyện đổi mặt, anh có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện.

“Anh và Tú Thanh quen nhau ở một cuộc thi hùng biện, sinh viên năm nhất như cô ấy có thể cùng phối hợp với sinh viên năm bốn như anh, làm cho anh đối với cô ấy nảy sinh tò mò, bởi vì tò mò, cho nên anh làm quen với cô ấy, theo đuổi cô ấy. Sau khi cuộc thi hùng biện toàn quốc kết thúc, bọn anh đoạt giải nhất, cũng bắt đầu qua lại.”

Anh đem cô vây trên giường, nửa nằm khống chế hành động của cô. Anh thể hiện rất rõ ràng, một khi muốn mở ra cánh cửa thần bí này, anh sẽ không cho cô một chút cơ hội trốn tránh.

Cô cắn răng chống cự. “Tống Từ Ngôn, tôi không muốn nghe tình sử của các người!”

“Đây là chuyện quá khứ của anh, em là bà xã của anh, em phải nghe.”

Anh tiếp tục. “Bọn anh rất yêu nhau, trước khi tốt nghiệp, anh bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi quốc gia, lập kế hoạch trong thời gian ngắn nhất lấy được bằng luật sư. Nhưng có lẽ anh quá tập trung, bỏ quên cô ấy, để cho cô ấy cô đơn. Những cặp tình nhân khác lễ tình nhân hoặc lễ giáng sinh đều hưởng thụ bữa tối dưới nến, cô ấy lại theo anh đến thư viện đọc sách, cô ấy không cách nào thông cảm cho việc anh quá tập trung vào cuộc thi, cũng không cách nào chấp nhận đây là vì tương lai của cả hai, cũng có lẽ do anh ích kỷ, không lo cô ấy phải chịu cô đơn, tình huống như thế vẫn kéo dài, cho đến khi cô ấy rời đi không để lại lời nào, mà anh là người cuối cùng biết. Cô ấy làm giấy tạm nghỉ học đến Mỹ du học, một năm sau, anh lấy được bằng luật sư, cũng nghe được tin cô ấy ở Mỹ kết hôn với một người Mỹ gốc hoa, là ông chủ đời thứ ba của một công ty bất động sản.”

Ánh mắt anh nhìn xa xăm. “Anh cho là sau khi Tú Thanh rời đi, tình yêu của anh cũng mãi mãi chết đi, anh quyết định kết hôn vì mong muốn của người lớn, cũng bởi vì trong kế hoạch cuộc sống của anh cũng đã đến lúc kết hôn. Sau đó anh biết em, phát hiện lý tưởng cuộc sống của chúng ta không mâu thuẫn (không bản trước mà cùng ý tưởng), chúng ta kết hợp thành một gia đình yên ổn, cuộc sống thường ngày dần dần sinh ra ăn ý, anh rất hài lòng với cuộc sống như vậy, vậy mà, trong lòng anh không biết cảm giác đối với em đến cùng là cái gì? Là trách nhiệm của người chồng, hay còn cái gì khác?”

Anh nắm chặt tay cô. “Em cho anh cảm giác bình yên, an toàn, cùng với tình cảm vừa hận vừa yêu mà Tú Thanh cho anh hoàn toàn khác nhau, anh không biết cái nào, mới là cái gọi khắc cốt ghi tâm (ghi lòng tạc dạ)? Lúc mới kết hôn, anh đã nghiêm túc nghĩ về những chuyện này, càng nghĩ càng rối, anh tự nói với mình không cần phân biệt rõ, cứ như vậy bên cạnh em cả đời, anh cũng rất vui lòng.

Sau đó, Tú Thanh trở lại. Cô ấy bởi vì bạo lực gia đình nên kết thúc cuộc hôn nhân ngắn ngủi, cô ấy nói cô ấy cần anh, bỏ lỡ một lần, cô ấy mới hiểu rõ, anh mới là hạnh phúc thật sự của cô ấy. Cô ấy hỏi anh, có suy nghĩ gì với hôn nhân của chúng ta, anh trả lời: 'Dùng lễ dối đãi', có lẽ bởi chính câu nói đó, cô ấy mới hiểu lầm giữa anh và em không có tình yêu, cho nên cô ấy muốn cùng anh ở một chỗ, khát vọng tìm lại thời gian quá khứ ngọt ngào.

Anh nghĩ trong lòng anh lúc đó, những cảm giác đối với cô ấy là tình yêu, anh muốn chấm dứt hợp đồng giữa chúng ta, anh biết nếu nói với em chuyện ly hôn, cá tính em mạnh mẽ, nhất định sẽ lập tức đồng ý. Nhưng anh không làm được, anh chỉ nghĩ thôi cũng thấy đó là một chuyện hết sức đáng sợ, anh

bắt đầu tự hỏi chẳng lẽ vì những gì quá khứ lưu lại, nhưng bản thân cũng không thể hiểu rõ những tình cảm đó là gì, có đáng giá buông em, buông tha cho gia đình chúng ta?”

Anh hôn tóc cô. “Hôm em về nhà mẹ đẻ, nói cho anh biết em muốn ly hôn, em không muốn sống tiếp những ngày tháng đầy ngờ vực, anh biết sự xuất hiện của Tú Thanh làm em bị tổn thương, làm cho em không yên lòng, nhưng em không thêm quan tâm, lúc nào cũng có thể dứt khoát buông tay làm cho anh vô cùng sợ hãi. Tại sao anh lại sợ? Nếu anh còn yêu Tú Thanh, vậy còn em? Tình cảm anh đối với em là gì? Cho nên khi Tú Thanh hôn anh, anh không từ chối, anh muốn biết người trong lòng anh muốn là ai.

Hôn, ôm, đụng chạm, cho dù cô ấy có trêu chọc anh như thế nào, anh cũng không có cảm giác, một chút cũng không có, trong đầu anh tràn ngập hình ảnh của em, em thẳng thắn, em làm nũng, thỉnh thoảng đánh lén, còn nữa em đáng yêu, thì ra trong lúc vô tình, em đã khắc sâu trong lòng anh, anh lại không hề hay biết.”

Anh nhắm mắt lại. “Đây là sự thay đổi lớn nhất, anh đã hiểu rõ tình cảm của anh đối với em, lại không nghĩ tới chính việc đó, cũng là lý do anh làm em tổn thương. Em nói em không muốn tin tưởng anh nữa, khóc chạy đi, anh trở mắt nhìn em bị xe đụng, anh nghĩ đây là hình phạt nghiêm khắc nhất của ông trời vì sự chần chừ của anh. Lúc ngồi chờ trước phòng cấp cứu, vừa nghĩ đến không may mất đi em, trái tim của anh đau đến tê liệt...”

Anh chống thân thể lên, không để cho bản thân dè cô, anh ngừng lại nhìn vào mắt cô, trong đôi mắt đen là tình ý mênh mông.

“Anh phát hiện anh không thể nhẫn nhịn chịu đựng, anh không thể mất em, khi đó anh chân chân thật thật hiểu một chuyện... Anh rất yêu em, Hiểu Nguyên.”

Anh yêu em, Hiểu Nguyên.

Khương Hiểu Nguyên sớm đã không kiềm chế được nước mắt rơi xuống, cô tròn tròn hai mắt, nhìn anh.

Anh cúi đầu hôn lên đôi mắt đầm lệ của cô, nhìn thẳng vào ánh mắt trong suốt không dao động của cô. “Nếu em hỏi anh, anh bắt đầu yêu em từ lúc nào? Tại sao? Anh đều không thể trả lời, có lẽ tình yêu đã phát sinh tại thời điểm anh không biết. Anh chỉ biết, mỗi ngày nhìn em, cảm nhận được sự bình yên của gia đình, em hóm hỉnh, em ngọt ngào, em cười rạng rỡ... Mỗi ngày sống cùng em, trái tim của anh...”

Anh cầm bàn tay cô, đặt lên lồng ngực mình. “Nơi này, thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập loạn nhịp, rất thỏa mãn, rất bình yên, rất thoải mái. Hiểu Nguyên, anh muốn em, anh yêu em, đây chính là tình yêu mà anh muốn.”

Hôm nay xuất viện.

“Chúng tôi đem hành lý lên xe trước.”

“Ừ.” Khương Hiểu Nguyên cúi đầu, giả vờ bận rộn dọn dẹp mấy thứ lặt vặt.

Ngày đó, sau khi Từ Ngôn tỏ tình, cô ngược lại càng lúng túng, cũng không phải là việc tha thứ hay không tha thứ, chính là cảm thấy không được tự nhiên.

Vui vẻ không? Dĩ nhiên rồi, nhưng mà cảm thấy... Ách, cảm thấy không được tự nhiên, hành động đó của anh đã phá hủy hình tượng trang trọng trong lòng cô, hình tượng ngấn nấp, thì ra khi người đàn ông nói mấy lời tình cảm lại có sức công phá mạnh đến vậy, cho dù người phụ nữ nào cũng chịu không nổi...

“Thế nào?”

Cô vội vàng lắc đầu.

Tổng Từ Ngôn nhin cười, xoa xoa tóc cô. “Lười bị mèo tha đi rồi à?”

“Không phải...”

Anh khom lưng nhìn cô. “Thật là không sao chứ? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Cô vẫn lắc đầu, hai gò má đỏ bừng.

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi cô.

“Này...” Cô đỏ mặt trốn tránh, lúc nào cũng có thể có người đi vào, anh sao có thể nói hôn liền hôn chứ...

Nhưng mà Tổng Từ Ngôn không thêm để ý bà xã đang thẹn thùng chống cự, trực tiếp ôm cô vào ngực. Người đàn ông này sớm có thói quen giữ quyền quyết định. Khương Hiểu Nguyên đỏ mặt, đưa tay muốn đẩy anh ra, nhưng anh càng ôm chặt, cô yếu ớt giãy giụa ngược lại giống như hai người đang tán tỉnh nhau.

Anh ôm cô. “Rất xin lỗi.”

Khương Hiểu Nguyên hơi sững sờ. “Tại sao?” Xuyên qua lồng ngực rắn chắc của anh, cô nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của anh.

“Anh quên nói xin lỗi với em.” Khương Hiểu Nguyên cười, hiểu ý anh.

Ngày đó sau khi nói rõ ràng, cô đột nhiên cảm giác được, vết thương trong lòng đã bắt đầu khép lại, từng chút từng chút một.

Bởi vì người quan trọng nhất trên thế giới đều ở đây, có cô, có ông xã, có đứa nhỏ, cho nên...

“Không sao.”

Lúc này, Khương Hiểu Nguyên đã bình thường trở lại, buông xuống tất cả.

Cô ngửa đầu nhìn anh, mỉm cười xinh đẹp nói. “Em tin duyên phận đã định sẵn, xem như quá khứ luật sư Tống có vô số bạn gái, nhưng chân mệnh thiên nữ chỉ có thể là em”

Anh cười to. “Sao anh lại biến thành người đàn ông hoa tâm rồi?” (Hoa tâm = phong lưu)

Trên thế giới này, có một số việc, có một số người, nếu như nhất định, cũng sẽ không bỏ qua. Anh ôm cô thật chặt, tất cả mọi chuyện đều đã qua, bọn họ cùng nhau chào đón tương lai tốt đẹp, có anh, có bà xã, có đứa nhỏ... Dĩ nhiên là không chỉ một đứa nhỏ.

Cô ngửa đầu hôn anh, vô cùng tự tin. “Đó là người đàn ông hoa tâm của Khương Hiểu Nguyên.”

Bọn họ hôn nhau đắm thiết, hưởng thụ những giây phút ngọt ngào, cho đến khi y tá đi vào phòng bệnh, sau đó nhỏ giọng sợ hãi kêu..

Khương Hiểu Nguyên vội vàng đẩy anh ra, khuôn mặt e thẹn đỏ bừng.

Ngược lại Tống Tử Ngôn vẫn rất tự nhiên.

Cô y tá bối rối. “Xấu hổ quá, ách...” Cô cảm biến lai xuất viện, không biết nên đưa cho ai.

Tống Tử Ngôn hào phóng giải vây cho cô y tá. “Đây là hóa đơn xuất viện?”

“Đúng vậy, đây là tiền thuốc, thuốc ở bệnh viện và thuốc uống ở nhà.” Y tá giải thích rõ ràng.

Tống Tử Ngôn nhận lấy hóa đơn, quay đầu nhìn bà xã nồng nàn, sau đó ra khỏi phòng bệnh làm thủ tục xuất viện.

Khương Hiểu Nguyên tiếp tục dọn dẹp hành lý, nhưng khóe miệng luôn có nụ cười ngọt ngào.

“Hạnh phúc không?”

Cô quay đầu, không ngờ thấy Đồng Tú Thanh đang ở cửa phòng bệnh.

Đây là lần thứ hai cô một mình đối mặt với Đồng Tú Thanh, lần đầu tiên gặp cô ta, có lo lắng oán hận, lần này, tất cả đều không còn, cô tự tin nhìn thẳng cô ta, không sợ bất kỳ khiêu khích nào.

“Rất hạnh phúc. Có chuyện gì sao?”

Đồng Tú Thanh vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng khuôn mặt có vẻ gầy gò. “Tôi muốn về Mỹ, tôi nói từ biệt với cô.”

Câu nói của cô ta làm Khương Hiểu Nguyên càng hoảng sợ. Cô cứ nghĩ rằng cô ta đến để gây rối.

“Học trường đối với tôi rất tốt, người phản bội anh ấy là tôi, tôi lại vọng tưởng anh ấy không cần bất kỳ thứ gì, trở lại bên cạnh tôi, tiếp tục yêu tôi. Cô nằm viện, anh ấy rất tức giận, anh ấy nói bởi vì sự tùy hứng của tôi, tôi chút nữa đã làm anh ấy mất đi người vợ anh ấy muốn cùng chung sống cả đời.” Cô ta vuốt vuốt mái tóc dài. “Mặc dù tôi rất không cam tâm, nhưng vẫn phải chấp nhận sự thật tôi đã thất bại. Mọi chuyện đã qua không thể giữ lại được, tôi không dám gặp anh ấy, cho nên chỉ có thể gặp cô để nói từ biệt và xin lỗi.”

Đồng Tú Thanh nói xong những lời muốn nói, giống như u hồn xoay người bỏ đi.

Khương Hiểu Nguyên từ đầu đến cuối cũng giật mình, bản thân đã chuẩn bị sẵn mọi cách muốn cãi nhau với cô ta, kết quả người ta cũng chỉ tới nói chuyện, sau đó chủ động bỏ đi?

Cuộc đời của cô gặp một Đồng Tú Thanh, mặc dù gây ra không ít phiền phức, nhưng cũng coi như là thử thách cần thiết. Nếu như không có những thử thách đó, có thể lúc Tử Ngôn biến thành một ông già, mới phát hiện hán yêu có?

Đây là một vấn đề hay.

Không lâu sau đó, cô nhìn thấy Tử Ngôn hoảng hốt chạy vào, vừa nhìn thấy cô, không đầu không đuôi kiểm tra cô từ đầu đến chân có nguyên vẹn hay không.

“Ông xã, sao vậy?” Khương Hiểu Nguyên sợ nhột khanh khách cười.

“Cô ấy nói cái gì với em? Cô ấy có làm em bị thương không?” Anh thật muốn điên lên rồi.

Khương Hiểu Nguyên hiểu. “Người ta cũng không phải mãnh thú hay hồng thủy, làm sao có thể làm em bị thương?”

Tổng Từ Ngôn ôm bà xã vào ngực, khẳng định cô vẫn hoàn hảo, lục phủ ngũ tạng bị xáo trộn cũng trở về vị trí cũ. “Anh ở chỗ y tá thấy cô ấy muốn đi thang máy xuống lầu, cô ấy vẫy tay cười với anh, nụ cười kia... Em phải biết anh rất sợ, ông trời, anh không thể lại bị dọa!”

Cô cười nhìn anh, không quên trêu chọc anh. “Cô ấy là bạn gái cũ của anh.”

Anh nghiêm mặt giải thích, không cho phép có bóng ma tồn tại trong lòng bà xã. “Hiểu Nguyên, với anh em là người quan trọng nhất.”

“Em biết.” Cô gật đầu, nghĩ đến thắc mắc lúc này. “Hỏi anh cái này.”

“Ừ?”

“Nếu như Đồng Tú Thanh không xuất hiện, anh có phải chờ đến lúc biến thành một ông già, mới phát hiện anh yêu em?”

Mắt anh tròn to, trực tiếp đổi đề tài. “Chúng ta còn rất nhiều đồ phải chất lên xe?”

Trốn tránh? Khương Hiểu Nguyên kéo cánh tay anh. “Nói một chút đi mà, hôm qua anh không phải nói lúc đó không biết tình cảm anh đối với em là gì, nhưng bởi vì thỏa mãn với cách chúng ta chung sống, nên muốn cùng em cả đời sao? Vậy nếu như không xảy ra kích thích như vậy, anh chẳng lẽ mãi mãi không phát hiện ra anh yêu em?”

Mắt Tổng Từ Ngôn trừng lớn hơn. “Bà xã, dĩ nhiên anh biết anh yêu em...”

Đại luật sư đối mặt với một người phụ nữ “làm trái khẩu lệnh”, cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách (bó tay).

“Cho nên anh chắc chắn dù không có Đồng Tú Thanh, một ngày nào đó anh cũng sẽ phát hiện anh yêu em?” Tổng Từ Ngôn rất thông minh, vừa nghe liền biết đây chính là cái bẫy.

Một ngày nào đó là ngày nào? Anh sẽ không tự đào hố rồi nhảy xuống.

Anh bắt đầu lấy hành lý, giả bộ bận rộn.

“Ông xã, anh rất bận sao?”

“Đúng vậy...”

Hắc, có thể thấy dáng vẻ bối rối của luật sư lớn, cũng xem như lời to rồi.

“Ông xã.”

“Ách... Bà xã, chuyện gì? Anh rất bận... Đúng rồi, mẹ nói hâm canh chờ em về, cho nên trước tiên chúng ta về nhà chính...”

“Ông xã, nhìn em.”

Tổng Từ Ngôn quay đầu, không biết bà xã lại đưa ra đề gì để kiểm tra anh...

Nhưng mà, một cái cũng không có, Hiểu Nguyên ôm anh, ngẩng đầu lên, kiễng chân, háp dẫn lại nóng bỏng hôn anh.

Tổng Từ Ngôn xúc động ôm lấy bà xã, đáp lại nụ hôn của bà xã, giành lại quyền chủ động.

“Em yêu anh...” Cô thở hổn hển, nói nhỏ.

Muốn ngăn lại cái miệng của người phụ nữ, quả nhiên một nụ hôn nóng bỏng là cách tốt nhất.

Tổng Từ Ngôn cực kỳ vui vẻ phát hiện ra bí mật ngọt ngào này.

Ánh sáng chói mắt xuyên qua cửa sổ, chiếu lên người đôi tình nhân, bọn họ mỉm cười chăm chú nhìn nhau, bọn họ chắc chắn sẽ hạnh phúc, cả đời hạnh phúc!

----HOÀN----

Bạn đang đọc truyện *Vợ Lạnh Lùng Không Sợ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

